

ΣΧΟΛΗ ΑΡΚΕΗΝ

**ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ
ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΝΤΕ**

**ΤΜΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ**

Τμήμα Φιλοσοφίας

ΤΟΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Η αλήθεια για όλα τα πράγματα υπάρχει.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 16

ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΜΕΛΕΤΗ	1
B. ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ	5
Γ. ΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ	7
Δ. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ	
Ορισμός της Φιλοσοφίας	8
Σχετικά με το Έργο της Φιλοσοφίας	8
Ε. ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ	
Σχετικά με την Φύση της Γνώσης	10
Ενόραση	11
Ερμηνεία	13
Ο Νόμος των Αντιστοιχιών	13
Σύμβολο	15
Μύθος	17
Αριθμός	17
Ο Άνθρωπος	19
Ζ. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ	
Δέκα Βασικές Προτάσεις	23
Ύπαρξη: Ένα .. Δύο... Τρία	24
Γίνεσθαι	28
Εξέλιξη	29
Θυσία	30
Το Πεδίο της Εξέλιξης	32
Χρόνος	32
Χώρος	34
Χρόνος και Χώρος	35
Αστρολογία: Χαρτογραφώντας το Πεδίο της Εξέλιξης	35
Άνθρωπος – ο Διαμεσολαβητής	36
Η Ανθρωπότητα στο Σύμπαν	38
Ο Παράγοντας του Νου	40
Ο Άνθρωπος και τα Υπανθρώπινα Βασίλεια	41
Η. ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	
Η Φύση του Νόμου	43
Ο Νόμος της Αγάπης	43
Η Αγάπη στο Σύμπαν	43
Αγάπη και Ανθρωπότητα	44
Ο Νόμος της Περιοδικότητας	45

Κυκλική Ωθηση στο Σύμπαν	45
Επαναγέννηση και Ανθρωπότητα	47
Ο Νόμος Αιτίου και Αποτελέσματος ή του Κάρμα	49
Η Λειτουργία του Κάρμα	49
Η Υπέρβαση του Κάρμα	51
Ο Άνθρωπος Υπό τον Νόμο	52

Θ. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΕΙΟΤΗΤΑΣ

Τονικές σκέψεις	55
Ο Πλανητικός Διαλογισμός	56
Πλανητικοί Διαμεσολαβητές	57
Το Ενεργειακό Ρεύμα των Ιδεών	59
Οι Ενορατικοί	61
Διακήρυξη της Αλήθειας	65
Γνώση και Σοφία	66
Ιδανικά	68
Σκέψεις για τη Νέα Εποχή	68

Ι. ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Φιλοσοφία	70
Ανθρωπότητα	74

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΜΕΛΕΤΗ

Στο μέλλον η αληθινή μέθοδος θα είναι να αναπτυχθεί στο μαθητή η αίσθηση της σύνθεσης και της “θέσης” στον Έναν Κόσμο, και έτσι να τον αποκεντρώσει. Το θέμα της *διεύθυνσης* βρίσκεται πίσω από το σύστημα της καθοδήγησης με υπαινιγμούς.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 302

Σήμερα, οι εσωτερικοί όμιλοι αφυπνίζονται, αργά, στην αντίληψη ότι η μεγαλύτερη υπηρεσία τους στην ανθρωπότητα είναι να αποκρυσταλώσουν το άυλο, να καταστήσουν ηχηρές και εφελκυστικές τις σιωπηλές επικλητικές αναγνωρίσεις των μαζών των ανθρώπων και να σταθούν, ως εκ τούτου, σαν ένας στρατευμένος όμιλος ανάμεσα στην προσηλωμένη Ιεραρχία και την αναμένουσα ανθρωπότητα που υποφέρει.

Επιστολή του Θιβετανού στη Σχολή Αρκέην, Σεπτέμβριος 1947

Η Σχολή Αρκέην ιδρύθηκε το 1920 για να βοηθήσει την Ιεραρχία στο παγκόσμιο έργο της. Το ιεραρχικό σχέδιο και σκοπός επιζητούν, λοιπόν, την προσοχή και αφοσίωσή μας. Έχουμε αποδεχτεί μια συνειδητή ευθύνη στην πνευματική πορεία της Ιεραρχίας κατά τη διάρκεια αυτού του επικού αιώνα.

Είναι ως εκ τούτου σημαντικό να προσφέρουμε ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα για να βοηθήσουμε τους «αποφασισμένους ζηλωτές» να γίνουν συνειδητοί μαθητές. Θα πρέπει επίσης να συμπεριλάβουμε μελέτες που θα μπορούν να βοηθήσουν τον καθένα να ανακαλύψει το δικό του ορθό πεδίο υπηρεσίας σε σχέση με το ιεραρχικό έργο στον κόσμο. Η Ιεραρχία λειτουργεί μέσω τριών κύριων όψεων ή «τμημάτων», το καθένα εκ των οποίων αντανακλάται στα αντίστοιχα τμήματα των ανθρώπινων υποθέσεων. Πρόκειται για το Τμήμα της Διακυβέρνησης, το Τμήμα της Θρησκείας και το Τμήμα της Εκπαίδευσης. Κάθε Τμήμα περιέχει επίσης διάφορες όψεις που επίσης έχουν την αντιστοιχία τους στις ανθρώπινες υποθέσεις.

Εφόσον όλοι οι μαθητές εκπαιδεύονται για παγκόσμια υπηρεσία με όρους του Σχεδίου της Ιεραρχίας, είναι αναγκαίο, καθώς αρχίζουμε να επεκτείνουμε τη συνείδησή μας, να επικοινωνήσουμε και να ανταποκριθούμε στην ψυχή που μας συνδέει με το ιεραρχικό κέντρο. Θα πρέπει επίσης να εγκαθιδρύσουμε ένα νοητικό δεσμό και νοητική ανταπόκριση σε αυτό το ιεραρχικό πεδίο εργασίας που είμαστε προορισμένοι, μέσω ασραμικής συσχέτισης, να υπηρετήσουμε. Για το σκοπό αυτό έχουμε ετοιμάσει επτά σειρές εργασιών σχετικά με τα τρία Τμήματα Ιεραρχικού έργου, παρουσιάζοντας –στο μέτρο που οι διδασκαλίες που μας έχουν δοθεί πιστοποιούν– τους νόμους και τις αρχές, τις ενέργειες και τις δυνάμεις καθώς και τα κύρια σημεία έμφασης μέσα στο κάθε Τμήμα. Αυτά θα πρέπει να συσχετίζονται με τη μελέτη των τρεχουσών τάσεων και δυνατοτήτων, κάτι που ενδεχομένως προϋποθέτει γνώση των σύγχρονων καταστάσεων και αξιολόγηση των τρεχόντων γεγονότων. Τέτοιες πληροφορίες και ειδήσεις παρέχουν οι εφημερίδες, τα περιοδικά και τα εξειδικευμένα έντυπα. Πέρα από αυτό, ο μαθητής αναμένεται να μπορεί να αυτό-εκπαιδεύεται στην καλύτερη εφαρμογή των πνευματικών νόμων και αρχών και της ασραμικής πρόθεσης επί του πεδίου το οποίο αποτελεί την επιλεγμένη ή αναγνωρισμένη ευθύνη μαθητείας στο άσραμ.

Έχοντας κατά νου ότι το Ιεραρχικό Τμήμα της Εκπαίδευσης κάτω από τον Κύριο του Πολιτισμού ενδιαφέρεται για την εξελικτική πρόοδο του πολιτισμού μέσω της επιστήμης, της φιλοσοφίας, της ψυχολογίας, της κουλτούρας και των τεχνών, καθώς και μέσα από την καθαυτού τυπική εκπαίδευση, έχουμε ετοιμάσει τις παρακάτω μελέτες:

1. Το Ιεραρχικό Τμήμα της Διακυβέρνησης. Μια σειρά εργασιών που κινείται γύρω από τις τρεις κύριες όψεις αυτού του τμήματος:
 - α) Πολιτική ζωή – Πολιτικές επιστήμες
 - β) Νόμος – Νομοθεσία
 - γ) Οικονομικές επιστήμες – Χρηματοδότηση

Μέσα από τον ορθό προσανατολισμό και τον αποκρυφιστικό διαλογισμό το εσωτερικό μας έργο θα πρέπει να βοηθήσει να ζωογονηθούν οι υποκειμενικοί υποβόσκοντες παράγοντες που εκπηγάζουν από την εσωτερική διακυβέρνηση.

2. Το Ιεραρχικό Τμήμα της Θρησκείας. Περιλαμβάνεται μια τριπλή σειρά εργασιών:
 - α) Η Νέα Παγκόσμια Θρησκεία και η Οικουμενικότητα της Ζωής.
 - β) Η Διαδικασία της Μύησης μέσα στη Ζωή του Θεού.
 - γ) Η Επιστήμη της Επίκλησης και Εφέλκυσης.
3. Το Ιεραρχικό Τμήμα της Εκπαίδευσης. Περιλαμβάνει πέντε σειρές εργασιών, μία για κάθε περιοχή εργασίας αυτού του περιεκτικού Τμήματος:
 - α) Εκπαίδευση – οικουμενικές τεχνικές για την ορθή ανάπτυξη ως ολοκληρωμένης ύπαρξης.
 - β) Επιστήμη – που αποκαλύπτει την υποκείμενη απόκρυφη δομή μέσω επιστημονικής τεκμηρίωσης.
 - γ) Φιλοσοφία – οι πνευματικές αρχές και σπερματικές ιδέες που θα έπρεπε να διαμορφώνουν τη σκέψη και τη νοητική στάση στη νέα εποχή.
 - δ) Ψυχολογία – η σύσταση του ανθρώπου ως τριπλής ύπαρξης, κατ' εικόνα του Θεού, και το επακόλουθο πεδίο των σχέσεων του.
 - ε) Κουλτούρα και Τέχνες – εκπαιδεύοντας το δημιουργικό νου να αντανakλά στην καθημερινή ζωή την ομορφιά και την αρμονία του σύμπαντος.

Ο σπουδαστής έχει τη δυνατότητα να επιλέξει ανάμεσα σε αυτές τις επτά μελέτες καθώς αρχίζει να προσδιορίζει το δικό του πεδίο υπηρεσίας, ή για να βοηθηθεί προς αυτόν τον σκοπό διεγείροντας την αίσθηση του για αναγνώριση και ευαίσθητη ανταπόκριση.

Μπορεί να ζητήσει μόνο μία από τις διατιθέμενες μελέτες ή μπορεί να χρειαστεί περισσότερες ή και όλες προτού διανοιχτεί μπροστά του το όραμα για το δικό του έργο μαθητείας.

Ο σπουδαστής, συμπληρωματικά προς το υλικό μελέτης, αναμένεται να ενημερώνεται για τα τρέχοντα γεγονότα και τις εξελίξεις. Εδώ δεν περιλαμβάνεται το σύγχρονο υλικό που γρήγορα ξεπερνιέται εξαιτίας της ταχύτητας αλλαγών σε αυτά τα μεταβατικά χρόνια. Η μελέτη αυτή περιέχει πολλά από τη βασική διδασκαλία που περιλαμβάνεται στα βιβλία του Θιβετανού. Το έργο μας είναι να κατανοήσουμε τη διδασκαλία, τους νόμους και τις αρχές, τις αξίες και τη σημασία του κόσμου των αιτίων και, συσχετίζοντάς τα με τις τρέχουσες τάσεις και τα γεγονότα, να αρχίσουμε να βλέπουμε το μέλλον και το άμεσα πιθανό.

Έτσι ο νους αρχίζει να λειτουργεί σα μια γέφυρα, ένα κανάλι ενεργειακής επικοινωνίας, ανάμεσα στο Σχέδιο, όπως υπάρχει στη συνειδητή πρόθεση της Ιεραρχίας, και στις παγκόσμιες υποθέσεις όπως πρέπει να αλλάξουν και να προσαρμοστούν στον πλανητικό σκοπό που παρέχει ως λύση η Ιεραρχία. Έτσι ο μαθητής συνεργάζεται στο έργο της εγκαθίδρυσης «της σκεπτομορφής της λύσης» και ταυτόχρονα εκπαιδεύεται για ενεργό υπηρεσία στις ανθρώπινες υποθέσεις.

Αυτή η σειρά μελετών παρουσιάζει τη βασική εσωτερική διδασκαλία του Τμήματος της Φιλοσοφίας σαν μια όψη του Τμήματος της Εκπαίδευσης. Είναι, ωστόσο, σημαντικό να θυμόμαστε ότι ενώ η Ιεραρχία –και οι ανθρώπινες υποθέσεις– λειτουργεί μέσα από τα αυτά τα τρία τμήματα, υπάρχει διαδραστικότητα και αλληλεξάρτηση μεταξύ όλων των τμημάτων. Η εκπαίδευση και οι εκπαιδευτικοί διαδραματίζουν ουσιαστικό ρόλο για τη νοήμονα κατανόηση των ορθών διαδικασιών διακυβέρνησης και της συμμετοχής σε αυτές. Έτσι συμβαίνει επίσης και με τις αληθινές πνευματικές αξίες, η εντύπωση των οποίων είναι έργο του θρησκευτικού τομέα προς την ανθρωπότητα. Όλες οι όψεις της ανθρώπινης ζωής αλληλεπιδρούν η μία με την άλλη με τα καλά και τα άσχημα αποτελέσματά τους.

Τα άσραμ της Ιεραρχίας, σήμερα, συγχωνεύουν και αναμειγνύουν το έργο τους με έναν νέο τρόπο, καταλυτικό για την εδραίωση της σύνθεσης στη σκέψη και τη δράση αυτών που εκτελούν το Σχέδιο πάνω στη Γη. Κάθε Τμήμα της Ιεραρχίας, επομένως, όντας αρμόδιο για μια κύρια όψη του Σχεδίου του

Θεού, περιλαμβάνει και περιλαμβάνεται από όλα τα άλλα, «...τόσο επίπονο είναι το έργο της κατάργησης της εθνικής απομόνωσης και της χωριστικότητας που απαιτεί τις ενωμένες ενέργειες τριών ομίλων εργατών για να φέρουν σε πέρας το επιθυμητό αποτέλεσμα. Οι επτά όμιλοι εργατών, κατά συνέπεια, οργανώνονται ως εξής:

1. Στο τμήμα της πολιτικής Πρώτη, έκτη και έβδομη ακτίνα
2. Στο τμήμα της θρησκείας Δεύτερη και τέταρτη ακτίνα
3. Στο τμήμα της εκπαίδευσης ... Τρίτη και πέμπτη ακτίνα.

Μην ξεχνάτε ότι, αν και το έργο προωθείται μέσα και στα τρία πεδία της ανθρώπινης σκέψης και δράσης, το καθαρό κέρδος είναι μια κατευθυνόμενη προσπάθεια προς την παραγωγή της σύνθεσης και ένα σπουδαίο προπαρασκευαστικό δρόμο προς μια αποκάλυψη, τέτοιας ολκής που δεν μπορώ ακόμη να περιγράψω» (Ακτίνες I, σ. 178). Καθώς ζητάμε να αναπτύξουμε τις τεχνικές μας για υπηρεσία, η σύνθεση και η αλληλεπίδραση καθίστανται σημαντικοί παράγοντες για την ευρύτητα του οράματος και των οριζόντων μας, ενώ εμείς συγκεντρώνουμε την ενέργεια σε μια συγκεκριμένη περιοχή ανειλημμένης ευθύνης.

Ο Θιβετανός, μας επισημαίνει: «Οι υπηρέτες της πνευματικής Ιεραρχίας και οι παγκόσμιοι μαθητές βρίσκονται σε κάθε έθνος· είναι πιστοί στην ιδεολογία ή την πολιτική γραμμή σκέψης ή την κυβέρνηση αυτού του έθνους· τα μέλη του Νέου Ομίλου Υπηρετών του Κόσμου αγκαλιάζουν κάθε πολιτική πίστη και αναγνωρίζουν την αυθεντία κάθε νοητής θρησκείας. Μπορούμε να ανακαλύψουμε άνδρες και γυναίκες καλής θέλησης να λειτουργούν σε κάθε ομάδα, άσχετα με την ιδεολογία, το δόγμα ή την πίστη της. Η Ιεραρχία δεν αναζητά συνεργάτες μιας σχολής σκέψης, πολιτικού δόγματος ή εθνικής κυβέρνησης. Τους βρίσκει σ' όλες και συνεργάζεται με όλους. Αυτό το είπα συχνά κι όμως βρίσκετε δύσκολο να το πιστέψετε, τόσο πεισμένοι είναι πολλοί από σας ότι η ιδιαίτερη πίστη σας και η συγκεκριμένη σας αποδοχή της αλήθειας είναι αναμφίβολα η καλύτερη και η πιο αληθινή. Μπορεί να είναι για σας, αλλά όχι για τον αδελφό σας που ανήκει σε κάποια άλλη δοξασία, έθνος ή θρησκεία.

Έτσι, όπως πολύ καλά γνωρίζετε, βρίσκουμε μέλη του νέου ομίλου παγκόσμιων υπηρετών διασκορπισμένα παντού. Είναι οι μόνοι αντιπρόσωποι που διαλέγει η Ιεραρχία να προσλάβει αυτή τη στιγμή και σε αυτούς έχει ανατεθεί το παρακάτω έργο:

1. Να αποκαταστήσουν την παγκόσμια ισορροπία μέσα από κατανόηση και καλή θέληση.
2. Να φέρουν αρμονία και ενότητα ανάμεσα στους ανθρώπους και τα έθνη με την αποκάλυψη της ευρέως διαδεδομένης και πανταχού παρούσας καλής θέλησης.
3. Να κατασταλάξουν μέσω πνευματικής αντίληψης κι ορθής ερμηνείας το βασίλειο του Θεού πάνω στη γη.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σσ. 739-40

Η χρήση της θέλησης

Αν και οι παράγραφοι που ακολουθούν, από το βιβλίο *Οι Ακτίνες και οι Μνήσεις*, αναφέρονται ειδικά στον τρίτου βαθμού μνημένο, οι πληροφορίες που παρέχονται σχετικά με τη χρήση των διαφόρων όψεων της θέλησης σε σχέση με τα τρία Τμήματα της Ιεραρχίας είναι πολύτιμες για όλους τους σπουδαστές.

«Αναφορικά με τη χρήση από το μνημένο εκείνου που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε αγνή θέληση, πρέπει να θυμάστε ότι αυτή η αγνή θέληση λειτουργεί στην εκδήλωση διαμέσου της μιας ή της άλλης από τις τρεις όψεις της Πνευματικής Τριάδας. Η δραστηριότητα αυτή καθορίζεται από τη μείζονα ακτίνα στην οποία βρίσκεται ο μνημένος απ' τη σκοπιά της εναδικής του ακτίνας. Κάθε πνευματικός άνθρωπος βρίσκεται στη μια ή την άλλη από τις τρεις μείζονες ακτίνες, γιατί οι ελάχιστονες τέσσερις ακτίνες ιδιότητας απορροφώνται τελικά όλες στην τρίτη Ακτίνα της Ενεργού Νοημοσύνης.

Αν ο μνημένος βρίσκεται στην πρώτη ακτίνα και συνεπώς εργάζεται στο Τμήμα του Μανού, θα χρησιμοποιήσει και θα εκφράσει την έμφυτη βουλητική όψη μέσω της ατμικής φύσης ή μέσω της ανώτατης όψης της Πνευματικής Τριάδας, στην οποία δίνουμε το ανεπαρκές όνομα της “θείας Θέλησης”. Οι σπουδαστές τείνουν να λησμονούν ότι η Πνευματική Τριάδα, καθώς συνδέεται με την Ενάδα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η τριπλή προσωπικότητα συνδέεται με την ψυχή, εκφράζει τις τρεις κύριες όψεις της Σαμπαλλικής ενέργειας, οι οποίες τρεις είναι όλες εκφράσεις της θέλησης του πλανητικού Λόγου και του ουσιώδους Σκοπού Του. Αν ο μνημένος βρίσκεται στη δεύτερη ακτίνα και συνεπώς εργάζεται στο Τμήμα του Χριστού, θα χρησιμοποιήσει τη θέληση με το μέσον του βούδδι, της δεύτερης όψης της Πνευματικής Τριάδας. Αν βρίσκεται στην τρίτη ακτίνα και στο Τμήμα του Μαχατσόχαν, του Κυρίου του Πολιτισμού, θα εργαστεί μέσω του ανώτερου νου, της κατώτατης όψης της Πνευματικής Τριάδας. Μην ξεχνάτε ωστόσο ότι καμιά απ’ αυτές τις όψεις δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ανώτερη ή κατώτερη, γιατί όλες είναι εξίσου θείες.

Η κατανόηση αυτών των ιδεών μπορεί να έλθει αν, για παράδειγμα, αντιληφθείτε ότι η έκφραση του βούδδι ή της ενόρασης στη συνείδηση του πνευματικού ανθρώπου θα οδηγήσει στη χρήση της θέλησης για την πραγματοποίηση των σκοπών της Σαμπάλλα στο πεδίο της θρησκείας, της παιδείας και της σωτηρίας ή λύτρωσης της ζωικής όψης σ’ όλες τις μορφές των τριών κόσμων, αλλά δε θα έχει καμιά σχέση με το άτομο και τα προσωπικά προβλήματα του ίδιου του ανθρώπου. Αν η έκφραση είναι εκείνη του ανώτερου νου, η χρήση της θέλησης θα είναι σε σχέση με τους πολιτισμούς και τις κουλτούρες για τις οποίες είναι υπεύθυνο το τρίτο τμήμα και θα είναι η εκπλήρωση της θέλησης του Θεού στα μεγάλα και γενικά σχέδια. Αν είναι η θέληση όπως εκφράζεται δια της ατμικής όψης της Τριάδας, θα λειτουργήσει σε σχέση με τις φυλές, τα έθνη και τα βασίλεια της φύσης και με τις μεγάλες πλανητικές διευθετήσεις οι οποίες επί του παρόντος είναι άγνωστες στον άνθρωπο. Η σύνθεση αυτής της εικόνας θα γίνει φανερή αν μελετηθεί προσεκτικά.

Οι Ακτίνες και οι Μήσεις, σσ. 310-11

Β. ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Φόρμουλα: Οδήγησέ μας ... ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Η ιδέα της έννοιας, της αιτίας και της ύπαρξης βρίσκεται πίσω από το συμβολισμό ή τη σημασία της φόρμουλας με την οποία ασχολούμαστε ... Η φόρμουλα αυτή αφορά το Χρόνο και τη συνείδηση του πνευματικού ανθρώπου, ο οποίος δεν έχει επίγνωση του διαχωρισμού, των διαιρέσεων του χρόνου και του χώρου ή της γοητείας της Μεγάλης Πλάνης. Ασχολείται με το γεγονός της αθανασίας και με την αδιάσπαστη συνέχεια της συνείδησης και της ζωής ... Η φόρμουλα αυτή αποκλήθηκε από κάποιο Διδάσκαλο «σπέρμα όλων των φιλοσοφιών»...

Για τον μυημένο που χρησιμοποιεί αυτή τη φόρμουλα ... οι παρακάτω έξι σκέψεις προσλαμβάνουν έμφαση στη συνείδηση του· οι έξι αυτές σκέψεις θα σας δώσουν την πρόθεση της φόρμουλας όσο το δυνατόν πιο καθαρά...:

1. Θεός ΕΙΝΑΙ. Ο Κύριος για πάντα στέκει σταθερός. Το Ον μόνο υπάρχει. Τίποτε άλλο δεν είναι.
2. Χρόνος ΕΙΝΑΙ. Το Ον κατέρχεται σε εκδήλωση. Η δημιουργία είναι. Τότε χρόνος και μορφή συμφωνούν. Ον και χρόνος δεν συμφωνούν.
3. Η Ενότητα ΕΙΝΑΙ. Ο Ενδιάμεσος προβάλλει και γνωρίζει χρόνο και Θεό. Αλλά ο χρόνος καταστρέφει αυτόν το Μεσαίο και μόνο το Ον ΕΙΝΑΙ.
4. Χώρος ΕΙΝΑΙ. Χρόνος και χώρος αντηχούν και καλύπτουν τον Έναν που στέκει από πίσω. Το καθαρό Ον ΕΙΝΑΙ – άγνωστο κι άφοβο, ανέγγιχτο, για πάντα αμετάβλητο.
5. Θεός ΕΙΝΑΙ. Ο χρόνος, ο χώρος, ο Μεσαίος (με μορφή και διαδικασία) φεύγουν κι όμως για πάντα παραμένουν. Ο καθαρός λόγος τότε αρκεί.
6. Το Ον κραυγάζει και λέει: ... (μη δυνάμενο να μεταφρασθεί). Ο θάνατος θρυμματίζει τα πάντα. Η ύπαρξη εξαφανίζεται, όμως όλα για πάντα παραμένουν – ανέγγιχτα, αμετάβλητα τα ίδια. Ο Θεός ΕΙΝΑΙ.

... Καθώς θα στοχάζεσθε τις έξι αυτές προτάσεις, προσπαθήστε να τους δώσετε μια ερμηνεία που θα σας έρθει από τον *κόσμο της έννοιας*, επιφέροντας πρακτική εφαρμογή, από τον *κόσμο των αιτίων*, επιφέροντας φωτισμένη κατανόηση και ... από τον *κόσμο της ύπαρξης*, επιφέροντας περιεκτικότητα. Οι φόρμουλες αυτές δεν έχουν να κάνουν τίποτε με προσωπικότητες ή με ψυχές σε βαθιά ενσάρκωση που είναι ταυτισμένες με τη μορφή στους τρεις κόσμους· αφορούν παγκόσμια κινήματα, μεγάλες και οικουμενικές αναπτύξεις κι ανθρώπινη πρόοδο (σαν σύνολο) προς το θείο.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή, σσ. 283-285

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

- I. Πολωθείτε συνειδητά στο νοητικό πεδίο, προσανατολισθείτε κατόπιν στην Πνευματική Τριάδα, πάρτε μία από τις έξι σκέψεις στη συνείδησή σας και στοχαστείτε βαθιά πάνω στην έννοιά της για μερικά λεπτά, προσπαθήστε να εξάγετε την ποιότητα και τη ζωή της, ανυψώνοντάς την έτσι μαζί με τη σκέψη σας σε όσο το δυνατόν υψηλότερο πεδίο.
- II. Επιδιώξτε να προσδιορίσετε την ουσία της επιλεγμένης σκέψης από άποψη έννοιας και σημασίας, παρατηρώντας την ιδέα οικουμενικά σε σχέση με τις παγκόσμιες υποθέσεις, καθώς και την χρησιμότητά και την πνευματική της αξία για την ανθρωπότητα στο σύνολό της.

- III. Αναλύστε με διαύγεια την εργασία που κάνατε και αποφασίστε πώς να κάνετε την ιδέα πρακτική όσον αφορά τον εμπλουτισμό της φιλοσοφικής σκέψης που σχετίζεται με την ανθρώπινη εξέλιξη. Αυτό ενσωματώνει την υπηρεσία του μαθητή.
- IV. Πάρτε την εξαγόμενη ουσία, ή την ιδέα, που έχει προκύψει από την διαλογιστική σας εργασία και, χρησιμοποιώντας τη δημιουργική σας φαντασία, εκπνεύστε την ιδέα ως μια διατυπωμένη, ζωντανή σκεπτομορφή στο μεγάλο ρεύμα της νοητικής ενέργειας που εισρέει σταθερά μέσα στην ανθρώπινη συνείδηση.
- V. Εκφωνείστε τη Μεγάλη Επίκληση, σε πνεύμα υπηρεσίας, βλέποντας την ενέργεια να κυκλοφορεί δια μέσου των πέντε πλανητικών εισόδων ιεραρχικής ενέργειας (Λονδίνο, Νταρτζήλιγκ, Νέα Υόρκη, Γενεύη, Τόκιο) ακτινοβολώντας τη συνείδηση ολόκληρης της ανθρώπινης φυλής.

Από την εστία του Φωτός μέσα από τη Διάνοια του Θεού
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης μέσα από την Καρδιά του Θεού
Ας διαχυθεί αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή
Ο σκοπός ας καθοδηγεί τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων –
Ο σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

ΟΜ

ΟΜ

ΟΜ

Γ. ΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Αν ο σπουδαστής έχει επιλέξει αυτή τη μελέτη ως πρόσθετο στη συνηθισμένη εργασία του βαθμού στη Σχολή Αρκέην, συνιστάται να μην αντικαταστήσει το έργο του βαθμού στο οποίο πρέπει να δοθεί επαρκής χρόνος. Η μελέτη των Ιεραρχικών Τμημάτων και των τομέων της υπηρεσίας για το μαθητή είναι διαρκής· θα δομηθεί σε μια μεγάλη χρονική περίοδο για να αποκαλύψει την πραγματικότητα του έργου που πρέπει να γίνει και να εξοπλίσει τον υπηρέτη για να εργαστεί.

Συνιστάται επομένως στον σπουδαστή να αφιερώσει όσο χρόνο μπορεί στην ίδια τη μελέτη και στους τρόπους και τα μέσα με τα οποία μπορεί να εξοικειωθεί με την συνηθισμένη έννοια. Δεν υπάρχει κάποιο όριο στις πηγές της μελέτης. Επιπρόσθετα με αυτή τη σειρά των εγγράφων και τις αναφορές των βιβλίων που έχουν ήδη δοθεί, τα ίδια τα βιβλία περιέχουν πολύτιμη διδασκαλία και θα πρέπει επίσης να ερευνηθούν βιβλία άλλων συγγραφέων.

Τα καθημερινά δεκαπέντε λεπτά στοχαστικού διαλογισμού που συνιστώνται στον σπουδαστή δεν πρέπει να αντικαθιστούν τον κανονικό διαλογισμό του βαθμού της Σχολής Αρκέην. Μπορούν να γίνουν κάποια άλλη ώρα, και θα είναι ιδιαίτερα κατάλληλα στο κλείσιμο της περιόδου της μελέτης αυτής της σειράς του Τμήματος της Εκπαίδευσης.

Δεν αναμένεται γραπτή εργασία από τους σπουδαστές. Προτείνεται, ωστόσο, όλοι οι σπουδαστές να δημιουργήσουν το δικό τους πλαίσιο αναφοράς, σημειώνοντας όλο το σχετικό και σημαντικό υλικό που βρίσκουν, το οποίο φωτίζει το νου και διευρύνει τη σκέψη τους. Όλες οι νέες ιδέες και σκέψεις που προκύπτουν από τον διαλογισμό πρέπει επίσης να σημειωθούν και να αναπτυχθούν με περαιτέρω προβληματισμό ή να απορριφθούν ως άσχετες.

Αν και σε αυτό το στάδιο δεν αναμένεται αναφορά ή γραπτή εργασία, η ομάδα των κεντρικών γραφείων καλωσορίζει οποιαδήποτε σκέψη, σχόλια, ιδέες ή ερωτήσεις που μπορεί να θέλετε να στείλετε μαζί με την τακτική μηνιαία αναφορά διαλογισμού σας. Θέλουμε να γνωρίζουμε πώς προχωράτε, τι αξίες έχει η μελέτη για εσάς και σε ποιο βαθμό μπορείτε να συσχετίσετε τη βασική διδασκαλία με τα πράγματα όπως είναι τώρα στον τομέα της εκπαίδευσης ως προς με το πώς πρέπει να είναι στο μέλλον. Οποιαδήποτε άμεση εμπειρία «στο πεδίο», που δίνει αληθινή και βάσιμη γνώση, θα ήταν προφανώς ανεκτίμητη. Ο μερισμός της σκέψης και της ενέργειας είναι διεγερτικός και εφελκυστικός. Η εμπειρία σας μπορεί να είναι χρήσιμη στους άλλους.

Είμαστε επίσης έτοιμοι να προσφέρουμε βοήθεια, προτάσεις ή συμβουλές. Αυτή είναι μια ομαδική προσπάθεια να συνεργαστούμε περισσότερο συνειδητά και ωφέλιμα στην εξωτερική των ιεραρχικών μεθόδων εργασίας και στη σύνδεση της εσωτερικής αιτίας με το εξωτερικό αποτέλεσμα.. Ο μερισμός σκέψης και ενέργειας ζωογονεί και εφελκύει.

Μπορεί να φανεί χρήσιμο στον σπουδαστή να οργανώσει τις σκέψεις του γύρω από ορισμένες βασικές ερωτήσεις.

1. Γιατί η φιλοσοφική σκέψη έχει αξία στην ανθρώπινη εξέλιξη; Πια είναι η μέγιστη συνεισφορά στον κόσμο της σκέψης εκείνων που μπορούν να διεισδύσουν «μέσα σε νέους κόσμους και διαστάσεις σκέψης»;
2. Τί μπορεί να συνεισφέρει ο υπηρέτης του εσωτερισμού σ' ότι αφορά την ικανότητα της χρήσης του νου, και πέραν αυτής, ως «προβολέα της ψυχής»;
3. Ποιοι είναι οι βασικοί τομείς εξέλιξης που βρίσκονται άμεσα μπροστά στην ανθρωπότητα στους οποίους μπορεί να συμβάλει η φωτισμένη φιλοσοφική σκέψη;
4. Ποιές είναι οι πρωτοποριακές φιλοσοφικές όψεις που διεγείρουν, ανυψώνουν και φωτίζουν την ανθρώπινη συνείδηση;
5. Τί μπορώ να κάνω ειδικά για να εκπαιδεύσω το νου μου προς μια διεισδυτική, ερμηνευτική υπηρεσία;

Δ. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Φιλοσοφία: επιδίωξη της σοφίας· μια αναζήτηση της αλήθειας μέσω λογικής αιτιολόγησης μάλλον παρά αντικειμενικής παρατήρησης· ένας κλάδος που περιλαμβάνει τη λογική, την αισθητική, την ηθική, τη μεταφυσική και την επιστημολογία.

Λεξικό Webster's Seventh New Collegiate

Η φιλοσοφία με την τεχνική της έννοια σαν αγάπη της σοφίας, θα αυξάνει καθώς οι άνθρωποι θα κατανοούν όλο και περισσότερο την έννοια της σοφίας και θα καθίστανται σοφότεροι από κάθε εποχή.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 339

Η φιλοσοφία είναι ένα ανοιχτό μέτωπο εικασίας για την επιστήμη, όπου μετά από ένα συγκεκριμένο σημείο εκλέπτυνσης, μια νέα ιδιαίτερη επιστήμη γεννιέται. Η φιλοσοφία είναι επομένως μια δημιουργική δράση, που αναζητά το άγνωστο.

Harold J. Dumain, *Μια Σύνθεση της Φιλοσοφίας*

Φιλοσοφία είναι η «παρουσίαση μεγάλων ρυθμιστικών ιδεών».

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 594

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Σύμφωνα με τον Νόμο της Αντιστοιχίας υπάρχει πάντοτε μια αριθμητική σχέση με εδραιωμένες αριθμητικές οντότητες. Τα έξι στάδια της μαθητείας σχετίζονται φυσικά με τις έξι σχολές της Ινδικής φιλοσοφίας που στην πραγματικότητα ήταν οι έξι “σπερματικές σχολές” για κάθε φιλοσοφική υπόθεση και εργασία.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 761

Η φιλοσοφία στην Ανατολή ποτέ δεν υπήρξε μια αποσπασμένη εικασία. Ήταν ένα συμπλήρωμα ενός τρόπου ζωής Ενώ η Δύση μερικές φορές υπερηφανεύεται για το γεγονός ότι η μεταφυσική και η θεολογία της τείνουν να εκφράζονται με ηθικούς κώδικες και κοινωνική προσπάθεια, αυτά τα ζητήματα θεωρίας εμφανίζονται ως επί το πλείστον με συνεπακόλουθα προσχήματα ή εφαρμογές, ενώ στην Ανατολή το ζήτημα της αλήθειας είναι το άμεσο ένδυμα ή πλαίσιο για τη θρησκευτικά κατευθυνόμενη δράση. Και ο στόχος αυτής της δράσης είναι μια εμπειρία στην οποία το «καλό» της δράσης και το «αληθινό» της σκέψης είναι αδιαχώριστα συγχωνευμένα.

(Πρόλογος του William Hocking στο βιβλίο

Η Θεωρία και η Τέχνη του Μυστικισμού του Radhamakal Mukerjee)

Στις αρχαίες εποχές το νόημα της ζωής γινόταν κατανοητό βαθύτερα απ' ό,τι σήμερα. Οι φιλόσοφοι της αρχαιότητας συχνά γνώριζαν πώς να παρουσιάζουν πολύ βαθείς τύπους της ζωής.

(ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ, 510)

Η ομάδα των φιλοσόφων της πιο πρόσφατης εποχής διαπλάθει ήδη δυναμικά τη σκέψη, ενώ οι αρχαίες σχολές των φιλοσόφων της Ασίας μόλις αρχίζουν να επηρεάζουν τις Δυτικές ιδέες. Με την ανάλυση, τη συσχέτιση και τη σύνθεση, η δύναμη της σκέψης του ανθρώπου αναπτύσσεται και ο αφηρημένος μπορεί να ενοποιηθεί με το συγκεκριμένο. Συνεπώς, μέσα από το έργο τους, φέρεται σε μια κατάσταση νοήμονος συντονισμού η ενδιαφέρουσα εκείνη ευαισθησία του ανθρώπου, με τα τρία εξέχοντα χαρακτηριστικά της, το ένστικτο, τη διάνοηση και την ενόραση. Το ένστικτο συσχετίζει τον άνθρωπο

με το ζωικό κόσμο, η διάνοηση τον ενώνει με τους συνανθρώπους του, ενώ η ενόραση του αποκαλύπτει τη ζωή της θειότητας. Και τα τρία αυτά αποτελούν αντικείμενο φιλοσοφικής έρευνας, γιατί το θέμα των φιλοσόφων είναι η φύση της πραγματικότητας και τα μέσα της γνώσης.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 411

Οι φιλόσοφοι υπήρχαν ... πάντα ανάμεσά μας, αλλά ήταν ως επί το πλείστον απομονωμένες μονάδες που ίδρυσαν σχολές οι οποίες χαρακτηρίζονταν από φατριασμό και χωριστικότητα. Δεν υπάρχουν πια εξέχουσες μορφές όπως στο παρελθόν, αλλά ομάδες που αντιπροσωπεύουν ορισμένες ιδέες.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 406

Οι σπουδαστές της φιλοσοφίας θα προσπαθήσουν να συνδέσουν τις δύο αυτές σχολές σκέψης [επιστημονική και θρησκευτική] και να καταδείξουν τον παράγοντα της νοήμονος προσαρμογής των ηλεκτρικών φαινομένων που ονομάζουμε ύλη – του ενεργοποιημένου εκείνου δρώντος υλικού που αποκαλούμε ουσία – στο σκοπό της ζωής ενός κοσμικού Όντος. Συνεπώς στις τρεις αυτές γραμμές σκέψης – επιστημονική, θρησκευτική και φιλοσοφική – θα έχουμε την έναρξη της συνειδητής δόμησης ή κατασκευής της ανταγκάρανα εκείνου του ομίλου που ονομάζουμε πέμπτη φυλετική ρίζα.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 430

Μια από τις μεγάλες σχολές σκέψης ή τάση ιδεών, που προορίζεται να απέλθει, είναι εκείνη των σημερινών φιλοσοφιών όπως τις ξέρουμε τώρα. Η φιλοσοφία με την τεχνική της έννοια σαν αγάπη της σοφίας θα αυξάνει καθώς οι άνθρωποι θα κατανοούν όλο και περισσότερο την έννοια της σοφίας και θα καθίστανται σοφότεροι από κάθε εποχή, αλλά οι τωρινές σχολές φιλοσοφίας έχουν σχεδόν εκπληρώσει το σκοπό τους. Αυτός ήταν η διατύπωση ιδεών για το Θεό και τη σχέση Του με τον άνθρωπο, για τη θειότητα, την εσχατολογία και τις πνευματικές σχέσεις.

Οι τελευταίες μεγάλες χειρονομίες των φιλοσοφικών σχολών έχουν ακόμα να γίνουν. Τη θέση των σχολών αυτών θα πάρουν στους κατοπινούς αιώνες εκείνοι που πραγματικά και αληθινά θα είναι κοσμολόγοι, γιατί μια και γίνει αντιληπτή και κατανοηθεί κατά βάθος η Λέξη του Ανθρώπινου Γένους και εκτιμηθεί η σημασία του ατόμου, η Λέξη του Σύμπαντος θα γίνει αντικείμενο πιο σωστής εξετάσεως και οι νόμοι και η φύση του μεγάλου εκείνου Όντος στο Οποίο ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν, θα μελετηθούν. Ο κοσμικός Χριστός από κανένα δε μπορεί ποτέ να γίνει γνωστός εκτός από τον ατομικό Χριστό.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 339

Ε. ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

Ισχυρότερο από κάθε εμπόδιο και αντεπιχείρημα είναι το ένστικτο που μας λέει ότι, για να έχουμε πίστη στη Ζωή, πρέπει να γνωρίζουμε· πρέπει να γνωρίζουμε περισσότερα, όλο και περισσότερα· πρέπει ακούραστα και αδιάκοπα να ψάχνουμε για Κάτι, χωρίς να ξέρουμε τι είναι αυτό, κάτι το οποίο θα εμφανιστεί τελικά σε όσους έχουν διεισδύσει στην ίδια την καρδιά της πραγματικότητας.

Τεγιάρ ντε Σαρντέν, *Το Μέλλον του Ανθρώπου*, σ. 20

Θα πρέπει να αναλάβουμε την ύπαρξή μας όσο πιο περιεκτικά μπορούμε και με κάθε τρόπο. Όλα, ακόμα και αυτά που δεν γνωρίζουμε ή δεν έχουμε ακούσει τίποτα γι' αυτά, πρέπει μέσα της να καταστούν δυνατότητες.

Ράινερ Μαρία Ρίλκε

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

Η γνώση προκύπτει από δύο κατευθύνσεις. Είναι το αποτέλεσμα της νοήμονος χρήσης των πέντε αισθήσεων και αναπτύσσεται, επίσης, με το εγχείρημα της σύλληψης και κατανόησης των ιδεών. Και στις δύο συντελεί η περιέργεια και η έρευνα.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 81

Οι εσωτερικές όψεις της γνώσης είναι στην πραγματικότητα εκείνες οι ζώνες συνειδητότητας που δεν έχουν ακόμη κατακτηθεί ούτε υπαχθεί στην ακτίνα ελέγχου της ενοικούσας Οντότητας.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 287

Η Γνώση μπορεί να διαιρεθεί σε τρεις κατηγορίες:

Πρώτα, υπάρχει η *θεωρητική γνώση*. Περιλαμβάνει κάθε γνώση της οποίας έχει επίγνωση ο άνθρωπος, αλλά την οποία αποδέχεται από τις δηλώσεις άλλων ανθρώπων και των ειδικών των διαφόρων κλάδων της γνώσης. Βασίζεται σε δηλώσεις αυθεντίας και έχει μέσα της το στοιχείο της εμπιστοσύνης στους συγγραφείς και ομιλητές και στην εκγυμνασμένη νοημοσύνη των εργατών σε οποιοδήποτε από τα πολλά και ποικίλα πεδία σκέψης. Οι αλήθειες που γίνονται αποδεκτές σαν τέτοιες δε διατυπώθηκαν ούτε επαληθεύθηκαν από εκείνον που τις αποδέχεται, αφού στερείται την αναγκαία εκγύμναση και εξοπλισμό. Τα αποφθέγματα της επιστήμης, οι θεολογίες της θρησκείας και τα πορίσματα των φιλοσόφων και διανοητών παντού χρωματίζουν την άποψη και βρίσκουν την πρόθυμη συναίνεση του αγύμναστου νου και αυτός είναι ο μέσος νους.

Δεύτερο, έχουμε τη *διακριτική γνώση* που έχει μέσα της μια επιλεκτική ποιότητα και η οποία θέτει ως προϋπόθεση τη νοήμονα εκτίμηση και την πρακτική εφαρμογή της ειδικότερης επιστημονικής μεθόδου και τη χρήση της δοκιμής, την απόρριψη εκείνου που δεν μπορεί να αποδειχθεί και την απομόνωση εκείνων των παραγόντων που αντέχουν στην έρευνα και συμμορφώνονται με ό,τι νοείται ως νόμος. Ο ορθολογικός, επιχειρηματικός, σχολαστικός και συγκεκριμενοποιών νους έρχεται σε δράση με αποτέλεσμα πολλά που είναι παιδαριώδη, απαράδεκτα και μη επαληθεύσιμα να απορρίπτονται και να προκύπτει μια επακόλουθη διευκρίνιση των πεδίων της σκέψης. Αυτή η διακριτική και επιστημονική διαδικασία επέτρεψε στον άνθρωπο να φθάσει σε πολλή αλήθεια σχετικά με τους τρεις κόσμους. Η επιστημονική μέθοδος σε σχέση με το νου της ανθρωπότητας παίζει τον ίδιο ρόλο που η αποκρυφιστική μέθοδος του διαλογισμού (στα πρώτα δύο της στάδια της συγκέντρωσης και της παρατεταμένης συγκέντρωσης ή διαλογισμού) παίζει σε σχέση με το άτομο. Μέσα απ' αυτή δημιουργούνται οι πρέπουσες διεργασίες της σκέψης, τα επουσιώδη και οι ανακριβείς διατυπώσεις της αλήθειας τελικά εξαλείφονται ή διορθώνονται, και η σταθερή εστίαση της προσοχής είτε σε μια σπερματική σκέψη, ένα επιστημονικό πρόβλημα, μια φιλοσοφία είτε σε μια παγκόσμια κατάσταση έχει ως αποτέλεσμα μια τελική αποσαφήνιση και μια σταθερή ενστάλαξη ορθών ιδεών και βάσιμων συμπερασμάτων. Οι κορυφαίοι στοχαστές σε οποιαδήποτε από τις μεγάλες σχολές σκέψης είναι απλώς εκφραστές του αποκρυφιστικού διαλογισμού και οι λαμπρές

ανακαλύψεις της επιστήμης, οι ακριβείς ερμηνείες των νόμων της φύσης και η διατύπωση ορθών συμπερασμάτων είτε στα πεδία της επιστήμης, των οικονομικών, της φιλοσοφίας, της ψυχολογίας είτε αλλού, δεν είναι παρά η καταγραφή από το νου (και κατόπιν από τον εγκέφαλο) των αιώνιων αληθειών και η ένδειξη ότι η φυλή των ανθρώπων αρχίζει επίσης να γεφυρώνει το χάσμα ανάμεσα στο αντικειμενικό και στο υποκειμενικό, ανάμεσα στον κόσμο της μορφής και στον κόσμο των ιδεών.

Αυτή οδηγεί αναπόφευκτα στην ανάδυση του τρίτου κλάδου της γνώσης, της *ενορατικής*. Η ενόραση είναι στην πραγματικότητα απλώς η εκτίμηση από το νου κάποιου παράγοντα στη δημιουργία, κάποιου νόμου της εκδήλωσης και κάποιας όψης της αλήθειας που είναι γνωστή στην ψυχή, εκπορεύεται από τον κόσμο των ιδεών και έχει τη φύση εκείνων των ενεργειών που παράγουν όλα όσα είναι γνωστά και ορατά. Οι αλήθειες αυτές είναι πάντα παρούσες και οι νόμοι αυτοί είναι πάντα ενεργοί, αλλά μόνο καθώς ο νους ασκείται και αναπτύσσεται, εστιάζεται και διευρύνεται, μπορούν να αναγνωριστούν, αργότερα να κατανοηθούν και τελικά να προσαρμοστούν στις ανάγκες και στις απαιτήσεις του κύκλου και της εποχής. Όσοι εξάσκησαν έτσι το νου στην τέχνη της διαυγούς σκέψης, στην εστίαση της προσοχής και στην επακόλουθη δεκτικότητα στην αλήθεια, ήταν πάντα μεταξύ μας αλλά μέχρι τώρα ήταν λίγοι και διάσπαρτοι. Είναι οι εξέχουσες διάνοιες των αιώνων. Τώρα όμως είναι πολλοί και απαντώνται όλο και συχνότερα. Οι διάνοιες της φυλής βρίσκονται σε διαδικασία εκγύμνασης και πολλές αιωρούνται στα σύνορα μιας καινούργιας γνώσης. Η ενόραση που καθοδηγεί όλους τους προχωρημένους στοχαστές στα νεότερα πεδία της μάθησης δεν είναι παρά ο πρόδρομος εκείνης της παντογνωσίας που χαρακτηρίζει την ψυχή. Η αλήθεια για όλα τα πράγματα υπάρχει και την αποκαλούμε παντογνωσία, *αλάνθαστο*, την “ορθή γνώση” της Ινδικής φιλοσοφίας. Όταν ο άνθρωπος αδράξει ένα τμήμα της και το απορροφήσει στη φυλετική συνείδηση, το αποκαλούμε διατύπωση ενός νόμου, ανακάλυψη της μιας ή της άλλης διεργασίας της φύσης. Ως τώρα ήταν ένα αργό και σταδιακό εγχείρημα. Αργότερα και προτού περάσει πολύς καιρός το φως θα εισρεύσει, η αλήθεια θα αποκαλυφθεί και η φυλή θα εισέλθει στην κληρονομιά της – την κληρονομιά της ψυχής.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σσ. 14-16

ΕΝΟΡΑΣΗ

Η φαντασία είναι ο σπόρος της ενόρασης, επειδή εκείνο που δεν υφίσταται κάπου στο φανερά πολύπλοκο πλανητικό μας σύστημα δεν μπορεί κάποιος να το φανταστεί.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 373

Τα μέλη ενός Άσραμ ... δεν κάθονται για διαλογισμό από κοινού. Μία από τις ποιότητες που αναπτύσσονται απ’ την ασραμική επαφή, είναι η ικανότητα να ζουν πάντα στο πεδίο της ενορατικής αντίληψης – ένα πεδίο που δημιουργήθηκε, ή μια σφαίρα ενέργειας που γεννήθηκε από τον ενωμένο σκοπό, το συνδυασμένο σχεδιασμό και τη συγκεντρωμένη ενέργεια της Ιεραρχίας.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή, σ. 105

Η ενόραση ερμηνεύει και φωτίζει το νου. Η δύναμη της σκέψης όπως χρησιμοποιείται στο έργο του Άσραμ, εξαρτάται από τη δύναμη του μαθητή να εστιάζει και ν’ ανυψώνει το συνειδητό νου σ’ επαφή με την ψυχή και να εφελκεί την ενόραση. Όταν αυτό γίνει με επιτυχία, τότε έρχεται η ομοφωνία των τριών παραγόντων: νοητικής φώτισης, ψυχικής παρώθησης και ενορατικής σύλληψης. Ο τριπλός αυτός συνδυασμός θα δημιουργήσει εκείνο τον τύπο σκέψης που θα είναι αποτελεσματικός σε δραστηριότητα, παραγωγικός στο Σχέδιο, συντελεστικός στην ανιδιοτέλεια και παρακινούμενος από αγάπη.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 698

Η ενόραση είναι μια νοητική λειτουργία και όταν χρησιμοποιείται ορθά, επιτρέπει στον άνθρωπο να συλλαμβάνει με διαύγεια την πραγματικότητα και να βλέπει αυτή την πραγματικότητα απαλλαγμένη απ’ τη γοητεία και τις πλάνες των τριών κόσμων. Όταν η ενόραση λειτουργεί σ’ οποιοδήποτε ανθρώπινο ον, του επιτρέπει να αναλαμβάνει άμεση και ορθή δράση, γιατί βρίσκεται σε επαφή με το Σχέδιο, με

αγνό και ανόθευτο τρόπο και καθαρές ιδέες – απαλλαγμένες από την πλάνη και προερχόμενες απευθείας απ’ το θείο ή παγκόσμιο νου. Η ανέλιξη αυτής της ικανότητας θα επιφέρει μια παγκόσμια αναγνώριση του Σχεδίου κι αυτή είναι η μεγαλύτερη επίτευξη της ενόρασης στον τωρινό παγκόσμιο κύκλο. Όταν το Σχέδιο αυτό γίνει αισθητό, επέρχεται η αντίληψη της ενότητας όλων των όντων, της σύνθεσης της παγκόσμιας εξέλιξης και της ενότητας του θείου αντικειμενικού σκοπού. Κάθε ζωή κι όλες οι μορφές παρουσιάζονται τότε στην αληθινή τους προοπτική· επακολουθεί τότε μια ορθή αίσθηση των αξιών και του χρόνου.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 25

Η ενόραση είναι για τον κόσμο της έννοιας ότι η διάνοια για τους τρεις κόσμους της εμπειρίας.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 194

Η ενόραση διακρίνει τη φύση της ψυχής και λειτουργεί μέσω του νου, του κέντρου καρδιάς και του κέντρου κεφαλής.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 417

Περιεκτικός λογισμός ... Είναι η καθαρή εκείνη ενορατική αλάνθαστη αντίληψη που συλλαμβάνει αίτιο και αποτέλεσμα ταυτόχρονα και βλέπει γιατί και για ποιο λόγο και προς ποιο σκοπό κινούνται όλα τα πράγματα.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 395

Ενορατική ανταπόκριση είναι το όνομα που δίνουμε στην ενστικτώδη ζωή της ψυχής – την ανώτερη αντιστοιχία της ενστικτώδους ζωής του ανθρώπινου σώματος

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 176

Το «νέφος των επιστητών πραγμάτων» ... μπορεί να ψαυστεί και να χρησιμοποιηθεί ... δια μέσου της ελεύθερης λειτουργίας της ενόρασης.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 135

Στον αντίθετο πόλο της πλάνης ... βρίσκεται η ενόραση.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 67

Από τη στιγμή που ένας άνθρωπος είναι απρόσωπος και ελεύθερος από τις αντιδράσεις του κατώτερου εαυτού, και η συνείδηση του φωτίζεται από το καθαρό φως της ενόρασης, τότε καθαρίζει το «παράθυρο του οράματος» και η ματιά του μέσα στην πραγματικότητα είναι ανεμπόδιση. Τα εμπόδια (που συχνά εγείρονται από την ίδια την ανθρωπότητα) απομακρύνονται και βλέπει όλη τη ζωή και τη μορφή στην αληθινή τους σχέση και μπορεί να κατανοήσει, και να «δει» αποκρυφιστικά, το «πέραςμα των ενεργειών»

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 422

Ο Ουρανός προκαλεί τη μεγάλη μεταφορά της ανθρώπινης συνείδησης από τη διανοητική αντίληψη στην ενορατική γνώση

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 139

Στον Τοξότη η διάνοηση που αναπτύχθηκε, χρησιμοποιήθηκε και τελικά φωτίστηκε, γίνεται ευαίσθητη σε έναν ακόμη πιο ανώτερο τύπο νοητικής εμπειρίας και αυτόν τον ονομάζουμε ενορατική αντίληψη.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 180

Η ανώτερη όψη της ενέργειας των Ιχθύων ... είναι η επίγνωση του ομίλου, του συνόλου και του σύμπαντος. Είναι η ενέργεια του βούδδι ... Είναι ο ενορατικός έλεγχος.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 471

Η ενόραση σχετίζεται εξ ολοκλήρου με την ομαδική δραστηριότητα· δεν αφορά ποτέ ούτε διευθύνεται προς την αποκάλυψη οποιουδήποτε πράγματος που συνδέεται με τη ζωή της προσωπικότητας.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 711

Η ενόραση είναι κυριολεκτικά η συνθετική και άμεση σύλληψη της αλήθειας, όπως υφίσταται ουσιαστικά, ο δε Κύριος της δεύτερης ακτίνας θα φέρει σε πέρας την όλη εξελικτική διεργασία με την ανάπτυξη στην ανθρωπότητα της τέλειαις εκείνης διαισθήσεως που θα κάμει κάθε ανθρώπινο όν ένα πλήρη και νοήμονα συνεργάτη του Σχεδίου.

Εσωτερική Ψυχολογία I, σ. 134

Ο κόσμος πρέπει να αρχίσει να αποδέχεται και να δίνει βάρος στα συμπεράσματα των ενορατικών του. Έκαναν πάντα τα πρώτα αναγκαία βήματα για την ανάπτυξη της ανθρώπινης συνείδησης ... Η ενόραση (όπως την καταλαβαίνει ο φιλόσοφος) είναι η ικανότητα να φτάνουμε στη γνώση μέσα από τη δραστηριότητα κάποιας εσωτερικής αίσθησης, πέρα από τις αιτιώδεις ή λογικές διαδικασίες. Δραστηριοποιείται όταν οι πηγές του κατώτερου νου έχουν χρησιμοποιηθεί, ερευνηθεί και εξαντληθεί. Τότε, και μόνο τότε, αρχίζει να λειτουργεί η πραγματική ενόραση. Είναι η αίσθηση της σύνθεσης, η ικανότητα να σκέφτεστε με σύνολα και να προσεγγίζετε τον κόσμο των αιτιών.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 516

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΩΝ

Οι σπουδαστές δεν πρέπει να λησμονούν ποτέ ότι ο Νόμος της Αναλογίας συνιστά πάντα έναν ερμηνευτικό παράγοντα.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 10

Ο Νόμος των Αντιστοιχιών ή της Αναλογίας είναι ο ερμηνευτικός νόμος του συστήματος και ερμηνεύει το Θεό στον Άνθρωπο.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 7

Πόσο σημαντική είναι η αναδυόμενη επιστήμη της Συγκρίσεως. Η επιστήμη αυτή της συγκριτικής αναλύσεως δεν έχει ακόμη αναγνωρισθεί οριστικά σαν γραμμή προσεγγίσεως της αλήθειας. Ο Νόμος της Αναλογίας είναι το κλειδί που ανοίγει την κατανόηση.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 131

Ο μόνος τρόπος για να βρούμε το μίτο του μυστηρίου των ακτίνων, των συστημάτων και των ιεραρχιών είναι η μελέτη του νόμου των αντιστοιχιών ή της αναλογίας. Είναι το μόνο νήμα με το οποίο μπορούμε να βρούμε το δρόμο μας στο λαβύρινθο και η μόνη ακτίνα φωτός που διαλάμπει στο σκότος της περιβάλλουσας άγνοιας ... Κατά τη μελέτη αυτού του Νόμου χρειάζεται να έχουμε υπόψη ότι η αντιστοιχία βρίσκεται στην ουσία της και όχι στην εξωτερική εφαρμογή της λεπτομέρειας, όπως νομίζουμε ότι τη βλέπουμε από την τωρινή μας σκοπιά. Ο παράγοντας του χρόνου μας παραπλανά κατά τούτο: σφάλουμε όταν προσπαθούμε να θέσουμε καθορισμένα χρονικά σημεία ή όρια. Όλα στην εξέλιξη βάνουν με συγχώνευση, με μια συνεχή διαδικασία επικάλυψης και ανάμειξης. Μόνο πλατιές γενικεύσεις και η αναγνώριση των βασικών σημείων της αναλογίας είναι εφικτά ... Τη στιγμή [κάποιος] που θα επιχειρήσει την αναγωγή σε διαγράμματα και την κατάστρωση λεπτομερών πινάκων εισέρχεται σε περιοχές όπου υπόκειται σε σφάλμα και παραπαίει σε μια ομίχλη που τελικά θα τον καταβάλλει.

Μύηση Ανθρώπινη και Ηλιακή, σσ. 6-7

Ο Νόμος της Αναλογίας και των Αντιστοιχιών εξασθενεί σε ορισμένο σημείο, πάνω στην ατραπό της κατανόησης και υπεισέρχεται κάτι νέο και τελείως διαφορετικό. Ο Νόμος της Αναλογίας ισχύει απόλυτα όταν ξεετάζεται ο μικρόκοσμος μέσα στην ζωή του Μακρόκοσμου, αλλά αν περιπλανηθείτε έξω από

αυτή την περιορισμένη και εκδηλωμένη Ζωή... θα μπορούσατε να έρθετε σε επαφή με άλλους Νόμους και άλλες προσεγγίσεις προς την αλήθεια, που υπάρχουν σε κοσμικά επίπεδα.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 661

Εκείνος που στοχάζεται με το Νόμο των Αντιστοιχιών και έχει συλλάβει τη βασική ουσιώδη σχετικότητα των τριών όψεων μεταξύ τους κατέληξε στη γνώση ότι πίσω από κάθε μορφή υπάρχει μια υποκείμενη Ζωή που είναι γνωστή από την ποιότητα της, το χρώμα και τις ιδιότητες της.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 1241

Με τη μελέτη αυτών των αντιστοιχιών στα διάφορα μέρη του εκδηλωμένου σύμπαντος και την εφαρμογή αυτών των χρωμάτων στην πρόπουσα αναλογία τους προκύπτει η ομορφιά της σύνθεσης του όλου και η φώτιση της μικροκοσμικής ζωής. Ας δώσουμε μια απαρίθμηση ή κατάταξη με πλατύ και γενικό τρόπο, αφήνοντας την επεξεργασία των λεπτομερειών στο σπουδαστή του διαλογισμού. Περισσότερα σ' αυτό το στάδιο δεν είναι εφικτά.

1. Το τριπλό ηλιακό σύστημα.
Οι τριπλοί εξελισσόμενοι τζίβα.
Οι τρεις όψεις του Λόγου.
Η τριπλή Ενάδα.
Η πνευματική Τριάδα, το Εγώ.
Η τριπλή Προσωπικότητα.
Οι τρεις κόσμοι της ανθρώπινης εξέλιξης.
Τα τρία πρόσωπα της Θεότητας.
2. Οι τέσσερις Κύριοι Λίπικα.
Οι τέσσερις Μαχαράτζα.
Ο τετραπλός κατώτερος άνθρωπος, η τετράδα.
3. Τα πέντε πεδία της ανθρώπινης εξέλιξης.
Οι πέντε αισθήσεις.
Το πενταπλό τμήμα του Μαχατσόχαν.
Τα πέντε βασίλεια της φύσης:
α. Το ορυκτό βασίλειο.
β. Το φυτικό βασίλειο.
γ. Το ζωικό βασίλειο.
δ. Το ανθρώπινο βασίλειο.
ε. Το πνευματικό ή υπερανθρώπινο βασίλειο.
Η πέμπτη αρχή του μάνας.
4. Οι επτά ακτίνες ή ιεραρχίες.
Τα επτά χρώματα.
Τα επτά πεδία της εκδήλωσης.
Οι επτά Κουμάρα.
Οι επτά αρχές του ανθρώπου.
Τα επτά κέντρα.
Οι επτά ιεροί πλανήτες.
Οι επτά άλυστοι.
Οι επτά σφαίρες.
Οι επτά γύροι.
Οι επτά φυλετικές ρίζες και υποφυλές.
Οι επτά μυήσεις.

Η αντιστοιχία όλων αυτών είναι τέλεια γνωστή στο μύστη και υφίσταται με όρους συνείδησης, με όρους μορφής και με όρους νοημοσύνης. Τα γνωρίζει – αν μπορώ να το εκφράσω έτσι – με όρους χρώματος όταν ασχολείται με τη μορφή· με όρους ήχου όταν ασχολείται με τη ζωική πλευρά και με όρους ζωτικότητας όταν ασχολείται με τη νοημοσύνη ή την όψη δραστηριότητα.

Επιστολές επί του Αποκρυφιστικού Διαλογισμού, σ. 228-229

ΣΥΜΒΟΛΟ

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να τεθεί σε δραστηριότητα η ενόραση, και ένας από τους πιο χρήσιμους και ισχυρούς είναι η μελέτη και ερμηνεία των συμβόλων... οι εξωτερικές και ορατές μορφές των εσωτερικών πνευματικών πραγματικοτήτων.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 6

Σύμβολο όπως ξέρουμε καλά, είναι ένα εξωτερικό και ορατό σημάδι μιας εσωτερικής και πνευματικής πραγματικότητας. Ποια είναι αυτή η εσωτερική πραγματικότητα; Πρώτα- πρώτα η πραγματικότητα της σχέσης.

Εσωτερική Ψυχολογία I, σ. 285

Τα σύμβολα ... είναι σημεία που μεταδίδουν κοσμικές αλήθειες και οδηγίες και μπορούν να κατανοηθούν εξίσου απ' τους προχωρημένους και των δύο εξελίξεων [ντεβαϊκών και ανθρώπινων].

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 666

Τα σύμβολα που προβάλλουν από το μακρινό παρελθόν αποτελούν τα σύνεργα ...των Στοχαστών που καθοδηγούν τη φυλετική και πλανητική μας εξέλιξη.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 553

Πολλοί αρχαίοι φιλόσοφοι άφησαν πίσω τους μόνο συμβολικούς ορισμούς. Είτε έκρυβαν συνειδητά τους πραγματικούς όρους ή, κατά τη συνήθη πορεία της διδασκαλίας, χρησιμοποίησαν συντομευμένα σημάδια.

AUM, σ. 551

Ο σπουδαστής της νέας εποχής θα προσεγγίσει πολλά που πρέπει να κυριαρχήσει διαμέσου του οφθαλμού, μαθαίνοντας έτσι να εκτιμά και να επιλύει εκείνο που του παρουσιάζεται υπό τη μορφή γραμμών και διαγραμμάτων. Όλα είναι σύμβολα και αυτά τα σύμβολα πρέπει να κυριαρχηθούν.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 1231

Καθώς συντελείται πρόοδος στην ατραπό, οι μορφές με τις οποίες μπορεί να δοθεί η αλήθεια γίνονται πιο απλές, ενώ η έννοια που συλλαμβάνεται γίνεται πιο πλατιά και περιεκτική, γι αυτό και συνεπάγεται (στην ανάλυση) μεγαλύτερη περιπλοκή. Τελικά καταφεύγουμε στα σύμβολα και το κοσμικό σχέδιο συλλαμβάνεται μέσω της παρουσίασης γεωμετρικών μορφών στον εσώτερο οφθαλμό του ζηλωτή.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 257

Όλες οι εντυπώσεις πρέπει κατ' ανάγκη να μεταφραστούν και να ερμηνευτούν με σύμβολα, με λεκτικές μορφές ή με εικονογραφικές απεικονίσεις.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 106

Μας είπαν ότι ο Θεός γεωμετρεί, όταν αναφερόμαστε στη δραστηριότητα της δεύτερης όψης, και ότι μια λεπτοφυής γεωμετρική μορφή βρίσκεται πίσω από την εξωτερική εκδήλωση. Οι μορφές αυτές μεταδίδουν στο σπουδαστή του αποκρυφισμού το συμβολισμό του κόσμου της έννοιας.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 304

Όλα τα σύμβολα εκπορεύονται από τρεις ομάδες Δημιουργών:

Τον Ηλιακό Λόγο που κατασκευάζει “οικίαν χειροποίητον αιώνιον εν τοις ουρανοίς»

Τους πλανητικούς Λόγους οι οποίοι –στις επτά ομάδες Τους– δημιουργούν μέσω επτά τρόπων και μεθόδων κι έτσι παράγουν την πολλαπλότητα των συμβόλων κι ευθύνονται για τη σύμπληξη.

Τον άνθρωπο που δομεί μορφές και δημιουργεί σύμβολα στην καθημερινή του εργασία, αλλά εργάζεται προς το παρόν τυφλά και σε μεγάλο βαθμό ασυνείδητα. Ωστόσο δικαιούται το όνομα του δημιουργού, επειδή χρησιμοποιεί την ικανότητα του νου κι εφαρμόζει την ποιότητα της λογικής.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 1233-34

Όπου οι συγκλίνουσες γραμμές οποιουδήποτε συμβόλου συναντούνται και όπου διασταυρώνονται οι πολλές γραμμές υπάρχει ένα σημείο δύναμης και φώτισης, ένα εστιασμένο κέντρο δια του οποίου μπορεί να διεισδύσει ο φωτισμένος νους.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 279

Στο νοητικό πεδίο η ψυχομετρία και η συμβολολογία (περιλαμβανομένης της αριθμολογίας και της γεωμετρίας) χρησιμοποιούνται από τον παρατηρητή, για να φθάσει στην κατανόηση των κατωτέρων νοητικών επιπέδων.

Το Φως της Ψυχής, σ. 84

Ορισμένα Σύμβολα Ενδιαφέροντος

Ο αστέρας της δημιουργίας είναι ο εξάκτινος αστέρας και όχι ο επτάκτινος.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 377

Το σύμβολο που εκφράζει τη θύρα της εξέλιξης είναι η ημισέληνος· εκείνο της διαδικασίας της εξέλιξης – καθώς επηρεάζει την υλική ή ουσιαστική ζωή του ανθρώπου – είναι η πλήθουσα και η φθίνουσα σελήνη – το σύμβολο της αυξανόμενης επιθυμίας και της θνήσκουσας επιθυμίας. Το σύμβολο του κόσμου της έννοιας είναι το Φως – το φως που λάμπει στις οδούς των ανθρώπων, ερμηνεύοντας γεγονότα και παρέχοντας αποκάλυψη. Το σύμβολο του κόσμου της μεσολάβησης είναι ο περιστρεφόμενος Σταυρός, ενώ το σύμβολο του κόσμου του σκοπού είναι διπλό: ο πεντάκτινος αστέρας κι έπειτα η ακτινοβόλος καρδιά του Ηλίου. Να θυμάστε ότι όταν μιλούμε και σκεπτόμαστε με σύμβολα, τοποθετούμε κάτι μεταξύ του εαυτού μας και της πραγματικότητας – κάτι προστατευτικό, ερμηνευτικό και σημαντικό, αλλά κάτι πάντως που καλύπτει και κρύβει.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σσ. 177-78

Ο άνθρωπος το ουσιαστικό τρίγωνο της ενέργειας, ο άνθρωπος το τετράγωνο, ο άνθρωπος πάνω στο Σταυρό, και τελικά ο πεντάκτινος αστέρας! Σε αυτές τις τέσσερις συμβολικές μορφές βρίσκεται ολόκληρη η ιστορία του τέταρτου βασιλείου στη φύση.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 382

Μιλώντας από εσωτερική σκοπιά, στον ορυκτό κόσμο έχουμε το θείο Σχέδιο κρυμμένο στη γεωμετρία ενός κρυστάλλου, και το ακτινοβόλο κάλλος του Θεού αποθηκευμένο στο χρώμα ενός πολύτιμου λίθου. Σε μικρογραφία και στην κατώτατη βαθμίδα της εκδηλώσεως, βρίσκουμε να πραγματοποιούνται οι θείες έννοιες. Το τέρμα της συναρπαστικής έννοιας φαίνεται όταν το πετράδι ακτινοβολεί προς τα έξω την ομορφιά του, και όταν το ράδιο εξαποστέλλει τις ακτίνες του, τόσο τις καταστρεπτικές όσο και τις οικοδομητικές. Αν μπορούσατε να καταλάβετε πραγματικά την ιστορία ενός κρυστάλλου, θα εισχωρούσατε στη δόξα του Θεού. Αν μπορούσατε να εισχωρήσετε στην ελκτική και απωθητική συνείδηση ενός τεμαχίου σιδήρου ή μολύβδου, θα βλέπατε να σας αποκαλύπτεται ολόκληρη η ιστορία της εξελίξεως. Αν

μπορούσατε να μελετήσετε τις κρυμμένες λειτουργίες που συντελούνται υπό την επίδραση του πυρός, θα εισχωρούσατε στο μυστικό της μνήσεως. Όταν φθάσει η μέρα που ο φωτισμένος διορατικός (seer) θα μπορεί να συλλάβει την ιστορία του ορυκτού βασιλείου, τότε θα δει το μακρύ δρόμο που διένυσε το διαμάντι και – κατ’ αναλογία – τον μακρύ δρόμο που διατρέχουν όλοι οι υιοί του Θεού, να διέπονται από τους ίδιους νόμους και να ανελίσσουν την ίδια συνείδηση.

Εσωτερική Ψυχολογία Ι, σσ. 226-27

ΜΥΘΟΣ

Τα πτηνά και τα ερπετά συνδέονται στενά με τη σοφία και επομένως με την ψυχική φύση του Θεού, των ανθρώπων και των ντέβα. Η μελέτη της μυθολογίας θα αποκαλύψει ορισμένα στάδια και σχέσεις που θα αποσαφηνίσουν αυτό το ζήτημα.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 896

Μύθος είναι η συνοπτική πίστη και γνώση του παρελθόντος που μας κληροδοτείται για οδηγός και σχηματίζει τα θεμέλια μιας νεότερης αποκάλυψης και ... είναι ένα σκαλοπάτι για την επόμενη αλήθεια. Ο μύθος είναι μια βάσιμη και αποδειγμένη αλήθεια που γεφυρώνει βήμα προς βήμα το χάσμα μεταξύ της αποκτηθείσας γνώσης του παρελθόντος, της αλήθειας που διατυπώθηκε στο παρόν και των άπειρων και θείων δυνατοτήτων του μέλλοντος. Οι αρχαίοι μύθοι και τα παλιά μυστήρια μας δίνουν μια διαδοχική παρουσίαση του θείου μηνύματος όπως εκτέμφθηκε από το Θεό σε ανταπόκριση της ανάγκης του ανθρώπου ανά τους αιώνες. Η αλήθεια της μιας εποχής γίνεται ο μύθος της επόμενης, αλλά η σημασία και η πραγματικότητά του μένουν άθικτες και απαιτούν μόνο επανερμηνεία στο παρόν.

Από τη Βηθλεέμ στο Γολγοθά, σ. 7

ΑΡΙΘΜΟΣ

Σύμφωνα με τον Νόμο της Αντιστοιχίας υπάρχει πάντοτε μια αριθμητική σχέση με εδραιωμένες αριθμητικές οντότητες.

Εσωτερική Ψυχολογία Ι, σ. 761

Η μύηση και το μυστήριο των αριθμών αφορούν πρωτίστως τη συνείδηση ... Ασχολούνται με την υποκειμενική ζωή, τη ζωή σαν μέρος της συνείδησης και της αυτό-αντίληψης ενός πλανητικού Λόγου, ή Κυρίου μιας Ακτίνας και όχι με τη ζωή στην ύλη όπως την κατανοούμε.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 697

Η ζωή θα ήταν πράγματι απλή αν ο μέσος άνθρωπος είχε να εξετάσει μόνο επτά παράγοντες στους οποίους να συμμορφώνεται, να εργάζεται μαζί τους και να τους χρησιμοποιεί. Η πρόοδος στον κόσμο των πνευματικών αξιών και στο βασίλειο της τριαδικής ύπαρξης... είναι σαφώς πρόοδος στην απλότητα. Είναι μια πρόοδος από τις περιπλοκές της προπαίδειας και της επακόλουθης αριθμητικής στην απλότητα των συμβολικών τύπων που χρησιμοποιούνται στα ανώτερα μαθηματικά: είναι μια κίνηση έξω απ’ τον κόσμο των καλειδοσκοπικών σχημάτων που συνεχώς κινούνται και μέσα στον κόσμο της έννοιας: είναι μια διαδικασία εισόδου πίσω από τον κόσμο των αποτελεσμάτων και μέσα στον κόσμο των αιτίων, αντιλαμβανόμενοι ότι ένα απλό αίτιο ή μια κατευθυνόμενη κίνηση ενέργειας μπορεί να θέσει σε κίνηση μυριάδες αποτελεσμάτων... Η πολυπλοκότητα βρίσκεται στη σκέψη του νεόφυτου

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 149

Οι αυθαίρετες κατατάξεις οι υποδιαίρεσεις σε τριαδικότητες και επταδικότητες και διαφοροποιημένη απαρίθμηση των δυνάμεων... έχουν σκοπό να δώσουν στον σπουδαστή μια ιδέα ενός κόσμου ενεργειών στον οποίο πρέπει να παίζει το ρόλο του.

Εσωτερική Ψυχολογία Ι, σσ. 159-60

Πρέπει να διατηρούνται πάντα στο νου σας οι πιο μεγάλες απλουστεύσεις. Οι τρεις μεγάλες θείες όψεις, οι επτάδες της εξελικτικής διαδικασίας, οι θείες ιδιότητες ή αρχές, και η σχέση της ενέργειας προς τη δύναμη. Όταν συγκρατούνται καθαρά όλα αυτά στο νου σας, η λεπτομέρεια έχει μικρή σημασία. Η ενόραση αφομοιώνει γοργά και συνδέει τη λεπτομέρεια, αν είναι ανάγκη να γίνει έτσι, με το εκδηλωμένο όλο.

Οι Ακτίνες και οι Μήσεις, σσ. 377-78

Ποτέ το γεωμετρικό πρότυπο, η αριθμητική πρόοδος ή ο Νόμος των Αντιστοιχιών δεν αποτυγχάνουν στην κατανόηση του σκοπού και των σχεδίων του πλανητικού Λόγου.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 90

«Ο έλεγχος της μορφής μέσα από μια εφτάδα ενεργειών» (όπως ορίζεται στο Αρχαίο Σχόλιο) είναι ένας αναλλοίωτος κανόνας που διέπει εσωτερικά το σύμπαν μας και ιδιαίτερα το ηλιακό μας σύστημα, αλλά και τον ίδιο τον άνθρωπο.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 11

Θα πρέπει πάντα να έχετε κατά νου ότι το επτά είναι ο αριθμός που κυβερνά την εξέλιξη της ουσίας και τη μορφική δόμηση στο ηλιακό σύστημα, ενώ το εννέα είναι ο αριθμός που κυβερνά την ανάπτυξη της συνείδησης μέσα σ' αυτή τη μορφή της ψυχής. Το τελευταίο παρατηρείται στην επταπλή κατάδειξη της λογοϊκής ζωής μέσω της πλανητικής διάταξης και στην εννεαπλή φύση της εγωϊκής ζωής.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 609

Ο αριθμός της ντεβαϊκής εξέλιξης είναι έξι, όπως του ανθρώπου είναι τώρα το πέντε και όπως το δέκα αντιπροσωπεύει τον τέλειο άνθρωπο, έτσι το δώδεκα αντιπροσωπεύει την τελείωση στο ντεβαϊκό βασίλειο.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 914

Πέντε είναι ο αριθμός του νου και του ανθρώπου

Εσωτερική Ψυχολογία I, σ. 346

Έξι (6) είναι ο αριθμός του μεγάλου έργου της περιόδου της εκδήλωσης.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 128

Ο αριθμός 6 είναι ο αριθμός της μορφής ή της εκδηλώσεως, που είναι ο παράγων ή το μέσον δια του οποίου επέρχεται αυτή η κατανόηση και δια του οποίου ανελίσσεται η συνείδηση ... Ο μνημένος είναι «το τελειοποιημένο 6 – μορφή, το όργανο και η έκφραση του πνεύματος»

Οι Ακτίνες και οι Μήσεις, σσ. 79-80

Ο αριθμός 24 παρουσιάζει βαθύ ενδιαφέρον καθώς εκφράζει το διπλό 12 – το μείζονα κι ελάσσονα ζωδιακό. Όπως ακριβώς ο αριθμός 6 εκφράζει το *χώρο*, έτσι κι ο αριθμός 24 εκφράζει το *χρόνο* και είναι το κλειδί για το μεγάλο κύκλο της εκδήλωσης. Είναι το νήμα για κάθε κυκλική εμφάνιση ή ενσάρκωση. Οι δύο αριθμοί του ορίζουν τη μέθοδο της εξέλιξης· το 2 ισούται με την ποιότητα της αγάπης-σοφίας που εργάζεται υπό το Νόμο της Έλξης και σύρει τον άνθρωπο από ένα σημείο επίτευξης σε άλλο· ενώ το 4 υποδεικνύει την τεχνική της διαμάχης και την επίτευξη αρμονίας μέσω αυτής της διαμάχης· το 4 είναι επίσης ο αριθμός της ανθρώπινης ιεραρχίας και το 2 είναι ο αριθμός της πνευματικής ιεραρχίας ... το 2 και το 4· όταν τοποθετηθούν πλάι-πλάι υποδηλώνουν σχέση· κι όταν τοποθετηθούν ο ένας πάνω στον άλλο, ο μνημένος περνά από το 4 στο 2”

Οι Ακτίνες και οι Μήσεις, σ. 80

Ο αριθμός 8 εγκαινιάζει πάντοτε ένα νέο κύκλο, ακολουθώντας τον αριθμό 7 που είναι αυτός της

σχετικής τελείωσης. Είναι ο αριθμός της Χριστικής συνείδησης· όπως ακριβώς το 7 είναι ο αριθμός του ανθρώπου, το 8 είναι ο αριθμός της Ιεραρχίας και το 9 είναι ο αριθμός της μύησης ή της Σαμπάλλα.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σσ. 80-81

Ο σπουδαστής θα πρέπει να μελετήσει πολύ προσεκτικά ... τη σημασία των αριθμών τρία, τέσσερα και πέντε στην εξέλιξη της συνείδησης. Η αριθμολογία μελετήθηκε ως τώρα κυρίως και ορθά από την όψη της ουσίας αλλά όχι από τη σκοπιά της συνειδητής ενέργειας Στο παρόν ηλιακό σύστημα οι παραπάνω αριθμοί είναι σημαντικότεροι από τη σκοπιά της εξέλιξης της συνείδησης.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 695-96

Το τριάντα υποδηλώνει την τελείωση των τριών όψεων της προσωπικότητας – το φυσικό σώμα, τη συναισθηματική φύση και το νου. Αυτά τα τρία συνθέτουν τη μορφική πλευρά του ανθρώπου και καλύπτουν ή κρύβουν την ψυχή. Είναι στην πραγματικότητα ο μηχανισμός της επαφής του με τον εξωτερικό κόσμο, ο εξοπλισμός με τον οποίο ανελίσσεται και αφυπνίζεται η συνείδησή του. Όταν τα τρία αυτά μέρη της κατώτερης φύσης του ανθρώπου λειτουργούν ομαλά και σχηματίζουν μαζί μια μονάδα για χρήση του εσώτερου ανθρώπου, το αποτέλεσμα είναι μια ολοκληρωμένη προσωπικότητα ή ένας επαρκής κατώτερος εαυτός. Αυτό επιμαρτυρεί ο αριθμός τριάντα. Το δέκα είναι ο αριθμός της τελειότητας και το τριάντα βεβαιώνει την τελειότητα και στα τρία μέρη του εξοπλισμού της ψυχής.

Από τη Βηθλεέμ στο Γολγοθά, σ. 88

Μόνο όταν το φως της λογικής αμαυρωθεί από τον ακτινοβόλο ήλιο της σοφίας, θα ιδωθούν όλα τα πράγματα στις σωστές τους αναλογίες και οι μορφές θα προσλάβουν τα ακριβή τους χρώματα και θα γίνει γνωστός ο αριθμητικός τους κραδασμός.

Επιστολές επί του Αποκρυφιστικού Διαλογισμού, σ. 252

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο άνθρωπος στο φυσικό πεδίο αποτελεί το εξωτερικό σύμβολο μια εσώτερης υποκειμενικής ιδέας.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 1236

Για να φτάσει κάποιος στον πυρήνα του Θεού στο μεγαλείο Του, θα πρέπει πρώτα να φτάσει τουλάχιστον στον πυρήνα του εαυτού του, γιατί κανείς δεν μπορεί να γνωρίσει τον Θεό αν δεν γνωρίσει πρώτα τον εαυτό του. Πηγαίνετε στα βάθη της ψυχής, στον μυστικό τόπο του Υψίστου, στις ρίζες, στα ύψη· γιατί όλα όσα μπορεί να κάνει ο Θεός, εστιάζονται εκεί. –Meister Eckhart–

Ένα από τα κύρια μέσα με τα οποία ο άνθρωπος φτάνει σε μια κατανόηση του μεγάλου εκείνου αθροίσματος που ονομάζουμε Μακρόκοσμο – του Θεού που λειτουργεί μέσα από ένα ηλιακό σύστημα – είναι η κατανόηση του εαυτού του και η Δελφική εντολή “Άνθρωπε, γνώθι σ’ αυτόν” είναι ένα εμπνευσμένο απόφθεγμα που αποσκοπεί να δώσει στον άνθρωπο το κλειδί του μυστηρίου της θεότητας. Μέσω του Νόμου της Αναλογίας ή των αντιστοιχιών οι κοσμικές διεργασίες και η φύση των κοσμικών αρχών καταδεικνύονται στις λειτουργίες, τη δομή και τα χαρακτηριστικά ενός ανθρώπινου όντος. Υποδεικνύονται αλλά δεν εξηγούνται ούτε διευκρινίζονται. Χρησιμεύουν απλώς σαν οδοδείκτες, καθοδηγώντας τον άνθρωπο πάνω στην ατραπό όπου θα βρεθούν μελλοντικοί οδοδείκτες και θα σημειωθούν πιο σαφείς ενδείξεις.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 18

Ο άνθρωπος πάντοτε ενδιαφέρεται βαθιά για τον εαυτό του και πριν αναπτυχθεί κατάλληλα πρέπει να κατανοήσει επιστημονικά τους νόμους της φύσης του και τη σύσταση του δικού του «τρόπου έκφρασης».

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 680

Έχει ενδιαφέρον να έχουμε κατά νου ότι μέσω των τριών αυτών όψεων (ή αντανakλάσεων του θείου όντος) ο άνθρωπος έρχεται σε συνάφεια με το υπάρχον σύμπαν και συνεπώς με το Θεό που ενυπάρχει στη φύση. Το φυσικό σώμα μας επιτρέπει να αγγίζουμε τον απτό, ορατό κόσμο. Η συναισθηματική ... φύση μας επιτρέπει να λέμε, “Υψώνω την καρδιά μου στον Κύριο”. Πολλοί άνθρωποι ζουν στην καρδιακή τους φύση και στο αισθαντικό τους σώμα και μέσω της καρδιάς βρίσκουμε το δρόμο μας στην Καρδιά του Θεού. Μόνο με την αγάπη μπορεί ν’ αποκαλυφθεί η Αγάπη. Όταν με την ορθή χρήση και κατανόηση ο νους κατευθύνεται σαφώς και προσανατολίζεται κατάλληλα, έρχεται σε επαφή με τη Διάνοια του Θεού, τον Παγκόσμιο Νου, το Σκοπό, το Σχέδιο και τη Θέληση του Θεού. Μέσω του φωτισμένου νου του ανθρώπου αποκαλύπτεται ο Νους της Θεότητας. Έτσι ο άνθρωπος φαίνεται ότι έγινε “κατ’ εικόνα του Θεού”. (Γένεσις., Ι:26).

Από την Βηθλεέμ στο Γολγοθά, σ. 88

Για το συνετό σπουδαστή η σοφία ακολουθεί την ερμηνευτική γραμμή· εκείνος που γνωρίζει τον εαυτό του (σε αντικειμενική εκδήλωση, ουσιώδη ποιότητα και περιεκτική ανάπτυξη) γνωρίζει επίσης τον Κύριο της Ακτίνας του και το Λόγο του συστήματος του. Είναι λοιπόν μόνο ζήτημα εφαρμογής, συνειδητής διεύρυνσης και νοήμονος ερμηνείας, σε συνδυασμό με τη συνετή αποχή από δογματικούς ισχυρισμούς και την αναγνώριση ότι η αντιστοιχία αφορά περισσότερο την ποιότητα και τη μέθοδο παρά τη λεπτομερή προσκόλληση σε μια καθορισμένη δράση σε κάποια δεδομένη στιγμή της εξέλιξης.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 87-88

Ο ηλιακός Λόγος κατορθώνει με τη Θέληση εκείνο που ο πλανητικός Λόγος επιτυγχάνει με τη σοφία ή το βούδδι και ο άνθρωπος (στη μικροσκοπική του κλίμακα) με το μάνας.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 333

Ο άνθρωπος αποτελεί συνεκτική μονάδα σε αντικειμενική εκδήλωση για πολύ σύντομες περιόδους επί του φυσικού πεδίου, μόνο επειδή εργάζεται προς το παρόν δια του μάνας κι όχι δια της σοφίας. Κατά συνέπεια οι κύκλοι του διανύονται γοργά και χάνονται όπως η αστραπή τη νύχτα. Ο πλανητικός Λόγος, που είναι τελειοποιημένο μάνας και εργάζεται δια της σοφίας, διανύει μεγαλύτερους κύκλους και από την ανθρώπινη προοπτική διαρκεί επί αιώνες· η ζωή Του συνιστά τη βάση της σχετικής μονιμότητας των εγωικών κύκλων του ανθρώπου. Ο κύκλος αντικειμενικότητας ενός ηλιακού Λόγου καλύπτει τη μεγαλύτερη μαχαμανβαντάρα ή ηλιακό κύκλο επειδή βασίζεται τόσο στη θέληση όσο και στη σοφία και το μάνας. Επομένως είναι προφανές ότι:

1. Το μάνας ή νοημοσύνη αποτελεί τη βάση της χωριστής εκδήλωσης του ανθρώπου.
2. Η σοφία ή βούδδι αποτελεί τη βάση της ομαδικής εκδήλωσης ενός Ουράνιου Ανθρώπου.
3. Η θέληση αποτελεί τη βάση της Μίας Ζωής που συνθέτει όλους τους ομίλους.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 334

Από το βουδδικό πεδίο (με πλανητική ή ηλιακή έννοια) έρχεται η ζωτικότητα κι η παρόρμηση που γαλβανίζει τον πυκνό φυσικό φορέα σε σκόπιμη και συνεκτική δράση· στο νοητικό πεδίο λοιπόν γίνεται για πρώτη φορά αισθητή αυτή η παρόρμηση και πραγματώνεται η επαφή μεταξύ των δύο. Εδώ βρίσκεται μια νύξη που θα εξυπηρετήσει κάποιο σκοπό αν τη συλλογιστείτε. Ο σπουδαστής πρέπει να μελετήσει τη θέση και το σκοπό του νοητικού πεδίου και τη σχέση του με τον πλανητικό Λόγο και τον ηλιακό Λόγο. Καθώς ερευνά προσεκτικότερα τη φύση του αιθερικού του σώματος, πρέπει να επεκτείνει αυτή τη γνώση σε ανώτερα επίπεδα και πρέπει να επιχειρήσει να κατανοήσει τη σύσταση της μείζονος σφαίρας της οποίας δεν αποτελεί παρά τμήμα. Καθώς κατανοεί καλύτερα τη φύση των κέντρων του και την αποτελεσματική τους δράση επί του πυκνού φυσικού του φορέα, θα φτάσει σε μια πληρέστερη κατανόηση του αντίστοιχου αποτελέσματος στο σώμα του Λόγου.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 683

Η (ακρίβεια της) αντιστοιχίας ανάμεσα στον Λόγο και την αντανάκλασή Του, τον Άνθρωπο.

1. Αμφότεροι βρίσκονται σε αντικειμενική εκδήλωση επί του φυσικού πεδίου.
2. Αμφότεροι βρίσκονται στο σημείο της βαθύτερης τους ενέλιξης.
3. Αμφότεροι έχουν παγιδευτεί από την ύλη και αναπτύσσουν συνείδηση (εγωική συνείδηση) επί του φυσικού πεδίου – ο άνθρωπος επί του ηλιακού φυσικού και ο Λόγος επί του κοσμικού φυσικού πεδίου.
4. Ο άνθρωπος πρέπει να οδηγήσει σε πλήρη συνειδητή κυριαρχία τον ένδον Θεό. Μέσα απ' αυτή την κυριαρχία πρέπει να υποτάξει τις περιστάσεις, να καταστήσει το περιβάλλον όργανό του και να χειρισθεί την ύλη. Το ίδιο επιτελεί κι ο Λόγος στα κοσμικά επίπεδα. Αμφότεροι απέχουν πολύ απ' την επίτευξη.
5. Αμφότεροι εργάζονται μέσα στην ηλεκτρική δύναμη, μ' αυτή και δι' αυτής.
6. Αμφότεροι συμμορφώνονται με τους νόμους που διέπουν τις μορφές και ως εκ τούτου ελέγχονται στο χρόνο και το χώρο απ' το ΚΑΡΜΑ, το οποίο συνιστά το Νόμο των μορφών. Σχετίζεται με την ποιότητα όπως η δύναμη με τον κραδασμό.
7. Αμφότεροι εργάζονται μέσα από φόρμες που απαρτίζονται από:
 - α) *Τρεις κύριους τύπους μορφών.* Μια νοητική μορφή, τη μια όψη της εκδήλωσης· μια αστρική μορφή, τη δεύτερη όψη· και μια φυσική μορφή, την τρίτη όψη. Ο νοητικός κραδασμός θέτει τη μετρική κλειδα και επιδιώκει να χρησιμοποιεί και να συντονίζει το φυσικό σώμα κατά *Βούληση*. Από τη μια μεριά χειρίζεται ή συνδέει τη συνείδηση με τις τρεις μορφές· απ' την άλλη απωθεί και προκαλεί χωρισμό. Ο αστρικός κραδασμός ασχολείται με την ποιότητα, με το μέτρο έλξης. Συνιστά το ψυχικό στοιχείο. Το φυσικό αποτελεί τον τόπο συνάντησης της συνείδησης με την υλική μορφή. Αυτό το τελευταίο είναι το αποτέλεσμα που προκύπτει απ' την ένωση της μετρικής κλειδας και της τονικής ποιότητας.
 - β) *Επτά κέντρα δύναμης* που συγκρατούν τις τρεις μορφές σε μια συνεκτική ολότητα και επιφέρουν τη ζωογόνηση και το συντονισμό τους. Συσχετίζουν την τριπλή ενότητα με το κύριο κέντρο της συνείδησής της επί των ανώτερων πεδίων, ανεξάρτητα αν το κέντρο αυτό είναι το αιτιώδες σώμα ενός ανθρώπου, ενός πλανητικού Λόγου ή ενός ηλιακού Λόγου.
 - γ) *Εκατομμύρια απειροελάχιστων κυττάρων* που καθένα τους ενσωματώνει μια μικρότερη ζωή, βρίσκεται σε κατάσταση συνεχούς δραστηριότητας και απωθεί άλλα κύτταρα για να διατηρήσει την ατομικότητα ή την ταυτότητά του, αλλά που ωστόσο συγκρατούνται μεταξύ τους από μια κεντρική ελκτική δύναμη. Έτσι παράγεται η αντικειμενική μορφή ενός κρυστάλλου, ενός φυτού, ενός ζώου, ενός ανθρώπου, ενός πλανήτη ή ενός συστήματος.

Τέλος αμφότεροι εργάζονται με διπλό τρόπο και ο καθένας επιδεικνύει έλξη και άπωση.

Η έλξη της ύλης προς το Πνεύμα και η δόμηση μιας μορφής για τη χρήση του Πνεύματος είναι αποτέλεσμα της ηλεκτρικής ενέργειας του σύμπαντος, η οποία σε κάθε περίπτωση υπάγει τις μικρότερες ζωές ή σφαίρες στην εμβέλεια επιρροής της. Η μαγνητική δύναμη, η ζωή του Λόγου συναθροίζει το σώμα της εκδήλωσής Του. Η μαγνητική δύναμη του Ουράνιου Ανθρώπου, του πλανητικού Λόγου, περισυλλέγει απ' τον ηλιακό αξεπέραστο δακτύλιο ό,τι Του χρειάζεται για κάθε ενσάρκωση. Η μαγνητική δύναμη του Εγώ συγκεντρώνει σε κάθε επαναγέννηση ύλη απ' την ιδιαίτερη σφαίρα ή διάταξη στην οποία είναι ενταγμένο το Εγώ. Έτσι κατερχόμενοι την κλίμακα απαντούμε το μικρότερο να διατρέχει πάντα την τροχιά του μέσα στο μεγαλύτερο.

Κατά συνέπεια έχουμε (διαρκούς μιας περιόδου Έλξης και Άπωσης, ή ενός βιόκυκλου) εκείνο που αποκαλούμε Χρόνο και Χώρο κι αυτό αληθεύει εξίσου για το βιόκυκλο ενός Λόγου, ενός μυρμηγκιού ή ενός κρυστάλλου. Υπάρχουν κύκλοι δραστηριότητας σε ύλη οφειλόμενοι σε κάποια ενεργοποιό Θέληση κι έτσι ο Χρόνος και ο Χώρος καθίστανται γνωστοί. Υπάρχουν κύκλοι ανυπαρξίας οπότε δεν υφίσταται Χρόνος και Χώρος και η ενεργοποιός Θέληση έχει αποσυρθεί. Όμως δεν πρέπει να λησμονούμε πως αυτό είναι τελείως σχετικό και πως πρέπει να θεωρείται μόνο απ' τη σκοπιά της ενεχόμενης ιδιαίτερης ζωής ή οντότητας και του ειδικού σταδίου επίγνωσής της. Όλα πρέπει να ερμηνεύονται με όρους συνείδησης.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 282-84

Z. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

ΔΕΚΑ ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1. Υπάρχει μία Ζωή η οποία εκφράζεται πρωτίστως μέσω επτά βασικών ποιοτήτων ή όψεων και δευτερευόντως μέσω της ποικιλίας των μυριάδων μορφών.
2. Οι επτά αυτές ακτινοβόλες ποιότητες είναι οι επτά Ακτίνες, οι επτά Ζωές που δίνουν τη ζωή Τους στις μορφές και δίνουν στο μορφικό κόσμο το νόημά του, τους νόμους του και την ώθησή του για εξέλιξη.
3. Η ζωή, η ποιότητα και η εμφάνιση, ή το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα συνιστούν παν ό,τι υπάρχει. Είναι η ίδια η ύπαρξη, με την ικανότητά της για ανάπτυξη, για δραστηριότητα, για εκδήλωση κάλλους και για πλήρη συμμόρφωση με το Σχέδιο. Το Σχέδιο αυτό έχει τις ρίζες του στη συνείδηση των επτά ακτινικών Ζωών.
4. Οι επτά αυτές Ζωές των Οποίων η φύση είναι συνείδηση και των Οποίων η έκφραση είναι αισθαντικότητα και ειδική ποιότητα, δημιουργούν κυκλικά τον εκδηλωμένο κόσμο· εργάζονται μαζί με τη στενότερη ένωση και αρμονία και συνεργάζονται με νοημοσύνη με το Σχέδιο του οποίου είναι θεματοφύλακες. Είναι οι επτά Δομητές οι Οποίοι φτιάχνουν τον ακτινοβόλο ναό του Κυρίου, κάτω από την καθοδήγηση του Νου του Μεγάλου Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος.
5. Κάθε ακτινική Ζωή εκφράζεται κατεξοχήν μέσω ενός απ' τους επτά ιερούς πλανήτες, αλλά η ζωή και των επτά ρέει μέσα από κάθε πλανήτη – περιλαμβανομένης της Γης – κι έτσι εξειδικεύοντας κάθε μορφή. Σε κάθε πλανήτη υπάρχει ένα μικρό αντίγραφο του γενικού σχήματος και κάθε πλανήτη συμμορφώνεται με την πρόθεση και το σκοπό του όλου.
6. Η ανθρωπότητα με την οποία ασχολείται αυτή η πραγματεία, αποτελεί έκφραση της ζωής του Θεού και κάθε ανθρώπινο ον έχει προβάλει πάνω στη μια ή την άλλη γραμμή των επτά ακτινικών δυνάμεων. Η φύση της ψυχής του εξειδικεύεται ή καθορίζεται από την ακτινική Ζωή που την εξέπνευσε και η μορφική του φύση χρωματίζεται από την ακτινική Ζωή η οποία – στην κυκλική της εμφάνιση στο φυσικό πεδίο σε κάθε ιδιαίτερη εποχή – ρυθμίζει την ποιότητα της φυλετικής ζωής και των μορφών των βασιλείων της φύσης. Η ψυχική φύση ή ποιότητα παραμένει η ίδια σ' όλη τη διάρκεια μιας παγκόσμιας περιόδου· η μορφική ζωή και φύση της αλλάζουν από ζωή σε ζωή, σύμφωνα με την κυκλική της ανάγκη και τις ομαδικές συνθήκες που την περιβάλλουν. Το τελευταίο αυτό καθορίζεται από την ακτίνα ή τις ακτίνες που είναι σε ενσάρκωση την εποχή εκείνη.
7. Η Ενάδα είναι η Ζωή που ζει σε ομοφωνία με τις επτά ακτινικές Ζωές. Μία Ενάδα, επτά ακτίνες και μυριάδες μορφών – αυτή είναι η δομή πίσω από τους εκδηλωμένους κόσμους.
8. Οι Νόμοι που διέπουν την ανάδυση της ποιότητας ή ψυχής με το μέσον των μορφών, είναι απλά ο νοητικός σκοπός και η ζωική κατεύθυνση των ακτινικών Κυρίων των Οποίων ο σκοπός είναι αμετάβλητος, των Οποίων το όραμα είναι τέλειο και των Οποίων η δικαιοσύνη είναι υπέρτατη.
9. Ο τρόπος ή η μέθοδος ανάπτυξης για την ανθρωπότητα είναι η αυτο-έκφραση και η αυτο-αντίληψη. Όταν αυτή η διαδικασία κορυφωθεί, ο εαυτός που εκφράζεται είναι ο Ένας Εαυτός ή η ακτινική Ζωή και η αντίληψη που επιτυγχάνεται είναι η αποκάλυψη του Θεού σαν της ποιότητας του εκδηλωμένου κόσμου και σαν της Ζωής πίσω από την εμφάνιση και την ποιότητα. Οι επτά ακτινικές Ζωές, οι επτά ψυχικοί τύποι παρουσιάζονται σαν έκφραση της μίας Ζωής και η ποικιλία χάνεται στη θέα του Ενός και στην ταύτιση με τον Έναν.
10. Η μέθοδος που χρησιμοποιείται για να επιτευχθεί αυτή η αντίληψη είναι η εμπειρία που αρχίζει με

την ατομικοποίηση και τελιώνει με τη μύηση, επιφέροντας έτσι την τέλεια συγχώνευση και έκφραση της ζωής-ποιότητας-εμφάνισης.

Αυτή είναι μια σύντομη δήλωση του Σχεδίου.

Εσωτερική Ψυχολογία Ι, σσ. 141-43

ΥΠΑΡΞΗ: ΕΝΑ...ΔΥΟ...ΤΡΙΑ!

Η μόνη αληθινή Πραγματικότητα είναι... η μεγάλη κεντρική ζωική δύναμη, η οποία παραμένει αμετάβλητη και ακίνητη στο κέντρο των μεταβαλλόμενων και εξαφανιζόμενων πρόσκαιρων μορφών.

Το Φως της Ψυχής, σ. 367

Υπάρχει μια Άπειρη Αναλλοίωτη Αρχή· μια Απόλυτη Πραγματικότητα η οποία προηγείται κάθε εκδηλωμένου εξαρτημένου Όντος. Βρίσκεται πέρα από την εμβέλεια και την ακτίνα κάθε ανθρώπινης σκέψης ή έκφρασης.

Το εκδηλωμένο Σύμπαν περιέχεται στην Απόλυτη αυτή Πραγματικότητα και αποτελεί εξαρτημένο σύμβολό της.

Στην ολότητα του εκδηλωμένου αυτού Σύμπαντος πρέπει να νοηθούν τρεις όψεις:

1. Ο Πρώτος Κοσμικός Λόγος, απρόσωπος και ανεκδήλωτος, ο πρόδρομος του Εκδηλωμένου.
2. Ο Δεύτερος Κοσμικός Λόγος, Πνεύμα-Ύλη, Ζωή, το Πνεύμα του Σύμπαντος.
3. Ο Τρίτος Κοσμικός Λόγος, Κοσμικός Ιδεασμός, η Οικουμενική Παγκόσμια-Ψυχή.

Από τις βασικές αυτές δημιουργικές αρχές σε διαδοχικές κλιμακώσεις προκύπτουν με διευθετημένη αλληλουχία τα αναρίθμητα Σύμπαντα που περιλαμβάνουν αμέτρητα Εκδηλούμενα Άστρα και Ηλιακά Συστήματα. Κάθε Ηλιακό Σύστημα είναι η εκδήλωση της ενέργειας και της ζωής μιας μεγάλης Κοσμικής Ύπαρξης, την Οποία από έλλειψη καλύτερου όρου αποκαλούμε Ηλιακό Λόγο. Αυτός ο Ηλιακός Λόγος ενσαρκώνεται ή έρχεται σ' εκδήλωση χρησιμοποιώντας ως μέσον ένα ηλιακό σύστημα. Αυτό το ηλιακό σύστημα είναι το σώμα ή η μορφή αυτής της κοσμικής Ζωής και είναι τριπλό καθαυτό. Αυτό το τριπλό ηλιακό σύστημα μπορεί να περιγραφεί με όρους των τριών όψεων ή ... τριών Προσώπων:

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΠΥΡ ή ΠΝΕΥΜΑ.

1ο Πρόσωπο ... Πατήρ. Ζωή. Θέληση. Σκοπός. Θετική ενέργεια.

ΗΛΙΑΚΟ ΠΥΡ ή ΨΥΧΗ.

2ο Πρόσωπο ... Υιός. Συνείδηση. Αγάπη- Σοφία Εξισορροπημένη ενέργεια.

ΠΥΡ ΔΙΑ ΤΡΙΒΗΣ ή ΣΩΜΑ ή ΥΛΗ.

3ο Πρόσωπο ... Άγιο Πνεύμα. Μορφή. Ενεργός Νοημοσύνη. Αρνητική ενέργεια.

Το καθένα απ' αυτά τα τρία είναι επίσης τριπλό σε εκδήλωση, σχηματίζοντας συνεπώς:

- α) Τις εννέα Δυναμικότητες ή Εκπορεύσεις.
- β) Τα εννέα Σεφιώθ.
- γ) Τις εννέα Αιτίες της Μύησης.

Τα παραπάνω, μαζί με την ολότητα της εκδήλωσης ή το Όλο, παράγουν το δέκα (10) της τέλει εκδήλωσης ή τον τέλειο ΑΝΘΡΩΠΟ. Οι τρεις αυτές όψεις του Όλου είναι παρούσες σε κάθε μορφή.

- α) Το ηλιακό σύστημα είναι τριπλό καθώς εκδηλώνεται δια των τριών που αναφέρθηκαν πιο πριν.
- β) Ένα ανθρώπινο ον είναι εξίσου τριπλό καθώς εκδηλώνεται ως Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα, ή ως Ενάδα, Εγώ και Προσωπικότητα.
- γ) Το άτομο, στο οποίο αναφέρονται οι επιστήμονες, είναι επίσης τριπλό, αποτελούμενο από ένα θετικό πυρήνα, τα αρνητικά ηλεκτρόνια και την ολότητα της εξωτερικής εκδήλωσης, το αποτέλεσμα της σχέσης των άλλων δύο.

Οι τρεις όψεις κάθε μορφής αλληλοσχετίζονται κι επιδέχονται συνεύρεση, επειδή:

- α) Η ενέργεια βρίσκεται σε κίνηση και κυκλοφορεί.
- β) Όλες οι μορφές του ηλιακού συστήματος αποτελούν μέρος του Όλου και δεν είναι απομονωμένες μονάδες.
- γ) Αυτό αποτελεί τη βάση της αδελφότητας, της κοινωνίας των αγίων και της αστρολογίας.

Αυτές οι τρεις όψεις του Θεού, του ηλιακού Λόγου και της Κεντρικής Ενέργειας ή Δύναμης ... εκδηλώνονται μέσω επτά κέντρων δύναμης – τριών κύριων κέντρων και τεσσάρων δευτερευόντων. Τα επτά αυτά κέντρα λογοϊκής Δύναμης ... σχηματίζουν σωματικές Οντότητες. Αυτές είναι γνωστές ως:

- α) Οι επτά πλανητικοί Λόγοι.
- β) Τα επτά Πνεύματα ενώπιον του Θρόνου.
- γ) Οι επτά Ακτίνες.
- δ) Οι επτά Ουράνιοι Άνθρωποι.

Οι Επτά Λόγοι ενσωματώνουν επτά τύπους διαφοροποιημένης δύναμης και ... είναι γνωστοί με τα ονόματα των Κυρίων των Ακτίνων.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 3-5

Υφίσταται μια συνεχής αλλαγή και μετατόπιση, μια ατελείωτη αλληλοϋφανση κι αλληλοσύνδεση και μια ακατάπαυστη άμπωτη και πλημμυρίδα της δραματικής αλληλεπίδρασης των δυνάμεων που εκπροσωπούν τη διπλή σύνθεση Πνεύματος και ύλης. Υφίσταται μια συνεχής περιστροφή Ακτίνων και πεδίων ως προς τη σχετική τους σπουδαιότητα απ' τη σκοπιά του χρόνου... Μπορούμε όμως να είμαστε σίγουροι ότι υπάρχει κάποια θεμελιώδης αρχή που διευθύνει όλες τις δραστηριότητες του Λόγου στο σύστημά Του κι ότι αγωνιζόμενοι ν' ανακαλύψουμε τη βασική αρχή στην οποία εδράζονται οι μικροκοσμικές μας ζωές, μπορεί ν' ανακαλύψουμε όψεις της εγγενούς αυτής λογοϊκής αρχής.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 598

Ακόμη και τα ίδια τα Μεγάλα Όντα νιώθουν αμυδρά την πραγματικότητα, και παρότι έχουν επίγνωση βαθύτερων υποκείμενων σκοπών απ' ό,τι οι τσέλα Τους, όμως ακόμη και Αυτά δε βλέπουν τον απώτατο στόχο. Ακόμη και Αυτά αναγκάζονται να χρησιμοποιούν στη διδασκαλία Τους τέτοιους δίχως έννοια όρους, όπως Απόλυτη Πραγματικότητα και Υπέρτατη Αντίληψη.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 408

Η πραγματικότητα «δεν είναι τίποτε απ' αυτά αλλά μόνο ο Ένας και ο Άλλος σε αμοιβαία σχέση». Αυτή είναι μια από τις αποκρυφιστικές φράσεις ... οι οποίες είναι περιγραφικές της εκδήλωσης.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 221

Υπάρχει στο εκδηλωμένο μας σύμπαν η έκφραση μιας Ενέργειας ή Ζωής που είναι η υπεύθυνη αιτία των ποικίλων μορφών και της αχανούς ιεραρχίας των αισθαντικών όντων που συνθέτουν το άθροισμα όλων όσα είναι. ... Αυτή η μεγάλη Ζωή είναι η βάση του Μονισμού και όλοι οι φωτισμένοι άνθρωποι είναι Μονιστές. Έκφραση της αλήθειας είναι ότι “ο Θεός είναι Ένας”. Μία Ζωή διαπερνά όλες τις μορφές

και οι μορφές αυτές είναι εκφράσεις σε χρόνο και χώρο της κεντρικής παγκόσμιας ενέργειας. Η Ζωή σε εκδήλωση παράγει ύπαρξη και είναι. Είναι συνεπώς η ριζική αιτία της δυαδικότητας. Αυτή η δυαδικότητα που παρατηρείται όταν υπάρχει αντικειμενικότητα και η οποία εξαφανίζεται όταν εκλείπει η μορφική όψη, καλύπτεται από πολλούς όρους από τους οποίους χάρη σαφήνειας οι πιο συνηθισμένοι μπορούν να απαριθμηθούν εδώ:

Πνεύμα	Ύλη
Ζωή	Μορφή
Πατήρ	Μήτηρ
Θετικός	Αρνητικός
Σκότος	Φως

Οι σπουδαστές πρέπει να έχουν σαφώς κατά νου αυτή την ουσιώδη ενότητα ακόμη κι όταν μιλούν (όπως είναι αναγκασμένοι) με τους πεπερασμένους όρους εκείνης της δυαδικότητας που είναι παντού κυκλικά έκδηλη.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 8

Ένα απ' τα δυσκολότερα προβλήματα της μεταφυσικής και η εξέτασή του καλύπτει ολόκληρο το περίπλοκο μυστήριο για το λόγο ύπαρξης της ίδιας της αντικειμενικότητας.

Είναι εκείνο που τέθηκε ... από θρησκευόμενους που αναρωτιούνται: “Γιατί άραγε ο Θεός προχώρησε στη δημιουργία; Γιατί η ύπαρξη επιβλήθηκε πάνω στο καθετί;” από επιστήμονες στην έρευνά τους για την υπέρτατη αλήθεια και στην προσπάθειά τους ν' ανακαλύψουν το κίνητρο όλων όσων υπάρχουν και να δικαιολογήσουν την αισθαντική ζωή από φιλοσόφους στην εξίσου επισταμένη τους έρευνα για εκείνη την εμψυχώνουσα υποκειμενικότητα που εκφράζεται μέσα απ' όλες τις ανθρωπιστικές και ηθολογικές επιστήμες κάθε πολιτισμού και κάθε λαού από βιολόγους στην επίμονη αφιέρωσή τους ν' ανακαλύψουν την πηγή της ζωής και στη σθεναρή τους προσπάθεια να ερμηνεύσουν τη ζωική αρχή που φαίνεται πάντα να ξεγλιστρά απ' τις έρευνές τους από μαθηματικούς που ... φρονούν πως ο Θεός γεωμετρεί, πως ο νόμος και ο κανόνας επικρατούν παγκόσμια, πως ο ένας υφίσταται μέσω των πολλών και που ωστόσο αδυνατούν να λύσουν το πρόβλημα της ταυτότητας εκείνου που γεωμετρεί. ... Θεός, Παγκόσμιος Νους, Ενέργεια, Δύναμη, Απόλυτο, Άγνωστο – αυτοί είναι μερικοί απ' τους πολλούς όρους που εκφέρονται αναγκαστικά από όσους αναζητούν με τα μέσα της μορφικής πλευράς τον Ένοικο της μορφής δίχως να Τον έχουν ανακαλύψει ακόμη. ...

Το πρόβλημα της δυαδικότητας είναι το πρόβλημα της καθαρής ύπαρξης και δεν μπορεί να λυθεί απ' τον άνθρωπο που αρνείται ν' αναγνωρίσει το βάσιμο δύο αποκρυφιστικών δεδομένων:

1. Πως ολόκληρο το ηλιακό σύστημα ενσωματώνει τη συνείδηση της Οντότητας που προέρχεται από πεδία τελείως έξω του ηλιακού αξεπέραστου δακτυλίου.
2. Πως η εκδήλωση είναι περιοδική και πως ο Νόμος της Επαναγέννησης αποτελεί την εξελικτική μέθοδο για έναν άνθρωπο, έναν πλανητικό Λόγο κι έναν ηλιακό Λόγο. Απ' όπου και η έμφαση που τέθηκε στα τρία θεμελιώδη αξιώματα, στο προοίμιο της *Μυστικής Δοξασίας*:
 - α. *Η Αδέσμευτη Αναλλοίωτη Αρχή* και
 - β. *Η περιοδικότητα του Σύμπαντος.*
 - γ. *Η ταυτότητα όλων των ψυχών με την Υπερψυχή.*

... Η δυαδικότητα του ηλιακού συστήματος εξαρτάται από τους ακόλουθους παράγοντες:

1. Την καθαρτή ύπαρξη.
2. Το χρόνο και το χώρο.
3. Την ποιότητα της επιθυμίας ή αναγκαιότητας.

4. Την ιδιότητα οικειοποίησης που είναι έμφυτη στην ίδια τη ζωή. Με την ιδιότητα αυτή συλλέγεται μέσω της κίνησης το υλικό δια του οποίου ικανοποιείται η επιθυμία, κατασκευάζεται η μορφή δια της οποίας επιδιώκεται η έκφραση και επέρχεται περιορισμός μέσα στη φυλακή του περιβλήματος προκειμένου ν' αποκτηθεί εμπειρία.

Αυτή η θεωρία λαμβάνει σαν δεδομένο πως μια πανίσχυρη Νοημοσύνη εργάζεται διαμέσου ενός διευθετημένου σχεδίου και συνειδητά προσλαμβάνει σχήμα κι ενσαρκώνεται για να εκπληρώσει τους ειδικούς σκοπούς Της. Η Οντότητα αυτή που Την αποκαλούμε ηλιακό Λόγο ... αποτελεί το άθροισμα όλων των εξελίξεων μέσα σε ολόκληρο το ηλιακό σύστημα, συμπεριλαμβανομένης της ανθρώπινης που είναι μια εξέλιξη στο ενδιάμεσο όλων των άλλων.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 237-239

Παγκοσμίως όλα τα συστήματα που επάξια θεωρούνται φιλοσοφικά αναγνωρίζουν δύο παράγοντες: το πνεύμα και την ύλη... Κατά την εκδήλωση τα δύο αυτά προσεγγίζονται· αλληλενεργούν· η δραστηριότητα εκτοπίζει την ηρεμία· η θετικότητα παραγκωνίζει την αρνητικότητα· η κινητικότητα αντικαθιστά την παθητικότητα και οι δύο πρωτογενείς παράγοντες ... έλκουν κι απωθούν, επενεργούν και χρησιμοποιούν. Μόνο τότε είναι δυνατό να έχουμε μορφή που εμψυχώνεται από ζωή και συνείδηση που εκδηλώνεται μέσω κατάλληλων φορέων.

Πώς μπορεί να εκφρασθεί αυτό; Με όρους πυρός, όταν δύο ηλεκτρικοί πόλοι έρχονται σε συγκεκριμένη σχέση, εκδηλώνεται θερμότητα και φως, σύμφωνα με την αποκρυφιστική όραση και αίσθηση. Η παραπάνω σχέση επέρχεται και τελειοποιείται διαρκούσης της εξελικτικής διαδικασίας. Η θερμότητα και το φως προκύπτουν απ' την ένωση των δύο πόλων, ή τον απόκρυφο γάμο του αρσενικού και του θηλυκού, του Πνεύματος (πατρός) και της ύλης (μητρός). Με φυσικούς όρους η ένωση αυτή δημιουργεί το αντικειμενικό ηλιακό σύστημα, τον Υιό του Πατρός και της Μητρός. Με υποκειμενικούς όρους δημιουργεί τον Ήλιο σαν το ολικό άθροισμα των ποιοτήτων του φωτός και της θερμότητας. ...

Προκειμένου να κατανοήσουμε πληρέστερα το αφηρημένο αυτό ζήτημα πρέπει να εξετάσουμε το μικρόκοσμο ή τον ανεπισσώμενο στους τρεις κόσμους άνθρωπο. Ο άνθρωπος είναι το προϊόν της προσέγγισης (ατελούς προσωρινά) των δύο πόλων του Πνεύματος (του Πατρός εν τοις Ουρανοίς) και της ύλης (της Μητρός). Το αποτέλεσμα αυτής της ένωσης είναι ένας ατομικοποιημένος Υιός του Θεού ή μια μονάδα του θείου Εαυτού, ένα μικροσκοπικό πανομοιότυπο στο κατώτατο πεδίο του μεγάλου Υιού του Θεού, του Παν-Εαυτού, που συνιστά το σύνολο των μικροσκοπικών υιών, των ατομικοποιημένων Εαυτών κι όλων των μονάδων. Ο μικρόκοσμος, εκφραζόμενος με άλλους όρους ή από την υποκειμενική άποψη, είναι ένας ήλιος σε μικρογραφία που διακρίνεται από τις ποιότητες της θερμότητας και του φωτός....

Η σχέση του Υιού, του προερχόμενου εκ του Πατρός κι εκ της Μητρός, προς τον Ήλιο είναι ίδια με τη σχέση του ανθρώπου προς το φορέα δια του οποίου λειτουργεί. Συνιστά τον τρόπο του εγχειρήματός Του, το φορέα έκφρασής Του· αποτελεί τη μορφή που εμψυχώνεται απ' τη ζωή Του με ειδικό στόχο την:

- α. Απόκτηση εμπειρίας.
- β. Αποκατάσταση επαφής.
- γ. Ανάπτυξη πλήρους αυτογνωσίας.
- δ. Κατάκτηση πλήρους κυριαρχίας ή ελέγχου.
- ε. Επίτευξη “άνδρωσης” κοσμικά.....
- ζ. Διεύρυνση της συνείδησής Του.

Όλα αυτά τα στάδια πρέπει να κατακτηθούν σε κοσμικά επίπεδα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ο μικρόκοσμος μάχεται για παρόμοια ιδανικά σε συστημικά επίπεδα.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 227-231

ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ

Η μία Ζωή, καθώς εκδηλώνεται μέσα από την ύλη, παράγει έναν τρίτο παράγοντα που είναι η συνείδηση. Αυτή η συνείδηση που είναι το αποτέλεσμα της ένωσης των δύο πόλων πνεύματος και ύλης, είναι η ψυχή όλων των πραγμάτων· διαπερνά όλη την ουσία ή αντικειμενική ενέργεια· υπόκειται σ' όλες τις μορφές, είτε πρόκειται για τη μορφή εκείνης της μονάδας ενέργειας που ονομάζουμε άτομο είτε για τη μορφή ενός ανθρώπου, ενός πλανήτη, ή ενός ηλιακού συστήματος. Είναι η *Θεωρία του Αυτοπροσδιορισμού* ή η διδασκαλία ότι όλες οι ζωές από τις οποίες σχηματίζεται η μία ζωή, στη σφαίρα και στην κατάσταση ύπαρξής τους προσγειώνονται, ας πούμε, στην ύλη και προσλαμβάνουν μορφές μέσα από τις οποίες η ιδιότυπη και ειδική κατάσταση της συνείδησής τους μπορεί να γίνει αντιληπτή και ο κραδασμός τους να σταθεροποιηθεί· έτσι μπορούν να γνωρίσουν τον εαυτό τους ως ύπαρξη. Έτσι πάλι η μία ζωή αποβαίνει μια σταθεροποιημένη και συνειδητή οντότητα με το μέσον του ηλιακού συστήματος και είναι συνεπώς ουσιαστικά το άθροισμα των ενεργειών όλων των καταστάσεων συνείδησης και όλων των μορφών σε ύπαρξη. Το ομοιογενές αποβαίνει ανομοιογενές και όμως παραμένει ενότητα· το ένα εκδηλώνεται στην ποικιλία και όμως είναι αμετάβλητο· η κεντρική ενότητα είναι γνωστή σε χρόνο και χώρο σαν σύνθετη και διαφοροποιημένη και όμως, όταν ο χρόνος και ο χώρος δεν υπάρχουν (όντας καταστάσεις συνείδησης), μόνο η ενότητα παραμένει και μόνο το πνεύμα εμμένει συν μια αυξημένη κραδασμική δράση, συν μια ικανότητα τόνωσης του φωτός όταν επιστρέψει πάλι ο κύκλος της εκδήλωσης.

Μέσα στον κραδασμικό παλμό της μιας εκδηλούμενης Ζωής όλες οι ελάχιστονες ζωές επαναλαμβάνουν τη διαδικασία ύπαρξης – Θεοί, άγγελοι, άνθρωποι και οι μυριάδες ζώων που εκφράζονται μέσα από τις μορφές των βασιλείων της φύσης και των δραστηριοτήτων της εξελικτικής διαδικασίας. Όλες αποβαίνουν εγωκεντρικές και αυτοπροσδιοριζόμενες.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σσ. 8-9

Όλες οι ψυχές είναι πανομοιότυπες με την Υπερψυχή.

1. Ο Λόγος του ηλιακού συστήματος είναι ο Μακρόκοσμος. Ο Άνθρωπος είναι ο Μικρόκοσμος.
2. Η ψυχή είναι μια όψη κάθε μορφής ζωής, από ένα Λόγο μέχρι ένα άτομο.
3. Αυτή η σχέση μεταξύ όλων των ψυχών και της Υπερψυχής συνιστά τη βάση για την επιστημονική πίστη στην Αδελφότητα. Η Αδελφότητα είναι ένα γεγονός στη φύση, όχι κάποιο ιδανικό.
4. Ο Νόμος των Αντιστοιχιών θα εξηγήσει τις λεπτομέρειες αυτής της σχέσης. Αυτός ο Νόμος των Αντιστοιχιών ή της Αναλογίας είναι ο ερμηνευτικός νόμος του συστήματος κι ερμηνεύει το Θεό στον άνθρωπο.
5. Όπως ακριβώς ο Θεός είναι ο Μακρόκοσμος για όλα τα βασίλεια της Φύσης, έτσι κι ο άνθρωπος είναι ο Μακρόκοσμος για όλα τα υπανθρώπινα βασίλεια.
6. Ο στόχος της εξέλιξης του ατόμου είναι η αυτοσυνείδηση όπως παρουσιάζεται παραδειγματικά στο ανθρώπινο βασίλειο. Ο στόχος της εξέλιξης του ανθρώπου είναι η ομαδική συνείδηση όπως παρουσιάζεται παραδειγματικά από έναν πλανητικό Λόγο. Ο στόχος του πλανητικού Λόγου είναι η Θεϊκή συνείδηση όπως παρουσιάζεται παραδειγματικά από τον ηλιακό Λόγο.
7. Ο ηλιακός Λόγος είναι το άθροισμα όλων των καταστάσεων συνείδησης μέσα στο ηλιακό σύστημα.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 7

ΕΞΕΛΙΞΗ

Η απλή αλήθεια του Ενυπάρχοντα Θεού. Είναι το κλειδί της εξελικτικής διαδικασίας και η αιώνια ελπίδα όλων των μορφών σ' όλα τα βασίλεια της φύσης.

Η Εξωτερική της Ιεραρχίας, σ. 591

Ολόκληρη η εξελικτική διαδικασία... είναι σε τελική ανάλυση, η κατάληξη της αλληλο-συσχέτισης ανάμεσα στο Θεό και στον κόσμο Του, ανάμεσα στην αιτία και το αποτέλεσμα, και ανάμεσα στη Ζωή και τη μορφή.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 626

Όλη η υπόθεση της εξέλιξης είναι η υπόθεση της συνείδησης και της βαθμιαίας διεύρυνσης του στοιχείου του «αποκτάν επίγνωσιν», έτσι ώστε από το μικροσκοπικό συμφέρον του αυτοσυνείδητου ανθρώπουπαρατηρούμε μια αργή ανάπτυξη της περιεκτικότητας που τελικά οδηγεί μέσα στη συνείδηση του Κοσμικού Χριστού.

Εσωτερική Ψυχολογία I, σ. 14

Ο αντικειμενικός λόγος για το οποίο η ζωή προσλαμβάνει μορφή και ο σκοπός της εκδηλωμένης ύπαρξης είναι η ανέλιξη της συνείδησης ή η αποκάλυψη της ψυχής. Θα μπορούσε να ονομαστεί *Θεωρία της Εξέλιξης του Φωτός*. Όταν γίνει αντιληπτό ότι ακόμη και ο σύγχρονος επιστήμων λέει ότι φως και ύλη είναι συνώνυμοι όροι, απηχώντας έτσι τη διδασκαλία της Ανατολής, γίνεται καταφανές ότι με την αλληλεπίδραση των πόλων και με την τριβή των ζευγών των αντιθέτων ξεπηδά φως. Ο στόχος της εξέλιξης βρίσκεται ότι είναι μια βαθμιαία σειρά εκδηλώσεων φωτός. Συγκαλυμμένο και κρυμμένο σε κάθε μορφή βρίσκεται φως. Καθώς βαίνει η εξέλιξη η ύλη γίνεται όλο και περισσότερο καλύτερος αγωγός φωτός, καταδεικνύοντας έτσι την ακρίβεια της δήλωσης του Χριστού “Εγώ ειμί το Φως του Κόσμου”.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σσ. 9-10

Κάθε μορφή έχει τη δική της περιοχή επίγνωσης και η εξέλιξη είναι η διαδικασία δια της οποίας οι μορφές ανταποκρίνονται στην επαφή, αντιδρούν στην κρούση και προχωρούν σε μεγαλύτερη ανάπτυξη, χρησιμότητα και αποτελεσματικότητα.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 63

Επτά μεγάλες ενέργειες ... εκδηλώνονται σαν δυαδικότητες και ... προκαλούν, όταν αγκυροβολούν μέσα σε ένα σώμα (είτε ενός πλανήτη, ενός ανθρώπου ή ενός ατόμου), μια περιοχή ή έναν κύκλο δυστυχίας, όπως ονομάζεται· η δυστυχία αυτή προκαλεί την εξελικτική ώθηση και συνιστά η ίδια *το αίτιο* της εκδήλωσης, ενώ *το αποτέλεσμα* της (που είναι το κάρμα) είναι η τελική απελευθέρωση του τέλει και του καλού.

Εσωτερική Θεραπευτική, σσ. 294-295

Η εξελικτική διαδικασία – από τη σκοπιά της συνηθισμένης ανθρώπινης ύπαρξης – είναι να κάνει το μη ιερό πλανήτη μας, τη Γη μας, να ανταποκρίνεται στις κοσμικές κρούσεις. Με αυτό τον τρόπο θα επιφέρει μια πιο αλληλοσχετιζόμενη και εσωτερική ολοκλήρωση μέσα στο λογοϊκό σώμα της έκφρασης.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 494

Η εξελικτική αυτή ώθηση πάνω στη Φωτισμένη Οδό, από το σκοτάδι στο φως, απ' το απατηλό στο πραγματικό κι απ' το θάνατο στην αθανασία, είναι μια έμφυτη παρόρμηση σ' όλες τις μορφές. Συνιστά έναν από τους πιο λεπτοφυείς κι ελάχιστα κατανοητούς νόμους του σύμπαντος, που σχετίζεται με τη Ζωική αρχή.... *υπόκειται* του Νόμου της Εξέλιξης καθώς και του Νόμου του Κάρμα και στην πραγματικότητα είναι ο Νόμος του Ζωικού Σκοπού του πλανητικού Λόγου· είναι μια έκφραση της δυναμικής Του πρόθεσης καθώς εξαναγκάζει κάθε ουσία σε εκδήλωση και σε χρόνο και χώρο να δρα και να αντιδρά σε συμφωνία με τη Θέλησή Του. Έτσι επιτρέπει στη μορφή Του – τον πλανήτη που είναι μια ένωση και των

επτά βασιλείων της φύσης – να εκφράσει λογοϊκή πρόθεση κατά τη “διάρκεια της Μεγάλης Πνοής”. δύο όψεις της πνοής αυτής είναι ο χρόνος κι ο χώρος.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σσ. 519-20

Η έννοια της ένωσης και της συγχώνευσης υπόκειται σ’ ολόκληρο το εξελικτικό σχήμα: ο Άνθρωπος, οι Ουράνιοι Άνθρωποι και ο κοσμικός Άνθρωπος (ο Υιός του Πατρός και της Μητρός) πρέπει:

1. Να ακτινοβολήσουν απόκρυφη *θερμότητα πέρα απ’ τον ατομικοποιημένο τους αξεπέραστο δακτύλιο*.
2. Να απαστράψουν και να εκδηλώσουν αποκρυφιστικά φως ή πύρινη αντικειμενικότητα.
3. Να διευρυνθούν ώστε να περιλάβουν στην άμεση σφαίρα τους καθετί που βρίσκεται πέρα απ’ αυτή.
4. Να συγχωνεύσουν και ν’ αναμείξουν τα δύο πυρά προκειμένου να παραχθεί τέλεια το κεντρικό πυρ, το ηλιακό πυρ.
5. Να αναμείξουν Πνεύμα και ύλη ώστε να προκύψει ένα σώμα που θα εκφράζει ικανοποιητικά το Πνεύμα.
6. Να σμίξουν την εντός της μορφής ουσία, η οποία αποκρυφιστικά *εξειδικεύεται* διαρκούσης της εξέλιξης, με την ουσία όλων των μορφών – σε ανθρώπινη, πλανητική και κοσμική κλίμακα.
7. Να επιτύχουν ανθρώπινη, συστημική και κοσμική *άνδρωση*.
8. Να κυριαρχήσουν σε τρία πεδία του ηλιακού συστήματος, όσον αφορά τον άνθρωπο.
9. Να κυριαρχήσουν σε πέντε πεδία του ηλιακού συστήματος, όσον αφορά τον Ουράνιο Άνθρωπο.
10. Να κυριαρχήσουν σε τρία κοσμικά πεδία, όσον αφορά τον κοσμικό Χριστό, τον Υιό, ή τον αντικειμενικά εκδηλούμενο Λόγο.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 232-33

ΘΥΣΙΑ

Ο Κοσμικός Χριστός σταυρώθηκε στο σταυρό της ύλης και με τη μεγάλη αυτή θυσία προσφέρθηκε ευκαιρία σ’ όλες τις εξελισσόμενες ζωές σ’ όλα τα βασίλεια της φύσης και σ’ όλους τους δημιουργημένους κόσμους. Έτσι θα μπορούσαν να προοδεύσουν. Το έργο σε χώρο και χρόνο και η εκπληκτική πορεία των ζωντανών όντων σε έναν επί του παρόντος μη αντιληπτό στόχο, άρχισε. Κανένα λόγο δεν μπορούμε να δώσουμε για την εκλογή που έκανε η Θεότητα να δράσει έτσι. Δε γνωρίζουμε τον απώτατο σκοπό ή το σχέδιο Της· και μόνο όψεις της τεχνικής και της μεθόδου Της αρχίζουν να εμφανίζονται στο φωτισμένο νου. Εκείνοι που γνωρίζουν πολύ περισσότερα από μας, λόγω του μακρότερου βιόκυκλου κι εμπειρίας τους, υπαινίχθηκαν ότι κάποια ανταύγεια της αιώνιας και κοσμικής αυτής Πρόθεσης αρχίζει να προβάλλει στη συνείδηση Εκείνων που έλαβαν μερικές από τις ανώτερες μυήσεις. Η φύση της πρέπει κατ’ ανάγκη να παραμείνει ακατανόητη στο ανθρώπινο γένος. Όλα όσα μπορεί να συλλάβει το νοήμον ανθρώπινο ον καθώς κοιτάζει πίσω στην ιστορία του πλανήτη (στο βαθμό που η σύγχρονη ιστορία μπορεί να του δώσει) είναι ότι υπήρξε:

1. Πρόοδος της δύναμης του ανθρώπου να έχει συνείδηση.
2. Μια αυξανόμενη και παράλληλη εκλέπτυνση των μορφών ζωής των διαφόρων βασιλείων της φύσης.

3. Μια εντατικοποίηση της συνειδητής δραστηριότητας, σε μια αναπτυσσόμενη κλίμακα επιταχυνόμενης ζωής που τείνει συνεχώς να υπερβεί το χρόνο όπως τον ξέρουμε.
4. Μια διευρυνόμενη αντίληψη προόδου απ' τη μια διάσταση στην άλλη, μέχρι που σήμερα μιλάμε με όρους μιας τετραδιάστατης κατάστασης συνείδησης και μπορούμε να συλλάβουμε το γεγονός ότι πέντε ή έξι διαστάσεις είναι θαυμάσια εφικτές.
5. Ένας αυξανόμενος επιστημονικός έλεγχος των στοιχείων με τα οποία ζούμε και των δυνάμεων της φύσης. Σήμερα μιλάμε με όρους κατάκτησης του αέρα όπως ακριβώς πεντακόσια χρόνια πριν (όταν κάτι τέτοιο εθεωρείτο αδύνατο) μιλούσαν με όρους κατάκτησης των ωκεανών. Εξουδετερώνουμε τη βαρυτική έλξη της γης, έτσι ώστε να μπορέσουμε να “πετάξουμε στο πρόσωπο του ηλίου”.
6. Από την ενστικτώδη ζωή της αισθητήριας συνείδησης στις υλικές μορφές προχωρήσαμε στη διανοητική ζωή των αυτοσυνείδητων ανθρώπινων όντων και στις ενορατικές αντιλήψεις όσων αρχίζουν να λειτουργούν σαν υπερανθρώπινες οντότητες.

Όλα αυτά πραγματοποιήθηκαν σαν αποτέλεσμα της καθορισμένης, ρυθμισμένης δραστηριότητας μιας Μεγάλης Ζωής που επέλεξε να κάνει μια μεγάλη θυσία και να σταυρωθεί στο θεμελιώδη Σταυρό των Ουρανών κι έτσι να περάσει από μια κοσμική μύηση· η Οποία, απ' τη μικρότερη και σχετικά απληροφόρητη σκοπιά μας, βρίσκεται σήμερα σταυρωμένη στο σταθερό Σταυρό των Ουρανών και ωστόσο με το μέσον του μεταβλητού Σταυρού προκαλεί αλλαγές στον εξελικτικό κύκλο, προκειμένου να επιφέρει την ανάπτυξη της συνείδησης, την αύξηση της εκλέπτυνσης της μορφής κι εκείνη την εντατικοποίηση της ζωής που χαρακτηρίζει το δημιούργημά Της.

Μια μελέτη των εκφρασμένων αυτών αντικειμενικών σκοπών:

- α) της ανάπτυξης της συνείδησης,
- β) της εκλέπτυνση των μορφών,
- γ) της εντατικοποίησης της αντιληπτής ζωής,

θα μεταδώσει στον ειλικρινή σπουδαστή μια πενιχρή κατανόηση των κατώτατων όψεων του θείου σκοπού.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σσ. 89-91

Μόνο οι μνημένοι Υιοί του Θεού μπορούν να συλλάβουν τη σημασία των τεσσάρων ζωδίων που συνιστούν το Θεμελιώδη Σταυρό ή να κατανοήσουν τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στις τέσσερις κύριες ενέργειες οι οποίες – καθώς χύνονται δια των τεσσάρων σκελών του Σταυρού – δημιουργούν ένα στροβίλο δύναμης (μιας συνθετικής δύναμης) που συνιστά εκείνη τη “λίμνη του αγνού, πύρινου φωτός” μέσα απ' την οποία πρέπει τελικά να περάσουν όλοι όσοι λαμβάνουν τις ανώτερες μήσεις. Όσοι λαμβάνουν τις πρώτες δύο μήσεις πρέπει να διανύσουν την Ατραπό καθώς περνά μέσα απ' το Φλεγόμενο Έδαφος. Όσοι λαμβάνουν τις ανώτερες μήσεις πρέπει να βυθιστούν στη θάλασσα ή τη λίμνη του πυρός που είναι ουσιαστικά το πυρ του Θεού καθώς καθαρίστηκε από κάθε όψη της υλικής μορφής με την πλήρη εξάγνιση της επιθυμίας.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 316

Κάτω από το Νόμο της Θυσίας ο Κύριος του Κόσμου παραμένει πάντα πίσω από τη σκηνή, άγνωστος και ακατάληπτος από όλα τα «σπέρματα» που ήρθε να σώσει... Από τη σκοπιά των μορφών ζωής στα τέσσερα βασίλεια της φύσης Ο Σανάτ Κουμάρα δεν υφίσταται. Στην αναπτυσσόμενη ανθρωπότητα, πριν προχωρήσει στη Δοκιμαστική Ατραπό, είναι αισθητός και αναζητείται αόριστα από την ασαφή λέξη «Θεός». Αργότερα καθώς η ζωή που εκδήλωσαν τα «σπέρματα» φτάνει σε ανώτερα στρώματα ή τάξεις

της ανθρώπινης ιεραρχίας, προβάλλει εκεί στη συνείδηση του μαθητή η βεβαιότητα ότι πίσω από το φαινομενικό κόσμο υπάρχει ένας κόσμος «λυτρωτικών Ζωών» του οποίου μπορεί τελικά να αποτελέσει τμήμα· αρχίζει να νιώθει ότι πίσω από τις Ζωές αυτές στέκουν μεγάλες Υπάρξεις δύναμης, σοφίας και αγάπης που με τη σειρά τους βρίσκονται κάτω από την κυριαρχία του Σανάτ Κουμάρα, του Αιώνιου Νεανία, του Δημιουργού, του Κυρίου του Κόσμου.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 288

ΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

Η Φυσική έχει ανακαλύψει ότι
 Δεν υπάρχουν στερεά,
 ούτε συνεχόμενες επιφάνειες,
 ούτε ευθείες γραμμές,
 Μόνο κύματα,
 Όχι πράγματα,
 Μόνο σύνθετα ενεργειακά συμβάντα,
 Μόνο συμπεριφορές
 Μόνο ρήματα,
 Μόνο σχέσεις

B. Fuller, Intuition, σ. 39

ΧΡΟΝΟΣ

Χρόνος κι ενέργεια είναι εναλλάξιμοι όροι στα εσώτερα πεδία. Ο χρόνος είναι ένα γεγονός κι ένα γεγονός είναι μια εστιασμένη έκφραση δύναμης κάποιου τύπου ή είδους.

Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σ. 347

Χρόνος για τον αποκρυφιστή είναι εκείνος ο μεγάλος ή μικρός κύκλος κατά τον οποίο μια ζωή διατρέχει κάποια ειδική πορεία, όπου μια συγκεκριμένη περίοδος έχει αρχή, διάρκεια και τέλος αναφορικά με την επίγνωση κάποιας Οντότητας και αναγνωρίζεται σαν χρόνος μόνο όταν η συμμετέχουσα ζωή φτάσει ένα αξιοσημείωτο στάδιο επίγνωσης. Ο χρόνος μπορεί να ορισθεί σαν μια αλληλουχία καταστάσεων συνείδησης και μπορεί συνεπώς να μελετηθεί απ' τη σκοπιά της:

1. *Λογοϊκής συνείδησης* ή των διαδοχικών καταστάσεων της θείας αντίληψης μέσα στην ηλιακή σφαίρα.
2. *Πλανητικής συνείδησης*, της συνείδησης ενός Ουράνιου Ανθρώπου καθώς διατρέχει διαδοχικά τη διάταξη.
3. *Αιτιώδους συνείδησης* ή της διαδοχικής διεύρυνσης της νοήμονος επίγνωσης ενός ανθρώπινου όντος από ζωή σε ζωή.
4. *Ανθρώπινης συνείδησης* ή της επίγνωσης ενός ανθρώπου επί του φυσικού πεδίου και προοδευτικά επί του συναισθηματικού και του νοητικού πεδίου.
5. *Ζωώδους, φυτικής και ορυκτής συνείδησης* που διαφέρει σε πολλά σημεία απ' την ανθρώπινη και κυρίως στο γεγονός της έλλειψης συντονισμού, συναγωγής και αναγνώρισης μιας χωριστής

ταυτότητας. Προσομοιάζει στην ανθρώπινη συνείδηση καθόσο περιλαμβάνει την ανταπόκριση σε αλληπάλληλες επαφές των ενεχόμενων μονάδων κατά τη διάρκεια των μικρών τους κύκλων.

6. *Ατομικής συνείδησης* που εκδηλώνεται μέσα από διαδοχικές καταστάσεις άπωσης και έλξης. Στον τελευταίο αυτό ορισμό βρίσκεται το κλειδί για τις άλλες καταστάσεις συνείδησης.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 278-79

Μπορούμε ... να θεωρήσουμε σαν *χρόνο* εκείνη τη διαδικασία δραστηριότητας ή εκείνη την πρόοδο στην ανάπτυξη όπου η εννοούμενη Συνείδηση αναζητά το αντίθετό της και περιέρχεται υπό το Νόμο της Έλξης... Τη διάρκεια της αλληλεπίδρασης, την περίοδο της αναζήτησης Πνεύματος απ' το Πνεύμα και την επιτακτική κραδασμική διεργασία που συνεπάγεται η χρήση της μορφής, ονομάζουμε Χρόνο ανεξάρτητα αν αναφέρεται στον άνθρωπο, τον πλανητικό Λόγο, ή τη Θεότητα.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 280-81

Ενορατική γνώση αναπτύσσεται με τη χρήση της διακριτικής ικανότητας όταν υπάρχει προσηλωμένη συγκέντρωση στις στιγμές και στη συνεχή διαδοχή τους.

Ο Νόμος των Κύκλων ... υπόκειται όλων των διαδικασιών της φύσης και η μελέτη του θα οδηγήσει τον άνθρωπο από τον κόσμο των αντικειμενικών αποτελεσμάτων σ' εκείνον των υποκειμενικών αιτίων... Ο χρόνος είναι απλώς μια διαδοχή καταστάσεων συνείδησης ... Η αλήθεια αυτή υπόκειται των μεγάλων συστημάτων της νοητικής επιστήμης και της Χριστιανικής Επιστήμης στη Δύση και πολλών φιλοσοφιών της Ανατολής. Η σούτρα αυτή (52) δίνει το κλειδί της σχέσης μεταξύ ύλης και νου, ή μεταξύ της ουσίας και της εμψυχώνουσας ψυχής της κι αυτό μπορεί να γίνει αντιληπτό όταν εξετασθούν τα λόγια ενός Ινδού σχολιαστή. Λέει:

“Όπως ένα άτομο είναι μια ουσία στην οποία η σμικρότητα φθάνει το όριο της, έτσι και η στιγμή είναι μια χρονική διαίρεση στην οποία η σμικρότητα φθάνει το όριο της. Η στιγμή είναι εκείνος ο χρόνος που χρειάζεται ένα άτομο για ν' αφήσει τη θέση του στο χώρο και να φθάσει στο επόμενο σημείο. Η διαδοχή των στιγμών είναι η αδιάκοπη ως εκ τούτου λάμψη.”

Όταν μπορέσουμε ν' αντιληφθούμε ότι ένα άτομο και μια στιγμή είναι ένα και το αυτό κι ότι πίσω τους βρίσκεται ο Αντιλαμβανόμενος ή Γνωρίζων αμφοτέρα, θα έχουμε το κλειδί όλων των καταστάσεων της καθαυτής συνείδησης και της φύσης της ενέργειας. Θα έχουμε επίσης φθάσει σε μια αληθινή κατανόηση του *Αιώνιου Τώρα* και στην ακριβή εκτίμηση της σημασίας του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος ... αυτή μπορεί να αποκτηθεί με το συγκεντρωμένο διαλογισμό στο χρόνο και τις μονάδες του.

Το Φως της Ψυχής, σσ. 321-22

Χρόνος είναι η αλληλουχία γεγονότων και καταστάσεων συνειδήσεως όπως εγγράφονται από τον φυσικό εγκέφαλο. Όπου δεν υπάρχει φυσικός εγκέφαλος εκείνο που η ανθρωπότητα εννοεί ως χρόνο είναι ανύπαρκτο.

Εσωτερική Θεραπευτική, σσ. 403-04

Στοχάσου τη σημασία του χρόνου ως έκφραση της θέλησης, αντιλαμβανόμενος ότι αυτή η έκφραση είναι μια σκέψη –στιγμιαία κι αποτελεσματική– στο νου του πλανητικού Λόγου.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 210

ΧΩΡΟΣ

«Ο χώρος είναι μία οντότητα» [Μυστική Δοξασία Ι, 583), και η οντότητα αυτή είναι μία και η ίδια όπως ο κοσμικός Χριστός, το «σώμα του Χριστού», το οποίο αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στην 1^η προς Κορινθίους Επιστολή XXII

Το Φως της Ψυχής, σ. 323

Το πεδίο της συνειδητής επίγνωσης δημιουργείται δια της αλληλεπίδρασης όλων των ζωντανών νοημών μορφών μέσα στην περιοχή του αιθερικού σώματος της μεγάλης αυτής Ζωής που ονομάζουμε ΧΩΡΟ.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 179

Διάστημα και ουσία είναι όροι συνώνυμοι: ουσία είναι το άθροισμα των ατομικών ζωών από τις οποίες δομούνται όλες οι μορφές... αυτό είναι τόσο μια αποκρυφιστική όσο και επιστημονική κοινοτοπία. Ουσία είναι, εν τούτοις, μια έννοια της ψυχής, και γίνεται αληθινά γνωστή μόνο στη ψυχή.

Οι Ακτίνες και οι Μήσεις, σσ. 105-06

Ο χώρος είναι μια οντότητα και ολόκληρος ο “ουράνιος θόλος” ... δεν είναι παρά η φαινομενική εμφάνιση αυτής της οντότητας. Θα προσέξατε ότι δεν είπα υλική εμφάνιση αλλά φαινομενική εμφάνιση.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 8

Ο Χώρος εξάλλου εμπεριέχεται στην ιδέα της συνείδησης και στην από μέρους της χρήση της ύλης. Χώρος για το Λόγο είναι κυριολεκτικά η μορφή όπου εκπονούνται οι συνειδητές Του δραστηριότητες και οι σκοποί Του – ο ηλιακός αξεπέραστος δακτύλιος. Παρόμοια ο χώρος όπου ο πλανητικός Λόγος απεργάζεται τα σχέδια Του καλύπτει τόσο ηλιακό χώρο όσο η ανάπτυξη της συνείδησής Του του επιτρέπει να χρησιμοποιήσει. Ο άνθρωπος επαναλαμβάνει επίσης τη διαδικασία και ο αξεπέραστος δακτύλιος του είναι ανάλογος με την ολκή της συνείδησής του.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 281

Το ατομικό αιθερικό σώμα συνιστά ... ένα ακέραιο τμήμα του αιθερικού σώματος εκείνης της οντότητας που αποκαλούμε ανθρώπινη οικογένεια· αυτό το βασίλειο της φύσης, μέσω του αιθερικού του σώματος, αποτελεί ακέραιο τμήμα του πλανητικού αιθερικού σώματος· το πλανητικό αιθερικό σώμα δε διαχωρίζεται από τα αιθερικά σώματα των άλλων πλανητών, αλλά όλα μαζί σε συνδυασμό με το αιθερικό σώμα του ηλίου απαρτίζουν το αιθερικό σώμα του ηλιακού συστήματος. Αυτό συνδέεται με τα αιθερικά σώματα των έξι άλλων ηλιακών συστημάτων τα οποία μαζί με το δικό μας συγκροτούν μια κοσμική ενότητα και μέσα σ’ αυτή εισρέουν ενέργειες και δυνάμεις από ορισμένους μεγάλους αστερισμούς. Το πεδίο του χώρου έχει αιθερική φύση και το ζωτικό του σώμα απαρτίζεται από το σύνολο των αιθερικών σωμάτων όλων των αστερισμών, των ηλιακών συστημάτων και των πλανητών που εμπεριέχονται σ’ αυτό. Σ’ ολόκληρο τον κοσμικό αυτό χρυσό ιστό υπάρχει μια συνεχής κυκλοφορία ενεργειών και δυνάμεων κι αυτό αποτελεί την επιστημονική βάση των αστρολογικών θεωριών. Όπως ακριβώς οι δυνάμεις του πλανήτη και του εσώτερου πνευματικού ανθρώπου (για να αναφέρω ένα μόνο από τους πολλούς παράγοντες) διαχύνονται στο αιθερικό σώμα του ανθρώπου ατομικά πάνω στο φυσικό πεδίο και ρυθμίζουν την εξωτερική του έκφραση, τις δραστηριότητες και τις ποιότητές του, έτσι και οι ποικίλες δυνάμεις του σύμπαντος διαχύνονται σε κάθε τμήμα του αιθερικού σώματος εκείνης της οντότητας που αποκαλούμε *χώρο*, ρυθμίζοντας και καθορίζοντας την εξωτερική έκφραση, τις δραστηριότητες και τις ποιότητες κάθε μορφής που περιέχεται μέσα στην κοσμική περιφέρεια.

Εσωτερική Αστρολογία, σσ. 10-11

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΟΣ

Χρόνος και χώρος ...είναι απλά μορφές ιδεών που εκφράζουν την κυκλική δραστηριότητα μιας οντότητας.
Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 281

Οι ιδέες που πραγματευόμαστε σχετικά με την κυκλική εξέλιξη δεν μπορούν να διαχωριστούν από την έννοια της συνείδησης. Οι ιδέες του χρόνου, του χώρου και της δραστηριότητας ... μπορούν να κατανοηθούν μόνο σε σχέση με κάποια συνειδητή οντότητα, κάποιον Στοχαστή.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 277-78

Οι σπουδαστές θα έπρεπε... να συλλογισθούν τη διαφορά μεταξύ της πνοής και του ήχου, μεταξύ της διαδικασίας της αναπνοής και της διαδικασίας της δημιουργίας κραδασμικής δραστηριότητας. Σχετίζονται αλλά διαφέρουν μεταξύ τους. Η μια σχετίζεται με το Χρόνο και η άλλη με το Χώρο και (όπως λέει το Αρχαίο Σχόλιο) “ο Ήχος, ο τελικός και όμως εναρκτήριος Ήχος, αφορά εκείνο που δεν είναι ούτε Χρόνος ούτε Χώρος· βρίσκεται έξω από το εκδηλωμένο Όλο, την Πηγή όλων όσα είναι και όμως δεν είναι” (ή τίποτε. Α.Α.Μπ.).

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σσ. 54-55

Όταν η απραπός της εξέλιξης διανυθεί κυριολεκτικά ως το τέλος της, ό,τι παραμένει είναι ο θείος σκοπός και η παν-περιεκτική Ζωή καθώς υλοποιεί το σχέδιο σε χρόνο και χώρο. Είναι αποτέλεσμα της περιστροφής του μεγαλύτερου Τροχού της ζωής, που κάνει όλους τους μικρότερους τροχούς –σε χρόνο και χώρο– να περιστρέφονται επίσης.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 108

“Εγώ ειμί” λέει η ανθρώπινη μονάδα και αυτοθεωρείται σαν ο εαυτός και ταυτίζεται με τη μεταβαλλόμενη μορφή. Χρόνος και χώρος είναι γι’ αυτήν οι αληθινές πραγματικότητες. “Εγώ ειμί ο” λέει ο ζηλωτής κι επιζητεί να γνωρίσει τον εαυτό του όπως αληθινά είναι, μια ζώσα λέξη, τμήμα μιας κοσμικής φράσης. Γι’ αυτόν δεν υπάρχει πια χώρος· γνωρίζει τον εαυτό του σαν πανταχού παρόντα. “Εγώ ειμί ο Ων” λέει η ελεύθερη ψυχή, ο λυτρωμένος άνθρωπος, ο Χριστός. Ούτε χρόνος ούτε χώρος υπάρχουν γι’ αυτόν και η παντογνωσία και η πανταχού παρουσία είναι οι διακριτές του ποιότητες.

Το Φως της Ψυχής, σ. 325

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ: ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

Η Αρχαία Σοφία διδάσκει ότι “ο χώρος είναι οντότητα”. Η εσωτερική αστρολογία πραγματεύεται τη ζωή αυτής της οντότητας, τις δυνάμεις και τις ενέργειες, τις παρωθήσεις και τους ρυθμούς, καθώς και τους κύκλους, τις περιόδους και τις εποχές.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 7

Η αστρολογία είναι μια επιστήμη που πρέπει να αποκατασταθεί στην αρχική της ομορφιά και αλήθεια προτού ο κόσμος αποκτήσει μια πιο αληθινή προοπτική και μια ορθότερη και ακριβέστερη εκτίμηση του θείου Σχεδίου όπως εκφράζεται αυτή την εποχή δια της Σοφίας των Αιώνων.....

Η αστρολογία αποτελεί *ουσιαστικά* την πιο αγνή παρουσίαση της αποκρυφιστικής αλήθειας στον κόσμο, γιατί είναι η επιστήμη που ασχολείται μ’ εκείνες τις ρυθμιστικές και διέπουσες ενέργειες και δυνάμεις οι οποίες επιδρούν μέσω του όλου πεδίου του χώρου κι όλων όσων περιέχονται σ’ αυτό το πεδίο. Όταν συλληφθεί αυτό το γεγονός και γίνουν καλύτερα αντιληπτές οι πηγές αυτών των ενεργειών και κατανοηθεί ορθά η φύση του πεδίου του χώρου, θα δούμε τότε έναν πολύ πλατύτερο και ταυτόχρονα πιο στενά συνδεδεμένο ορίζοντα: θα συλληφθούν οι σχέσεις ανάμεσα στις ατομικές, πλανητικές, συστημικές και κοσμικές οντότητες και τότε θα αρχίσουμε να ζούμε επιστημονικά.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 5

Στην εσωτερική αστρολογία ...ασχολούμαστε με τη Ζωή και τις Ζωές που εμπυχώνουν τα “σημεία φωτός” της παγκόσμιας Ζωής. Οι αστερισμοί, τα ηλιακά συστήματα, οι πλανήτες, τα βασίλεια της φύσης και ο μικροσκοπικός άνθρωπος δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της δραστηριότητας και της ενεργειακής εκδήλωσης ορισμένων Ζωών ... Ο αιθέρας του χώρου αποτελεί το πεδίο εντός και δια του οποίου δρουν ενέργειες που εκπορεύονται από πολλές Πηγές.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 9

Η ενορατική αστρολογία πρέπει τελικά ν’ αντικαταστήσει αυτό που σήμερα αποκαλείται αστρολογία, προκαλώντας έτσι μια επιστροφή στη γνώση της αρχαίας εκείνης επιστήμης που συσχέτιζε τους αστερισμούς με το ηλιακό μας σύστημα, εφιστούσε την προσοχή στη φύση του ζωδιακού κι ενημέρωνε την ανθρωπότητα για τις βασικές αλληλοσχετίσεις που διέπουν κι ελέγχουν τους φαινομενικούς και τους υποκειμενικούς κόσμους.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 4

ΑΝΘΡΩΠΟΣ – Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ

Αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι η αριστοκρατικότητα με την έννοια της ευγένειας καταγωγής μας συνίσταται στην υπηρεσία, ως νοήμονα άτομα καθώς προάγεται το έργο στο Σύμπαν. Ανακαλύψαμε ότι υπάρχει ένα Όλο, του οποίου εμείς είμαστε τα στοιχεία. Βρήκαμε τον κόσμο μέσα στις ίδιες μας τις ψυχές.

Τεγιάρ ντε Σαρντέν, Future of Man, σ. 17

Ο άνθρωπος είναι ένα ζώο και μαζί, ένας ζωντανός Θεός μέσα στο φυσικό του περίβλημα

Ε. Π. Μπλαβάτσκι

Δεν υπάρχει υψηλότερο ή χαμηλότερο ούτε μεγαλύτερο η μικρότερο στον κόσμο μας της πραγματικότητας. Υπάρχει μόνο η αμοιβαία διείσδυση ουσιών οι οποίες είναι όλες βασικά εκφράσεις της ύλης, και η ζωτικότητα και η οργάνωση τους σε μορφές εκφράσεως της αγνώστου Πραγματικότητας. Την ουσιαστική αυτή Πραγματικότητα ονομάζουμε πνεύμα ή ζωή. Σαν αποτέλεσμα της αλληλεπιδράσεως αυτών των δύο, τελικά εμφανίζεται η ανθρωπότητα σε χρόνο και τόπο. Η ανθρωπότητα είναι το αποτέλεσμα όλων των υπανθρώπινων μορφών εκφράσεως και εμπειρίας και της δραστηριότητας υπερανθρώπινων Οντων

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 78

Κάθε ζωντανό ον ή εκδηλωμένη ζωή – απ’ τον πλανητικό Λόγο μέχρι το μικροσκοπικότατο άτομο – ήταν, είναι η θα είναι άνθρωπος.....συνεπώς το γεγονός της ανθρωπότητας κι εκείνου που εκπροσωπεί η ανθρωπότητα είναι πιθανώς η πρωταρχική και κύρια όψη του θείου σκοπού. ... Είναι συνεπώς το πρώτο σαφές γεγονός που δείχνει το μέτρο και το μέγεθος ενός ανθρώπινου όντος...

Επομένως ο βασικός τόνος του Κυρίου του Κόσμου είναι η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ γιατί είναι η βάση, ο στόχος και η ουσιαστική εσώτερη δομή κάθε ύπαρξης. Η ανθρωπότητα καθαυτή είναι το κλειδί κάθε εξελικτικής διαδικασίας και κάθε ορθής κατανόησης του θείου Σχεδίου που εκφράζει σε χρόνο και χώρο το θείο Σκοπό. Γιατί Αυτός διάλεξε να είναι έτσι, δεν το ξέρουμε· αλλά είναι ένα σημείο που πρέπει να δεχτούμε και να θυμόμαστε σε κάθε μελέτη της Επιστήμης της Εντύπωσης, επειδή είναι ο παράγοντας που καθιστά εφικτή τη σχέση και την επαφή και είναι επίσης η πηγή κάθε κατανόησης.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σσ. 126-27

Όλες οι διαβαθμίσεις της ύλης συναντώνται στον άνθρωπο και όλες οι καταστάσεις συνείδησης είναι εφικτές γι’ αυτόν. Το ανθρώπινο γένος μπορεί να εργαστεί σε κάθε κατεύθυνση και να ανυψώσει τα υπανθρώπινα βασίλεια στον ουρανό και να φέρει τον ουρανό κάτω στη γη.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 538

Η δόξα του ανθρώπου βρίσκεται στο γεγονός ότι έχει επίγνωση του χώρου και μπορεί να φανταστεί αυτό το χώρο σαν το πεδίο της θείας ζώσας δραστηριότητας, πλήρες από ενεργές νοήμονες μορφές που καθεμιά εντάσσεται στο αιθερικό σώμα της άγνωστης αυτής Οντότητας, καθεμιά σχετίζεται με κάθε άλλη δια της δυναμικότητας η οποία δεν τις κρατά μόνο σε ύπαρξη, αλλά διατηρεί τη θέση της μιας σε σχέση με την άλλη · όμως καθεμιά απ' τις διαφοροποιημένες αυτές μορφές κατέχει τη δική της διαφοροποιημένη ζωή, τη δική της μοναδική ποιότητα ή ακέραιη χροιά και τη δική της ειδική και ιδιάζουσα μορφή συνείδησης.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 178

Η τέταρτη ακτίνα είναι κατεξοχήν η ακτίνα της τέταρτης Δημιουργικής Ιεραρχίας, του ανθρώπινου βασιλείου και συνεπώς έχει ιδιάζουσα σχέση με τις λειτουργίες, τις σχέσεις και την υπηρεσία του ανθρώπου σαν μιας ενδιάμεσης ομάδας, μιας γεφυρωματικής ομάδας στον πλανήτη μας. Η λειτουργία της ενδιάμεσης αυτής ομάδας είναι να ενσωματώσει έναν τύπο ενέργειας που είναι εκείνος της ενοποίησης.Η σχέση της ανθρώπινης οικογένειας στο θείο σχήμα, όπως υφίσταται, είναι να φέρει σε στενή επικοινωνία τα τρία ανώτερα βασίλεια του πλανήτη μας και τα τρία κατώτερα βασίλεια της φύσης, δρώντας έτσι σαν θάλαμος εκκαθάρισης για τη θεία ενέργεια. Η υπηρεσία που πρόκειται να προσφέρει η ανθρωπότητα είναι εκείνη της παραγωγής ενότητας, αρμονίας και κάλλους στη φύση δια της συγχώνευσης σε μια λειτουργική, σχετιζόμενη ενότητα της ψυχής σε όλες τις μορφές.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σσ. 363-64

Η ανθρωπότητα είναι εκείνη η εξέλιξη δια της οποίας πρόκειται να εκφρασθεί τέλεια η Υική όψη σ' αυτή την κοσμική ενσάρκωση. Ο άνθρωπος αναμειγνύει τα ζεύγη των αντιθέτων και τα τρία πυρά ανταμώνουν σ' αυτόν. Συνιστά την καλύτερη έκφραση της μανασικής αρχής και μπορεί να θεωρηθεί από μια πολύ ενδιαφέρουσα σκοπιά σαν το αριστοτέχνημα του Βράχμα. Είναι το περίβλημα της ζωής του Θεού· η ατομικοποιημένη συνείδηση του Λόγου που εκδηλώνεται μέσω των επτά θείων Μανασαπούτρα ή Ουράνιων Ανθρώπων, στα σώματα των Οποίων εντάσσεται κάθε μονάδα της ανθρώπινης οικογένειας. Είναι η όψη του Βισνού σε διαδικασία ανάπτυξης μέσω της νοημοσύνης του Βράχμα, εξωθούμενη απ' τη θέληση του Μαχαντέβα. Κατά μια ιδιάζουσα έννοια λοιπόν ο άνθρωπος είναι πολύ σημαντικός, καθόσον συνιστά τον τόπο για την ενοποίηση και των τριών όψεων· οπωσδήποτε όμως δεν είναι ιδιαίτερα σπουδαίος δεδομένου ότι δε συνιστά την κορυφή του τριγώνου αλλά το μεσαίο μόνο σημείο, εφόσον το τρίγωνο ιδωθεί ως εξής:

Πνεύμα-Πατήρ,

Ο Υιός ή άνθρωπος,

Υλη-Μήτηρ.

Η εξέλιξη του Υιού, ή της κοσμικής ενσάρκωσης του Χριστού, έχει τεράστια σπουδαιότητα για τα σχέδια του μεγαλύτερου απ' τον ηλιακό Λόγο Όντος, ΕΚΕΙΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΠΙΩΘΕΙ. Οι εμπυχνώνουσες αρχές των συγγενικών αστερισμών και συστημάτων παρατηρούν την πρόοδο της εξέλιξης του Υιού με αμέριστη προσοχή.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 241-45

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Οι τέσσερις κύριοι στόχοι που έχουν τάξει οι Εργάτες με το Σχέδιο.

1. Ο ...πρωταρχικός σκοπός είναι να εδραιωθεί με το μέσον της ανθρωπότητας μια προφυλακή της Συνείδησης του Θεού στο ηλιακό σύστημα....
2. Να θεμελιωθεί στη Γη ... ένας σταθμός ενέργειας τέτοιας δυναμικότητας κι ένα εστιακό σημείο τέτοιας ενέργειας ώστε η ανθρωπότητα – σαν σύνολο – να μπορέσει να γίνει ένας παράγοντας στο ηλιακό σύστημα, προκαλώντας αλλαγές και γεγονότα μοναδικής φύσης στην πλανητική ζωή και ζώες (κι επομένως στο καθαυτό σύστημα) και εισάγοντας μια διαστρική δραστηριότητα.
3. Να αναπτυχθεί ένας σταθμός φωτός με το μέσον του τέταρτου βασιλείου της φύσης, ο οποίος θα υπηρετήσει όχι μόνο τον πλανήτη κι όχι μόνο το ιδιαίτερο ηλιακό μας σύστημα, αλλά τα επτά συστήματα από τα οποία ένα είναι το δικό μας...

1. Να εδραιωθεί ένα μαγνητικό κέντρο στο σύμπαν, όπου το ανθρώπινο βασίλειο και το βασίλειο των ψυχών, ενωμένα κι ενοποιημένα, θα είναι το σημείο της εντονότερης δύναμης και θα υπηρετεί τις αναπτυγμένες Ζωές μέσα στην ακτίνα ακτινοβολίας του *Ενός Περί Του Οποίου Τίποτε Δεν Μπορεί Να Ειπωθεί*.
2. Στις τέσσερις αυτές δηλώσεις επιδιώξαμε να εκφράσουμε την ευρύτερη δυνατότητα ή περίπτωση όπως τη βλέπει σήμερα η Ιεραρχία ... Εκείνοι οι μεγάλοι Υιοί του Θεού, οι Οποίοι προχώρησαν πέρα από το σημείο ανάπτυξης εκείνων των Διδασκάλων οι Οποίοι εργάζονται αποκλειστικά με το ανθρώπινο βασίλειο, έχουν σχέδια μιας απέραντης και πολύ πιο πλατιάς κλίμακας και οι αντικειμενικοί Τους σκοποί περιλαμβάνουν την ανθρωπότητα μόνο σαν ένα στοιχείο μέσα στο Σχέδιο της Μεγάλης Ζωής “*εν τη Οποία ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν*”.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σσ. 217-18

Ένα τριπλό νήμα διατρέχει ολόκληρη την ανθρώπινη ιστορία και στην αλληλεπίδραση των τριών αυτών νημάτων βρίσκεται η ιστορία της εξέλιξης. Το ένα νήμα καθοδηγεί τις σκέψεις του ανθρώπου καθώς ασχολείται με την ανάπτυξη της μορφικής όψης, τις φυλετικές τάσεις και δείχνει πόσο απαρέγκλιτα οι μορφές των φυλών, των χωρών και της πανίδας και της χλωρίδας της πλανητικής μας ζωής συμβάδισαν με τις ανάγκες των βραδέως αναδυόμενων υιών του Θεού. Το δεύτερο νήμα μας οδηγεί να κατανοήσουμε την ανάπτυξη της συνείδησης, και υποδεικνύει την ανάδυση από το ενστικτώδες στάδιο σ’ εκείνο της διανοητικής επίγνωσης και σ’ εκείνο της ενορατικής φώτισης που είναι ο τωρινός στόχος της συνείδησης.

Το τρίτο νήμα αφορά το καθαυτό Σχέδιο και εδώ εισερχόμαστε στο βασίλειο του αληθινά άγνωστου.... Μέχρι να αναπτυχθεί στην ανθρώπινη οικογένεια ο φωτισμένος νους και η δύναμη της ενορατικής ανταπόκρισης, δε μας είναι δυνατό να συλλάβουμε τις βασικές έννοιες που βρίσκονται στο νου του ίδιου του Θεού.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 605

Η ανθρωπότητα συνιστά ένα κέντρο ενέργειας μέσα στον κόσμο, ικανή για τρεις δραστηριότητες:

- I. Πρώτα απ’ όλα η ανθρωπότητα είναι ανταποκριτική στην εισροή πνευματικής ενέργειας. Ρέει σ’ αυτήν απ’ τον κόσμο και μιλώντας συμβολικά, οι ενέργειες αυτές είναι βασικά τρεις σε αριθμό:
 - a. *Πνευματική ενέργεια*, όπως ανεπαρκώς την ονομάζουμε. Εκπορεύεται από το Θεό Πατέρα και φτάνει στην ανθρωπότητα από το επίπεδο που καλείται τεχνικά εναδικό πεδίο, από την αρχέτυπη σφαίρα, την ύψιστη πηγή της οποίας ο άνθρωπος μπορεί ν’ αποκτήσει συνείδηση.
 - b. *Αισθαντική ενέργεια* – η ενέργεια που καθιστά τον άνθρωπο ψυχή. Είναι η αρχή της επίγνωσης,

η ικανότητα της συνείδησης, εκείνο το κάτι που ενυπάρχει στην ύλη (όταν έρθει σε σχέση με το πνεύμα), το οποίο αφυπνίζει την ανταποκριτικότητα σ' ένα εξωτερικό και μακρόπνοο πεδίο επαφών. Είναι εκείνο που τελικά αναπτύσσει στον άνθρωπο την αναγνώριση του όλου, του εαυτού κι εκείνο που τον οδηγεί σε αυτοδιάθεση και αυτοαντίληψη. Όταν αναπτυχθούν, κάτι που δε συμβαίνει στα υπανθρώπινα βασίλεια, ο άνθρωπος μπορεί ν' αποκτήσει επίγνωση του πρώτου τύπου ενέργειας που προαναφέρθηκε. Αυτή η ενέργεια της αισθαντικής συνείδησης προέρχεται από τη δεύτερη όψη της θεότητας, από την καρδιά του ηλίου, όπως ακριβώς η πρώτη, μιλώντας τεχνικά αλλά συμβολικά, εκπορεύεται από τον κεντρικό πνευματικό ήλιο. Το αντίστοιχο των δύο αυτών τύπων δύναμης σ' ένα ανθρώπινο ον είναι η νευρική ενέργεια που εργάζεται δια του νευρικού συστήματος με αρχηγείο στον εγκέφαλο και η ζωική ενέργεια που εδρεύει στην καρδιά.

- c. *Πρακτική ενέργεια* ή ζωτικότητα. Είναι εκείνη η ζωτική δύναμη που ενυπάρχει στην καθαυτή ύλη και στην οποία είναι βυθισμένες όλες οι μορφές, καθώς αποτελούν λειτουργικά μέρη της μεγαλύτερης μορφής.

Η ανθρωπότητα, όντας ο τόπος συνάντησης και για τους τρεις τύπους ενέργειας, αποτελεί συνεπώς ένα “μεσαίο σημείο” στη συνείδηση του Δημιουργού. Αυτό το “μεσαίο σημείο” πρέπει να αδραχτεί απ' τον ενεργό δημιουργικό πράκτορα μ' έναν παρόμοιο τρόπο που ο ζηλωτής πρέπει να μάθει ν' αδράχνει τα δικά του μεσαία σημεία στο μικροσκοπικό τμήμα του μαγικού και δημιουργικού έργου που επιδιώκει να διεξαγάγει. Η ανθρωπότητα προορίζεται να είναι το μέσον όπου θα μπορέσουν να εγκαινιασθούν ορισμένες δραστηριότητες. Είναι στην πραγματικότητα ο εγκέφαλος της πλανητικής Θεότητας και οι πολλές μονάδες της είναι ανάλογες με τα εγκεφαλικά κύτταρα του ανθρώπινου οργάνου. Όπως ακριβώς ο ανθρώπινος εγκέφαλος ο οποίος απαρτίζεται από έναν άπειρο αριθμό αισθαντικών ανταποκριτικών κυττάρων, μπορεί να εντυπωθεί κατάλληλα όταν επιτευχθεί ηρεμία και μπορεί να γίνει το μέσον έκφρασης των σχεδίων και σκοπών της ψυχής που διαβιβάζει τις ιδέες της μέσω του νου, έτσι και η πλανητική Θεότητα που εργάζεται υπό την έμπνευση του Παγκόσμιου Νου, μπορεί να εντυπώσει την ανθρωπότητα με τους σκοπούς του Θεού και να επιφέρει επακόλουθα αποτελέσματα στον κόσμο των φαινομένων.

Ο σκοπός για τον οποίο υφίσταται η ανθρωπότητα, το αντικείμενο ενώπιον του ομίλου των παγκόσμιων μυστικιστών και εργατών και το ιδεώδες που τάχθηκε μπροστά στο ζηλωτή ατομικά, είναι τα ίδια όπως στον ατομικό διαλογισμό· η επίτευξη της εστιασμένης εκείνης προσοχής και νοητικής ηρεμίας στην οποία μπορεί να προσεγγισθεί η πραγματικότητα, το αληθινό και το ωραίο να καταγραφούν, ο θείος σκοπός να αποτυπωθεί και στην οποία γίνεται εφικτό να διαβιβασθεί στη φαινομενική μορφή στο φυσικό πεδίο η αναγκαία ενέργεια με την οποία η υποκειμενική αντίληψη μπορεί να υλοποιηθεί...

- II. Ο δεύτερος τύπος δραστηριότητας για την οποία είναι ικανός ο άνθρωπος, είναι μια έντονη προοδευτική και σπειροειδής ανάπτυξη μέσα στον ανθρώπινο αξεπέραστο δακτύλιο. Η πρόταση αυτή καλύπτει τον τρόπο ανάπτυξης και ολόκληρη τη διαδικασία ανέλιξης όλων των εξελισσόμενων μονάδων που ονομάζουμε ανθρώπους
- III. Ο τρίτος τύπος δραστηριότητας που πρέπει ν' απασχολήσει την προσοχή της ανθρωπότητας, ένας τύπος που προς το παρόν κατανοείται ελάχιστα, είναι ότι πρέπει να δράσει σαν κέντρο διαβίβασης πνευματικών δυνάμεων – ψυχικής δύναμης και πνευματικής ενέργειας, ενωμένων και συνδυασμένων – στους αιχμάλωτους του πλανήτη και στις ζωές που διατηρούνται σε ενσωματωμένη ύπαρξη στα άλλα βασίλεια της φύσης. Τα ανθρώπινα όντα τείνουν να ενδιαφέρονται πρώτιστα για τις ανώτερες ομαδικές τους σχέσεις, για την επιστροφή τους στον οίκο του Πατρός και για την τάση που αποκαλούμε “ανοδική” και μακριά απ' το φαινομενικό κόσμο ... Αυτό είναι ορθό και σύμφωνο με τη θεία πρόθεση, αλλά δεν είναι όλο το σχέδιο για τον άνθρωπο....

Όταν ο άνθρωπος βρει την ψυχή του και του αποκαλυφθεί επαρκώς η αρχή της ενότητας.... δεσμεύεται στο μαγικό έργο, στη σωτηρία των ψυχών, στην αποδέσμευση των αιχμαλώτων του πλανήτη. Αυτός

είναι ο στόχος της ανθρωπότητας σαν σύνολο κι όταν όλοι οι υιοί των ανθρώπων επιτύχουν τον αντικειμενικό σκοπό, οι αιχμάλωτοι αυτοί θ' απελευθερωθούν.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 530

Ο ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΝΟΥ

Όταν... μελετηθεί η εσωτερική πλευρά της αστρολογίας και της μυστικιστικής γεωμετρίας κι οι δύο αυτές επιστήμες συνδεθούν, θα χυθεί άπλετο φως πάνω σ' αυτό το θέμα της νοήμονος αρχής· όταν κατανοηθούν καλύτερα οι εσώτερες διεργασίες του Νόμου του Αιτίου και του Αποτελέσματος ... τότε – και μόνο τότε – οι υιοί των ανθρώπων θα είναι σε θέση να μελετήσουν επωφελώς τη θέση του μάνας στο εξελικτικό σχήμα.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 396

Η υποκειμενική εξέλιξη συνιστά το κύριο εγχείρημα του Λόγου, του πλανητικού Λόγου και του ανθρώπου. Η δρώσα νοήμων αγάπη (η προβολή απ' τη λανθάνουσα κατάσταση της εγγενούς ποιότητας της αγάπης δια της νοήμονος εφαρμογής της νοητικής ικανότητας) θα είναι το αποτέλεσμα της εξελικτικής διαδικασίας. Όπως ακριβώς η αντικειμενικότητα είναι δυαδική – ζωή-μορφή – το ίδιο δυαδική είναι και η υποκειμενικότητα – νους-αγάπη – και η ανάμειξη των δύο παράγει τη συνείδηση. Μόνο το Πνεύμα είναι ένα κι αδιαίρετο· η ανάπτυξη του Πνεύματος (ή η από μέρους του ιδιοποίηση των καρπών της εξέλιξης) μπορεί να πραγματοποιηθεί και να προκύψει μόνο απ' την αποκορύφωση της δυαδικής εξέλιξης της μορφής και της ψυχής. Τότε το Πνεύμα δρέπει τους καρπούς της εξέλιξης και περισυλλέγει τις ποιότητες που γαλουχήθηκαν στη διάρκεια της εκδήλωσης – την τέλεια αγάπη και την τέλεια νοημοσύνη που προβάλλουν τότε σαν δρώσα νοήμων αγάπη-σοφία.

Είμαστε σε θέση λοιπόν ν' απαντήσουμε στο ερώτημα: “Τι είναι η όψη του Νου και γιατί είναι τόσο σπουδαία;” δηλώνοντας ότι η όψη του νου αποτελεί στην πραγματικότητα την ικανότητα ή τη δυνατότητα της λογικής Ύπαρξης να σκέπτεται, να δρα, να δομεί και ν' ανεπίσσεται προκειμένου ν' αναπτύξει την ιδιότητα της δρώσας αγάπης. ...Μάνας ... είναι το μέσον δια του οποίου καθίσταται εφικτή η εξέλιξη, επιτυγχάνεται η κατανόηση και η δραστηριότητα παράγεται και χρησιμοποιείται.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 268-69

Οι δυναμικότητες προκαλούν καταστάλαξη ... Οι τρεις αυτές λέξεις ...συνοψίζουν την ιστορία του Δημιουργού και το ιστορικό της ζωής και τις περιβαλλοντικές συνθήκες κάθε ανθρώπινου όντος. Εξηγούν όλα όσα είναι και βρίσκονται πίσω από το νόμο της επαναγέννησης. Οι δυναμικότητες αυτές ωθούνται σε δραστηριότητα από τη δύναμη της σκέψης και επομένως εκγυμνάζοντάς τους να γίνουν δημιουργοί και διδάσκοντάς τους να διέπουν και να ελέγχουν τα πεπρωμένα τους, οι Δάσκαλοι της φυλής αρχίζουν από τη νοητική όψη των ζηλωτών. Τονίζουν αυτό που διέπει τις δυναμικότητες· ασχολούνται μ' εκείνο που παράγει την αντικειμενική μορφή, που εξειδικεύεται απ' αυτές, ενεργοποιείται απ' αυτές και εκπληρώνει το σκοπό του Στοχαστή.

Ο στοχαστής είναι λοιπόν ο ουσιώδης παράγον και θα σας είναι συνεπώς προφανές ...τι ακριβώς συμβαίνει στον κόσμο σήμερα. Η ροπή του σύγχρονου πολιτισμού μας ... είναι να δημιουργήσει στοχαστές. Η εκπαίδευση, τα βιβλία, τα ταξίδια, στις πολλές και ποικίλες μορφές τους, οι εξαγγελίες της επιστήμης και της φιλοσοφίας και η ωθούσα εσώτερη παρόρμηση που καλούμε θρησκευτική, αλλά είναι στην πραγματικότητα η παρόρμηση για την αλήθεια και τη νοητική της επαλήθευση – όλοι αυτοί οι παράγοντες έχουν έναν αντικειμενικό σκοπό και αυτός είναι να δημιουργήσουν στοχαστές. Όταν έχετε έναν πραγματικό στοχαστή, έχετε έναν αρχόμενο δημιουργό και κάποιον που (ασυνείδητα στην αρχή, αλλά συνειδητά αργότερα) θα χειρίζεται δύναμη για να “κατασταλάξει” ή να προκαλέσει την εμφάνιση αντικειμενικών μορφών.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σσ. 551-52

Η θέση του ανθρώπου στο κοσμικό σχέδιο αποβαίνει πιο ζωτική και προφανής όταν γίνει αντιληπτό ότι μια από τις κύριες ευθύνες του είναι η κατεύθυνση των ενεργειακών ρευμάτων απ' το νοητικό πεδίο και η δημιουργία εκείνου που είναι επιθυμητό σε *ανώτερα επίπεδα*. Οι άνθρωποι σαν σύνολο υφίστανται εξελικτική ανάπτυξη προκειμένου να καταστούν συνειδητοί δημιουργοί με ύλη. Αυτό συνεπάγεται:

Αντίληψη του αρχέτυπου σχεδίου,

Κατανόηση των νόμων που διέπουν τις δομητικές διαδικασίες της φύσης,

Συνειδητή διαδικασία εκούσιας δημιουργίας, έτσι ώστε ο άνθρωπος να συνεργάζεται με το ιδεώδες, να εργάζεται υπό το νόμο και να παράγει εκείνο που είναι σε ευθυγράμμιση με το πλανητικό σχέδιο και το οποίο τείνει να προωθήσει τα καλύτερα συμφέροντα της φυλής,

Κατανόηση αναφορικά με τη φύση της ενέργειας και ικανότητα να διευθύνει τα ενεργειακά ρεύματα, να διασπά (ή να αποσύρει ενέργεια από) όλες τις μορφές στους τρεις κόσμους,

Εκτίμηση της φύσης των ντέβα, της σύστασης και της θέσης τους ως δομητών, καθώς και των λέξεων και ήχων δια των οποίων κατευθύνονται κι ελέγχονται.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 952

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Η ανθρωπότητα είναι ο Θεός Αγγελιαφόρος στον κόσμο της μορφής. Είναι ουσιαστικά ο Ερμής που φέρνει φως και ζωή στις άλλες θείες εκδηλώσεις.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 200

Το εξέχον χαρακτηριστικό της ανθρωπότητας είναι η νοήμων ευαισθησία στην εντύπωση ... Η γνώση της ουσίας και της μορφής ... θα καταστήσει εφικτό για την ανθρωπότητα να δράσει τελικά σαν ο κύριος εντυπωτικός παράγοντας σε σχέση με τα τρία υπανθρώπινα βασίλεια της φύσης: αυτή είναι η πρώτιστη ευθύνη της ανθρωπότητας.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 128

Το ανθρώπινο γένος έχει ένα ιδιαίτερο καθήκον σωτηρίας και αναγεννήσεως της φύσης. Η «σωτηρία δύναμη» - ένας κυκλοφοριακός συνδυασμός των τριών μεγαλύτερων ενεργειών - ακτινοβολείται από την ανθρωπότητα σαν μία ομαδική δημιουργική παρόρμηση, και αυτή βαθμιαία παρασύρει όλες τις μορφές της ζωής μέσα στο πεδίο της μαγνητικής της δυνάμεως, και κατ' αυτό τον τρόπο τις συνδέει (ή μάλλον η ψυχή κάθε βασιλείου) με την Ιεραρχία και την Σαμπάλλα.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 160

Το έργο του ανθρώπου είναι να εγείρει τους νεκρούς εις ζωήν, να δώσει έκφραση στην αδελφοσύνη πάνω στο φυσικό πεδίο και να μεταδώσει τη θεία ενέργεια σ' ένα αναμένοντα κόσμο μορφών. Το έργο του ανθρώπου για το βασίλειο των ζώων είναι να τονώσει το ένστικτο ωσότου γίνει κατορθωτή η ατομικοποίηση. Το έργο του για το φυτικό βασίλειο είναι να θρέφει την αρωματογόνο ιδιότητα και να προσαρμόσει τη φυσική ζωή στις αμέτρητες χρήσεις του ανθρώπου και των ζώων. Το έργο του ανθρώπου για το ορυκτό βασίλειο είναι να εργασθεί αλχημικά μαγικά.

Εσωτερική Ψυχολογία I, σ. 267

Η ανθρωπότητα είναι μακροκοσμική σε σχέση με τις υπανθρώπινες καταστάσεις συνείδησης, και αυτό η Ε.Π.Μπ. το επεσήμανε πολύ καλά. Το αποτέλεσμα σ' αυτές τις μικρότερες και πιο υλικές καταστάσεις είναι πρώτιστα τετραπλό:

1. Η *διέγερση της πνευματικής όψης που εκφράζεται ως η ψυχή σε όλες τις μορφές*, όπως η μορφή του ορυκτού, του άνθους, ή του ζώου. Η θετική όψη της ενέργειας σε όλες αυτές τις μορφές θα γίνει

ισχυρότερη, παράγοντας αυξημένη ακτινοβολία, για παράδειγμα, στο ορυκτό βασίλειο. Σ' αυτό βρίσκεται ένας υπαινιγμός ως προς τη φύση της διαδικασίας που θα θέσει τέρμα στη δική μας πλανητική ύπαρξη και τελικά στο ηλιακό μας σύστημα. Στο φυτικό βασίλειο το αποτέλεσμα θα είναι να εμφανιστεί μεγαλύτερη ομορφιά και ποικιλία, και να εξελιχθεί ένα νέο είδος μ' έναν αντικειμενικό σκοπό που είναι αδύνατο να εξηγηθεί σε όσους δεν είναι ακόμη μυημένοι. Η παραγωγή θρεπτικών μορφών που θα υπηρετούν τις ανάγκες των μικρότερων ντέβα και αγγέλων, θα είναι ένα από τα αποτελέσματά.

Στο ζωικό βασίλειο το αποτέλεσμα θα είναι να εξαλειφθεί ο πόνος και η οδύνη και η επιστροφή στις ιδανικές συνθήκες του Κήπου της Εδέμ. Όταν ο άνθρωπος λειτουργεί ως ψυχή, θεραπεύει· διεγείρει και ζωογονεί· διαβιβάζει τις πνευματικές δυνάμεις του σύμπαντος και όλες οι βλαβερές εκπορεύσεις και όλες οι καταστροφικές δυνάμεις βρίσκουν στο ανθρώπινο βασίλειο ένα φραγμό. Το κακό και τα αποτελέσματά του εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από την ανθρωπότητα σαν λειτουργικό αγωγό. Η λειτουργία της ανθρωπότητας είναι να διαβιβάζει και να χειρίζεται δύναμη. Αυτό στα πρώτα στάδια και στα στάδια της άγνοιας γίνεται καταστροφικά και με βλαβερά αποτελέσματα. Αργότερα όταν η ανθρωπότητα θα δρα κάτω από την επιρροή της ψυχής, θα χειρίζεται τη δύναμη ορθά και συνετά, και θα προκύπτει καλό. Είναι πράγματι αλήθεια ότι “πάσα η κτίσις συστενάζει και συνωδίνει άχρι του νυν δια την αποκάλυψιν των υιών του Θεού”.

2. *Η προσαγωγή φωτός.* Η ανθρωπότητα είναι ο πλανητικός φωτοδότης που διαβιβάζει το φως της γνώσης, της σοφίας και της κατανόησης, και αυτό με εσωτερική έννοια. Οι τρεις αυτές όψεις του φωτός μεταφέρουν τρεις όψεις ψυχικής ενέργειας, στην ψυχή σε όλες τις μορφές, χρησιμοποιώντας την άνιμα μούντι, την παγκόσμια ψυχή.
3. *Η διαβίβαση ενέργειας ...* Το κατερχόμενο πνευματικό Τρίγωνο και το ανορθούμενο υλικό Τρίγωνο συναντώνται σημείο προς σημείο στην ανθρωπότητα, όταν μπορέσει να βρεθεί το σημείο ισορροπίας ... Το ίδιο το ανθρώπινο γένος είναι ο παγκόσμιος Σωτήρας του οποίου όλοι οι παγκόσμιοι Σωτήρες δεν είναι παρά το σύμβολο και η εγγύηση.
4. *Η συγχώνευση της ντεβαϊκής ή αγγελικής εξέλιξης και της ανθρώπινης.*

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σσ. 99-100

Η. ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ένας νόμος προϋποθέτει κάποιο υπέρτερο ον που προικισμένο με σκοπό και βοηθούμενο απ' τη νοημοσύνη, συντονίζει έτσι τις δυνάμεις του ώστε ένα σχέδιο να ωριμάζει διαδοχικά και σταθερά. Μέσω μιας διαυγούς γνώσης του στόχου η οντότητα αυτή θέτει σε δράση εκείνα τα βήματα και στάδια που όταν προωθηθούν με τη σειρά θα φέρουν το σχέδιο σε τελείωση.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σσ. 10-11

Νόμος δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της συνεχιζόμενης νοήμονος δραστηριότητας της όψης Ζωή καθώς εργάζεται σε σύζευξη με την ύλη.

Εσωτερική Ψυχολογία Ι, σ. 377

Ο Θεός εργάζεται σύμφωνα με το Νόμο της Ύπαρξής Του και ο Νόμος αυτός καταδεικνύεται σε μας σαν νόμοι της φύσης.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 463

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Ο πλανητικός μας σκοπός συνδέεται μυστηριωδώς με την αποκάλυψη της αγάπης πάνω στο μικρό μας πλανήτη, τη Γη, δια μέσου της διαδικασίας της δημιουργίας.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 728

Ο Νόμος της Αγάπης αποτελεί στην πραγματικότητα νόμο του συστήματος, που εκδηλώνεται σε όλα τα πεδία. Η αγάπη ήταν το παρωθητικό κίνητρο της εκδήλωσης και η αγάπη είναι εκείνη που κρατά τα πάντα σε τακτή αλληλουχία· η αγάπη μεταφέρει τα πάντα στην ατραπό της επιστροφής προς την αγκάλη του Πατρός κι η αγάπη τελειοποιεί τελικά όλα όσα υπάρχουν. Η αγάπη είναι εκείνη που δομεί τις μορφές που γαλουχούν προσωρινά την κρυμμένη ένδον ζωή κι η αγάπη είναι το αίτιο της διάρρηξης αυτών των μορφών και της έσχατης συντριβής τους έτσι ώστε η ζωή να προοδεύσει περαιτέρω. Η Αγάπη εκδηλώνεται σε κάθε πεδίο σαν παρόρμηση που οδηγεί την ανεπισσώμενη Ενάδα στο στόχο της και η αγάπη είναι το κλειδί για το ντεβαϊκό βασίλειο κι ο λόγος της τελικής συγχώνευσης των δύο βασιλείων στο θείο Ερμαφρόδιτο. Η αγάπη εργάζεται δια των συγκεκριμένων ακτίνων στη δόμηση του συστήματος και την ανέγερση της δομής που στεγάζει το Πνεύμα και η αγάπη εργάζεται δια των αφηρημένων ακτίνων για την πλήρη και δυναμική ανάπτυξη της έμφυτης αυτής θειότητας. Η αγάπη εκδηλώνει δια των συγκεκριμένων ακτίνων τις όψεις της θειότητας, σχηματίζοντας το πρόσωπο που κρύβει τον έναν Εαυτό· η αγάπη εκδηλώνεται δια των αφηρημένων ακτίνων στην ανάπτυξη των ιδιοτήτων της θειότητας, στην πληρέστερη εξέλιξη του ένδον βασιλείου του Θεού. Η αγάπη στις συγκεκριμένες ακτίνες οδηγεί στην ατραπό του αποκρυφισμού· η αγάπη στις αφηρημένες ακτίνες οδηγεί σ' εκείνη του μυστικισμού. Η αγάπη σχηματίζει το περίβλημα κι εμπνέει τη ζωή· η αγάπη κάνει το λογοϊκό κραδασμό να εφορμά, μεταφέροντας τα πάντα στο δρόμο του κι οδηγώντας τα πάντα σε τέλεια εκδήλωση.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 594

Η αρχή της Αγάπης – η θεμελιώδης αρχή του σύμπαντος – δεν είχε αποκαλυφθεί πριν την έλευση του Χριστού. Ο Θεός είναι αγάπη και στο πλήρωμα του χρόνου το εξέχον αυτό χαρακτηριστικό της θείας φύσης έπρεπε να αποκαλυφθεί και με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσει να το συλλάβει ο άνθρωπος. Έτσι ο Χριστός ενσωμάτωσε τη μέγιστη των κοσμικών αρχών. Αυτός ο Νόμος της Αγάπης μπορεί να ιδωθεί να λειτουργεί στο σύμπαν σαν Νόμος της Έλξης, με όλα όσα συνεπάγεται αυτός ο όρος – συνοχή, ολο-

κλήρωση, θέση, διεύθυνση και τη ρυθμική πορεία του ηλιακού μας συστήματος· μπορεί επίσης να ιδωθεί στη διάθεση του Θεού προς την ανθρωπότητα, όπως μας αποκαλύφθηκε μέσω του Χριστού. Η μοναδική αυτή λειτουργία του Χριστού σαν θεματοφύλακα και αποκαλυπτή μιας κοσμικής αρχής ή ενέργειας βρίσκεται πίσω απ' όλα όσα έκανε· ήταν η βάση και το αποτέλεσμα της επιτευχθείσας τελειότητάς Του· ήταν το κίνητρο κι η ώθηση στη ζωή της υπηρεσίας Του και είναι η αρχή πάνω στην οποία θεμελιώθηκε η βασιλεία του Θεού.

Από τη Βηθλεέμ στο Γολγοθά, σ. 90

Ο αντικειμενικός σκοπός της εξελικτικής διαδικασίας προς τον οποίο όλες οι ζωές στον πλανήτη μας οφείλουν να υποταχθούν υπήρξε η ανάπτυξη της ευαισθησίας ή οποία καθιστά εφικτή την αποκάλυψη, και θα μπορούσε να λεχθεί ότι ...ο στόχος πάσης εμπειρίας υπήρξε η αποκάλυψη « που φέρει τον μνημένο πλησιέστερα προς την Καρδιά του Ηλιου όπου όλα τα πράγματα είναι γνωστά και αισθητά, και διαμέσου της οποίας όλες οι μορφές, όλα τα όντα και όλα τα πράγματα μπορούν να λούζονται σε αγάπη».

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σσ. 727-28

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Ο στόχος κάθε ανθρώπινης προσπάθειας είναι η στοργική, με αγάπη, κατανόηση

Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σ. 359

Πρέπει να εφαρμοστεί σε όλες τις ανθρώπινες σχέσεις ο νόμος της Αγάπης, που να εκφράζεται με νοημοσύνη.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 674

Ο Νόμος της Αγάπης για τους τρεις κόσμους ... κρατά τα πάντα μαζί και σύρει τα πάντα προς τα άνω.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 584

Αγάπη είναι η ορθή κατανόηση των χρήσεων και των σκοπών της μορφής και των ενεργειών που περιλαμβάνονται στη μορφική δόμηση, στη χρήση της μορφής και στην τελική διάλυση της αντικαθιστώμενης μορφής. Συνεπάγεται την αντίληψη των Νόμων της Έλξης και Άπωσης, της μαγνητικής αλληλεπίδρασης όλων των μορφών, μεγάλων και μικρών, των ομαδικών σχέσεων, της γαλβανίζουσας δύναμης της ενοποιούσας ζωής και της ελκτικής δύναμης της μιας μονάδας στην άλλη, είτε είναι άτομο, άνθρωπος ή ηλιακό σύστημα. Συνεπάγεται κατανόηση όλων των μορφών, των μορφικών σκοπών και των μορφικών σχέσεων· αφορά τις διαδικασίες δόμησης στον ίδιο τον άνθρωπο και στο ηλιακό σύστημα· και απαιτεί την ανάπτυξη εκείνων των δυνάμεων μέσα στον άνθρωπο που θα τον καταστήσουν συνειδητό Δομητή, ηλιακό Πίτρι ενός επόμενου κύκλου.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 881

Η Ιεραρχία δουλεύει την εποχή αυτή για να επιφέρει τη γονιμοποίηση της φυλής με το κοσμικό στοιχείο της αγάπης, έτσι που αγάπη και διάνοηση να μπορέσουν να προχωρήσουν χέρι χέρι και έτσι να ισοροπήσουν η μία την άλλη. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο πρέπει να φέρουμε στην προσοχή των μαζών την ύπαρξη της πνευματικής Ιεραρχίας ... με σκοπό να επαυξηθεί η μαγνητική δύναμη της όψης αγάπης της ιεραρχικής προσπάθειας και όχι με σκοπό να προκληθεί φόβος ή δέος.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 576

Η “αγάπη του Θεού” είναι ... εκείνη η ελεύθερα ρέουσα, εξωστρεφής, μαγνητική ελκτική δύναμη που οδηγεί κάθε προσκυνητή πίσω στον Οίκο του Πατρός. Είναι εκείνη η δύναμη που αναδεύεται στην καρδιά της ανθρωπότητας και βρίσκει έκφραση με το μέσον των παγκόσμιων αβατάρ, μέσω της μυστικιστικής λαχτάρας που βρίσκεται σε κάθε ανθρώπινο ον, μέσω όλων των κινημάτων που έχουν

σαν αντικειμενικό τους σκοπό την ευημερία της ανθρωπότητας, μέσω των φιλανθρωπικών και των εκπαιδευτικών τάσεων κάθε είδους και (στο λεγόμενο φυσικό κόσμο) μέσω του ενστίκτου της μητρικής προστασίας. Αλλά ουσιαστικά είναι μια ομαδική αισθαντικότητα και μόνο στην επερχόμενη Υδροχοϊκή Εποχή η αληθινή της φύση θα βρει σωστή κατανόηση και ορθή οικειοποίηση.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 321

Πολύ φως θα προκύψει αν συλλογιζόμασταν βαθιά τις τρεις εκφράσεις της Αγάπης: Αγάπη στην Προσωπικότητα, Αγάπη στο Εγώ και Αγάπη στην Ενάδα. Η αγάπη στην Προσωπικότητα αναπτύσσεται βαθμηδόν μέσω των σταδίων της αγάπης για τον εαυτό, καθαρής, απλής και ολοκληρωτικά ιδιοτελούς, της αγάπης για την οικογένεια και τους φίλους, της αγάπης για άνδρες και γυναίκες, μέχρι να φτάσει το στάδιο της αγάπης για την ανθρωπότητα ή της συνείδησης της ομαδικής αγάπης, που αποτελεί κυρίαρχο χαρακτηριστικό του Εγώ. Ένας Διδάσκαλος της Συμπόνιας αγαπά, υποφέρει και παραμένει με τους δικούς Του και τους ομοίους Του. Η αγάπη στο Εγώ αναπτύσσεται βαθμιαία από αγάπη για την ανθρωπότητα σε συμπαντική αγάπη – μια αγάπη που δεν εκφράζει μόνο αγάπη για την ανθρωπότητα, αλλά και αγάπη για τις ντεβαϊκές εξελίξεις στο σύνολό τους και για κάθε μορφή της θείας εκδήλωσης. Η αγάπη στην προσωπικότητα είναι αγάπη στους τρεις κόσμους· η αγάπη στο Εγώ είναι αγάπη στο ηλιακό σύστημα και όλα όσα περιέχει· ενώ η αγάπη στην Ενάδα καταδεικνύει ένα μέτρο κοσμικής αγάπης και περικλείει πολλά που βρίσκονται εντελώς έξω από το ηλιακό σύστημα.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 593

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΤΗΤΑΣ

Υπάρχει ένας βασικός νόμος που ονομάζεται Νόμος της Περιοδικότητας. Αυτός ο νόμος κυβερνά ολόκληρη την εκδήλωση, είτε είναι η εκδήλωση ενός ηλιακού Λόγου μέσω ενός ηλιακού συστήματος είτε είναι η εκδήλωση ενός ανθρώπινου όντος μέσω μιας μορφής. Ο νόμος αυτός ελέγχει παρόμοια όλα τα βασίλεια της φύσης.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 5-6

ΚΥΚΛΙΚΗ ΩΘΗΣΗ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Η επανενσάρκωση εξυπακούεται στο εκδηλωμένο σύμπαν και είναι ένα βασικό και θεμελιώδες θέμα που βρίσκεται πίσω από το σφυγμό του συστήματος

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 312

Ο Νόμος της Επαναγέννησης... είναι το κύριο συμπλήρωμα του Νόμου της Εξέλιξης

Η Επανεμφάνιση του Χριστού, σ. 123

Στην πραγματικότητα η επαναγέννηση είναι μια μαγική και μαγνητική αλληλεπίδραση ανάμεσα στη μορφική πλευρά της ζωής και την ίδια τη ζωή... λαμβάνεται συνειδητά από την ψυχή που είναι το αποτέλεσμα των δύο σχετιζόμενων παραγόντων.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 326

Ο Νόμος των Κύκλων ... είναι η αρχή της περιοδικής εμφάνισης – μια ευεργετική λειτουργία της αγάπης-σοφίας της έμφυτης θειότητας, γιατί παράγει εκείνη την αλληλουχία των καταστάσεων συνείδησης που ονομάζουμε Χρόνο.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 533

Με την κατανόηση του νόμου των κύκλων αποκτούμε γνώση των υποκείμενων νόμων της εξέλιξης και φτάνουμε στην αντίληψη του ρυθμικού έργου της δημιουργίας. ... Έχουμε πάντα το συμβολικό εκείνο καθημερινό συμβάν όπου το μέρος του κόσμου στο οποίο ζούμε κινείται στο καθαρό φως του ηλίου

και αργότερα γυρίζει στο πραϋντικό σκοτάδι της νύχτας. Η ίδια η εξοικείωσή μας με το φαινόμενο μας κάνει να χάνουμε τη θέα της συμβολικής σημασίας του και να ξεχνούμε ότι σύμφωνα με το μεγάλο νόμο περίοδοι φωτός και σκότους, καλού και κακού, κατάδυσης και ανάδυσης, προόδου στη φώτιση και φανερής παράδοσης στο σκότος χαρακτηρίζουν την αύξηση όλων των μορφών, διακρίνουν την ανάπτυξη φυλών και εθνών.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σσ. 242-43

Η κυκλική εμφάνιση... διέπει τις ακτίνες καθώς και τα βασίλεια της φύσης και τις μορφές που περιέχουν. Καθορίζει τη δραστηριότητα του ίδιου του Θεού. Φυλές ενσαρκώνονται, εξαφανίζονται κι επανενσαρκώνονται και το ίδιο κάνουν όλες οι ζωές στη μορφή. Η μετενσάρκωση ή η κυκλική δραστηριότητα υποκρύπτεται σε κάθε φαινομενική δραστηριότητα και εμφάνιση. Είναι μια όψη της παλλόμενης ζωής της Θεότητας. Είναι η εκπνοή και εισπνοή της διαδικασίας της θείας ύπαρξης κι εκδήλωσης. Είναι αυτό που υποκρύπτεται στην επιστήμη της χημικής συγγένειας, της σχέσης των πολικών αντιθέτων και της γαμήλιας σχέσης είτε εκείνης των ανδρών και γυναικών είτε εκείνης της ψυχής και της έκφρασής της, της προσωπικότητας.

Εσωτερική Ψυχολογία Ι, σσ. 266-67

Ο νόμος των κύκλων είναι ο νόμος που κυβερνά την εμφάνιση και την εξαφάνιση μεγάλων και δραστικών ενεργειών που εισέρχονται κι εξέρχονται από την εκδήλωση, εκπληρώνοντας τους σκοπούς της Θεότητας κι όμως περιορίζονται κι εμποδίζονται από την ποιότητα των μορφών πάνω στις οποίες κάνουν την κρούση τους

Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σ. 278

Η ιστορία της εξέλιξης είναι στην πραγματικότητα και από αποκρυφιστικής άποψης η ιστορία της ελευθέρωσης του πνεύματος με την μέθοδο των σταθερά αναπτυσσόμενων μορφών οι οποίες – σε διατεταγμένη ανέλιξη και κατά την αξίωση του πνεύματος – ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του σε οποιοδήποτε ιδιαίτερο κύκλο και σε κάθε στάδιο αυξήσεως, συνακόλουθο προς την ανταπόκριση της ουσίας στην πνευματική επίδραση και εντύπωση.

Αυτή η επίδραση και αυτή η εντύπωση σχετίζονται με την προσέγγιση ουσίας και πνεύματος, μορφής και ύλης, και συνδέονται στενά με την κυκλική εμφάνιση των ακτίνων με τις ποικίλουσες ακτινικές επιδράσεις, ιδιότητες και προθέσεις, γιατί όλες συμβάλλουν στην εξελικτική διαδικασία καθώς κυκλοφορούν εντός και εκτός της εκδηλουμένης εκφράσεως.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 419

Και οι επτά ακτίνες λειτουργούν διαρκώς και λειτουργούν ταυτόχρονα, αλλά ...κυκλικά και υπό το κατευθυνόμενο σχέδιο των Διανοιών (που ενσωματώνονται από τις ακτίνες) ορισμένες απ' αυτές τις επιδράσεις και δυνάμεις κυριαρχούν περισσότερο τη μια ή άλλη εποχή και ορισμένες γραμμές... και ... αποτελέσματα αυτής της δραστηριότητας καταδεικνύονται περισσότερο κάτω από μια ακτινική επίδραση παρά από άλλη. Οι επιδράσεις αυτές διαχύνονται μέσα απ' όλες τις μορφές όλων των βασιλείων, παράγοντας ειδικά αποτελέσματα, συγκεκριμένες και διαφορετικές μορφές ζωής, ιδιάζοντες τύπους αντίληψης και ιδιαίτερες εκφράσεις συνείδησης στη μορφή που είναι για εκείνη την περίοδο προϊόν του συνδυασμένου και συμφωνημένου σχεδίου των δομητικών δυνάμεων οι οποίες εργάζονται με πλήρη αρμονία, αλλά πρόσκαιρα υπό τη μια ή την άλλη απ' αυτές. Εισέρχονται σε μια εποικοδομητική δραστηριότητα: διέρχονται απ' τον ιδιαίτερο αυτό κύκλο: κατόπιν αποχωρούν ή πεθαίνουν γι' αυτή τη δραστηριότητα και "υψώνονται στους ουρανούς" μέχρι εκείνη την εποχή που θα επανέλθει ο κύκλος τους. Διαδραματίζουν συνεχώς αυτή τη διαδικασία, επαναλαμβάνοντας το δράμα της γέννησης, του θανάτου και της ανάστασης.

Στην ακτινική αυτή δραστηριότητα θα βρούμε την αληθινή σημασία του Νόμου της Επαναγέννησης, που υποκρύπτεται στη διαδικασία της ενσάρκωσης και μετενσάρκωσης.

Εσωτερική Ψυχολογία Ι, σ. 266

Κάθε εκδηλωμένη ζωή έχει τους τρεις μεγάλους κύκλους της:

Γέννηση	Ζωή	Θάνατος.
Εμφάνιση	Ανάπτυξη	Εξαφάνιση.
Ενέλιξη	Ανέλιξη	Συσκότιση.
Αδρανής κίνηση	Δραστηριότητα	Ρυθμική κίνηση

Ταμασική ζωή Ρατζασική ζωή Σαττβική ζωή.
Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 6-7

Οι κύκλοι της δημιουργικής δόμησης, της εκτέλεσης και της επακόλουθης διάσπασης αληθεύουν για ένα ηλιακό σύστημα, ένα ανθρώπινο ον και για τις σκεπτομορφές ενός δημιουργικού στοχαστή. Το μυστικό κάθε ομορφιάς βρίσκεται στην ορθή λειτουργία αυτών των κύκλων.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 279

Στο ζώδιο του Καρκίνου ... θα βρεθούν εδώ ορισμένες βασικές ενδείξεις ως προς τη φύση και τις διαδικασίες του Νόμου της Επαναγέννησης. ...Βασικά δεν είναι η επιθυμία που παρακινεί σε επιστροφή, αλλά η θέληση και η γνώση του σχεδίου. Δεν είναι η ανάγκη για επίτευξη μια υπέρτατης τελείωσης η οποία προτρέπει το εγώ σε εμπειρία στη μορφή, γιατί το εγώ είναι ήδη τέλειο. Το κύριο κίνητρο είναι η θυσία και η υπηρεσία σ' εκείνες τις μικρότερες ζωές που εξαρτώνται από την ανώτερη έμπνευση (που μπορεί να δώσει η πνευματική ψυχή) και την απόφαση ότι κι αυτές μπορούν να επιτύχουν μια πλανητική κατάσταση ισοδύναμη μ' εκείνη της θυσιαστικής ψυχής. Προκειμένου τελικά να εξουδετερώσει την έννοια του χωροχρόνου και ν' αποδείξει ότι είναι μια πλάνη, η θύρα στον Καρκίνο ανοίγει για τη θυσιαστική υπηρετούσα ψυχή. Να το έχετε αυτό πάντοτε κατά νου καθώς μελετάτε το ζήτημα της επαναγέννησης. Από μόνοι τους οι όροι επαναγέννηση και επανενσάρκωση είναι παραπλανητικοί και οι όροι “κυκλική ώθηση”, “νοήμων σκόπιμη επανάληψη” και “συνειδητή εισπνοή κι εκπνοή” θα περιέγραφαν με μεγαλύτερη ακρίβεια την κοσμική αυτή διαδικασία... για να συλλάβετε αυτή την ιδέα, ...απαιτεί την ικανότητα να ταυτίζεστε με τον Έναν ο Οποίος αναπνέει έτσι – τον πλανητικό Λόγο.

Εσωτερική Αστρολογία, σσ. 324-25

Οι περίοδοι ενός κύκλου που έχουν βαρύτητα είναι οι τερματικές και εκείνες στις οποίες εμφανίζεται αλληλεπικάλυψη και συγχώνευση. Στο φυσικό πεδίο εκδηλώνονται σαν μεγάλες επαναστάσεις, γιγαντιαίοι κατακλυσμοί και θεμελιακές αναστατώσεις στα τρία τμήματα της Ιεραρχίας. ... Στα σημεία συγχώνευσης ενός κύκλου συναντώνται διασταυρούμενα ρεύματα και ολόκληρο το σύστημα φαίνεται να βρίσκεται σε χαώδη κατάσταση. Στο μεσαίο τμήμα ενός κύκλου, στο οποίο ο εισρέων κραδασμός σταθεροποιείται και ο παλαιός έχει παρέλθει, εκδηλώνεται μια περίοδος ηρεμίας και εμφανούς ισορροπίας.

Επιστολές επί του Αποκρυφιστικού Διαλογισμού, σσ. 40-41

ΕΠΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Η διαμόρφωση της ζωής βάσει ... του Νόμου της Επαναγέννησης και του Νόμου της Αγάπης, θα έσωζε την ανθρωπότητα και θα ανοικοδομούσε τον πολιτισμό μας.

Εσωτερική Ψυχολογία I, σ. 302

Αν ο στόχος των ορθών ανθρώπινων σχέσεων διδαχθεί παγκόσμια από τον Χριστό, η έμφαση της διδασκαλίας Του πρέπει να τεθεί στο νόμο της Επαναγέννησης ... με την αναγνώριση αυτού του νόμου θα βρεθεί η λύση όλων των προβλημάτων της ανθρωπότητας και η απάντηση σε πολλά από τα ανθρώπινα ερωτήματα.

Η Επανεμφάνιση του Χριστού, σ. 116

Ο Νόμος της Επαναγέννησης ... συνδέεται στενά και ρυθμίζεται από το Νόμο του Αιτίου και Αποτελέσματος... Ευθύνεται για τις διαφορές μεταξύ των ανθρώπων και – σε σχέση με το Νόμο του

Αιτίου και Αποτελέσματος ...ευθύνεται για τις διαφορές στις περιστάσεις και τις στάσεις στη ζωή
Η Επανεμφάνιση του Χριστού, σ.118

Ο Νόμος της Επαναγέννησης ενσωματώνει την πρακτική γνώση που χρειάζονται σήμερα οι άνθρωποι για να ζήσουν δίκαια και ορθά τη θρησκευτική, πολιτική, οικονομική, κοινωνική και ιδιωτική ζωή τους κι έτσι να εδραιώσουν ορθές σχέσεις με τη θεία ζωή σ' όλες τις μορφές.

Η Επανεμφάνιση του Χριστού, σ. 120

Η ολοκλήρωση του ατόμου στο περιβάλλον του προχωρά γοργά ...Όμως η ολοκλήρωση του ανθρώπινου όντος στο χρόνο δεν έχει συντελεσθεί... Η προέλευση κι ο στόχος του ανθρώπου δεν εξετάζονται καθόλου και ο ίδιος μελετάται απ' τη σκοπιά της σύντομης αυτής ζωής και απ' την άποψη του τωρινού εξοπλισμού του. Μέχρι να ολοκληρωθεί στο χρόνο καθώς και στο περιβάλλον του και μέχρι ο Νόμος της Επαναγέννησης να γίνει αποδεκτός σαν η πιο πιθανή υπόθεση, δε θα υπάρχει καμιά πραγματική κατανόηση της διαδικασίας της εξέλιξης. ...Δεν θα υπάρχει αληθινή σοφία. Η Γνώση έρχεται καθώς το άτομο ολοκληρώνεται στο περιβάλλον του. Η *Σοφία* έρχεται καθώς συντονίζεται με τις διαδικασίες του χρόνου.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 324

Ο μεγάλος Νόμος της Επαναγέννησης είναι ο έλεγχων και κύριος νόμος όλων των διαδικασιών της εκδήλωσης. Κυβερνά την εξωτερική έκφραση ενός ηλιακού Λόγου ή ενός ανθρώπινου όντος και ο αντικειμενικός σκοπός αυτής της σταθερά επαναλαμβανόμενης διαδικασίας είναι να κομίσει μια αυξανόμενα τέλεια μορφή στη διευρυνόμενη υπηρεσία της ψυχής. Για πρώτη φορά από την έναρξή της η ανθρώπινη οικογένεια είναι σε θέση να καταγράψει για λογαριασμό της τη διαδικασία επαναγέννησης ενός πολιτισμού σαν έκφρασης πνευματικής κουλτούρας σε ένα ιδιαίτερο σημείο της εξέλιξης

Η Εξωτερική της Ιεραρχίας, σ. 112

Το σημείο του μέγιστου ενδιαφέροντος βρίσκεται στο γεγονός ότι η *ομαδική επαναγέννηση* είναι αυτή που λαμβάνει χώρα διαρκώς κι ότι η ενσάρκωση του ατόμου είναι μόνο συμπτωματική στο μείζον αυτό γεγονός.

Ομάδες ψυχών έρχονται κυκλικά και μαζί σε ενσάρκωση προκειμένου να προωθήσουν το Σχέδιο και να επιτρέψουν να προχωρήσει αυτή η αλληλεπίδραση ανάμεσα στο πνεύμα και την ύλη, η οποία κάνει εφικτή την εκδήλωση και επεκτείνει την πραγμάτωση των θείων ιδεών όπως υφίστανται στο Νου του Θεού. Όταν το Σχέδιο (όπως το κατανοεί η Ιεραρχία) γίνει πιο οικείο στους στόχους του και στον τρόπο λειτουργίας του πάνω στο εξωτερικό πεδίο της ζωής, θα δούμε μια πλήρη αλλαγή στην παρουσίαση της διδασκαλίας αναφορικά με το Νόμο της Επαναγέννησης. Θα δούμε καθαρότερα την υπάρχουσα σύνθεση:

1. Του θείου σχεδίου όπως εκδηλώνεται στο χρόνο·
2. Των βασικών σχέσεων όπως εκδηλώνονται στο χώρο·
3. Των αναπτυσσόμενων αποτελεσμάτων όπως καταδεικνύονται στις ομάδες·
4. Της ανεπισσώμενης κατανόησης καθώς η διάνοηση σμίγει με την ενόραση·
5. Της πενταπλής φύσης της λογοϊκής έκφρασης καθώς ανεπίσσεται μέσω των πέντε βασιλείων της φύσης·

κι όταν αυτή εννοραθεί σωστά, θα προκαλέσει μια αποκάλυψη και μια παρουσίαση του δυσνόητου αυτού θέματος πέρα από οτιδήποτε έγινε αισθητό ως τώρα από τον άνθρωπο.

Εσωτερική Αστρολογία, σσ. 326-26

Θα συνιστούσα στους ερευνητές να προσεγγίζουν το όλο θέμα της “κυκλικής ώθησης” από τη σκοπιά της ομάδας... Η ανασκόπηση της γνωστής ιστορίας θα βοηθήσει σ' αυτό, υποδεικνύοντας – όπως

κάνει – τη δυνατότητα αποσαφήνισης και χρησιμότητας της ταξινόμησης κι απομόνωσης της ομαδικής δραστηριότητας και χαρακτήρα ανά τους αιώνες. Όταν οι μείζονες επανενσαρκούμενες ομάδες διαχωρισθούν έτσι και το έργο τους για το τέταρτο βασίλειο πάνω σε πολλές γραμμές ιδωθεί καθαρότερα, τότε το όλο θέμα θα κατανοηθεί καλύτερα, εφελκύνοντας τη δράση της ενόρασης ... Το θέμα της υπηρεσίας και της θυσίας διατρέχει, χωρίς ν' αναγνωρίζεται, ολόκληρη την ιστορία. Το κλειδί για την κατανόηση των επανενσαρκούμενων, λυτρωτικών αυτών παραγόντων βρίσκεται σε μια επερχόμενη ενορατική ικανότητα να αναγνωρίζονται μέσω των ακτινικών τους ποιότητων οι επανενσαρκούμενες ομάδες σαν ομάδες κι όχι σαν άτομα ... Η ιστορία του μέλλοντος θα είναι η ιστορία των ανελλισόμενων σχεδίων του Θεού καθώς πραγματώνονται δια των υπηρετούντων ομάδων εγώ που θα έρθουν σε φυσική ενσάρκωση υπό την επιρροή της “θείας δυαδικότητας” για να προωθήσουν την ανάπτυξη των ζώων που συνιστούν τη μορφή δια της οποίας η θειότητα επιδιώκει πλήρη έκφραση

Εσωτερική Αστρολογία, σσ. 326-27

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΙΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ Ή ΤΟΥ ΚΑΡΜΑ

Ο Νόμος του Αιτίου και του Αποτελέσματος... κυβερνά την ύλη

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 470

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΜΑ

Το παρελθόν και το παρόν υπάρχουν στην πραγματικότητα. Η προσληφθείσα μορφή στη χρονική έννοια του παρόντος είναι αποτέλεσμα αναπτυγμένων χαρακτηριστικών κι έχει λανθάνοντα σπέρματα μελλοντικής ποιότητας.

Το Φως της Ψυχής, σ. 353

Ο μεγάλος Νόμος του Κάρμα... καθορίζει την ακολουθία της εξέλιξης, της εξελικτικής προόδου, την περίοδο των καρμικών αναγνωρίσεων και την ολοκλήρωση ενός καρμικού κύκλου ... Είναι πάντοτε δύσκολο να μεταδοθεί οποιαδήποτε αληθινή έννοια του Κάρμα, επειδή αφορά κυρίως κύκλους και την ακολουθία των παγκόσμιων γεγονότων.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 339

Ο Νόμος του Κάρμα είναι ο πιο εκπληκτικός νόμος του συστήματος κι εκείνος που είναι αδύνατο να κατανοηθεί με οποιονδήποτε τρόπο απ' το μέσο άνθρωπο γιατί, αν κάποιος ανατρέξει στην κεντρική του ρίζα και τις πολλές διακλαδώσεις του, φτάνει τελικά σε θέση να πρέπει ν' ασχοληθεί με αίτια που προηγούνται του ηλιακού συστήματος κι η προοπτική αυτή μπορεί να συλληφθεί επωφελώς μόνο από έναν ανώτερο μνημένο.

Ο μεγάλος αυτός νόμος πράγματι αφορά ή βασίζεται σε αίτια που είναι εγγενή στη σύσταση της καθαυτής ύλης και στην αλληλεπίδραση μεταξύ ατομικών μονάδων, ανεξάρτητα αν χρησιμοποιούμε αυτή την έκφραση για ένα άτομο ουσίας, ένα ανθρώπινο ον, ένα πλανητικό άτομο ή ένα ηλιακό άτομο.

Θα μπορούσαμε επίσης να το εκφράσουμε λέγοντας ότι η όψη θέληση ή η εναρκτήρια ώθηση είναι κυρίως εκείνη που δημιουργεί αίτιο, που είναι αίτιο καθαυτή. Θα πρέπει πάντα να θυμάστε ότι το *αίτιο* συνεπάγεται την ιδέα της δυαδικότητας, δηλαδή εκείνο που μνει κι εκείνο που ταυτόχρονα παράγεται από τη μύηση. Οι δύο ιδέες είναι αδιαχώριστες, όμως παρόλα αυτά η δεύτερη ιδέα στην πιο αφηρημένη της έννοια δεν πρέπει να θεωρηθεί κυριολεκτικά σαν *αποτέλεσμα*: το αληθινό αποτέλεσμα συνεπάγεται μια τρίτη ιδέα. Κάποια εκτίμηση του προβλήματος μπορεί να αποκτηθεί από την εξέταση των φαινομένων που περιλαμβάνουν πάντοτε το διπλό αυτό εναρκτήριο αίτιο και το αντικειμενικό του αποτέλεσμα:

- a. Πνεύμα-ύλη σε διπλή δραστηριότητα παράγουν το αντικειμενικό σύμπαν.

- β. Ηλεκτρικό πυρ και πυρ διά τριβής όταν έρθουν σε επαφή παράγουν ηλιακό πυρ· αστραποβολεί από το σκοτάδι, όμως ένα σκοτάδι που είναι δυναμικό σε ενέργεια.
- γ. Θέληση-επιθυμία είναι το αίτιο της ενσάρκωσης· η θέληση-για-ύπαρξη αντιδρώντας με την ουσία (της οποίας κύρια ποιότητα είναι η επιθυμία ή η ανταπόκριση στην αισθαντικότητα) παράγει τις μορφές μέσω των οποίων επιζητά έκφραση η κεντρική Ζωή ή Ύπαρξη.
- δ. Ιδέες και σκέψη-ύλη μαζί παράγουν σκεπτομορφές.

Αν ο σπουδαστής εξετάσει αυτά τα σημεία θα γίνει προφανές ότι δεν του είναι εφικτό να κάνει κάτι παραπάνω απ' το να μελετήσει τα *αποτελέσματα* που παράγονται από την παράθεση των ζευγών των αντιθέτων· δεν μπορεί να τα αποσυνδέσει στο νου του και να ασχοληθεί με το *καθαυτό* Πνεύμα ή την *καθαυτή* ύλη όπως και το άτομο της ουσίας στο φυσικό σώμα του ανθρώπου δεν μπορεί να αποσυνδεθεί απ' αυτό το σώμα και να θεωρηθεί ανεξάρτητα από τις μορφικές επιδράσεις. Όλα τα άτομα ελέγχονται πάντοτε απ' τους ακόλουθους παράγοντες, όπως ακριβώς κι ο άνθρωπος στο σώμα ενός πλανητικού Λόγου κι ένας πλανητικός Λόγος μέσα στο μεγαλύτερο Του Όλο ελέγχεται εξίσου απ' τις ίδιες βασικές αρχές:

Την επίδραση και την ποιότητα του οργάνου ή της μονάδας στην οποία εντάσσεται. Στο ανθρώπινο άτομο σημαίνει την ομαδική του δύναμη ή επίδραση.

Την ζωική επίδραση ολόκληρου του φυσικού σώματος στο οποίο κάθε άτομο αποτελεί σωματικό τμήμα. Στο ανθρώπινο άτομο σημαίνει την επίδραση του ιδιαίτερου κέντρου στο οποίο εντάσσεται η εγωική του ομάδα και τον τύπο δύναμης που ενσωματώνει.

Την ζωική επίδραση της επιθυμίας ή του αστρικού σώματος, του ισχυρότερου καρμικού πράκτορα που πρέπει να εξετασθεί. Στο ανθρώπινο άτομο συνεπάγεται την επίδραση των τριών κέντρων στο σώμα του Ουράνιου Ανθρώπου που σχηματίζουν ένα ειδικό “τρίγωνο δύναμης” και σχετίζονται με την απελευθέρωση των ομάδων Εγώ απ' την εκδήλωση.

Τις ζωικές επιδράσεις του νοητικού σώματος ή εκείνης της αρχής η οποία επιβάλλει στο άτομο την ποιότητα της δραστηριότητας σε μορφή, διέπει την αντίδραση του ατόμου στην ομαδική του ζωή κι επιτρέπει την κατάδειξη της ποιότητας της ζωής του. Στο ανθρώπινο άτομο αφορά εκείνα τα αίτια που συνυπάρχουν με την Ακτίνα του ανθρώπου, ή κυριολεκτικά την επίδραση της ζωής του πλανητικού Λόγου καθώς λειτουργεί σαν αυτοσυνείδητη Ζωή στο πεδίο Του, πραγματοποιεί τα σχέδια Του και παρασύρει συνεπώς σε δραστηριότητα τα κύτταρα του σώματός Του σαν απλά συμβάντα όσο Τον αφορούν (ως βασική κεντρική ζωή).

Την ζωική ώθηση του Στοχαστή που λειτουργεί στο αιτιώδες σώμα, ο οποίος – παρότι μια μεγάλη αφαίρεση ή το Απόλυτο όσον αφορά την κυτταρική ζωή – αποτελεί όμως ένα δυναμικό κι ενεργό παράγοντα στην επιβολή του ρυθμού στο άτομο κάθε σώματος. Στο ανθρώπινο άτομο εισάγει την επίδραση της ζωής του ηλιακού Λόγου, γιατί η Ζωή αυτή επιβάλλει το ρυθμό σε κάθε ανθρώπινο άτομο στο σύστημα και το επιτυγχάνει με τη μεσολάβηση της ουσίας και την εγγενή της ποιότητα, την αισθαντικότητα.

Με τις σκέψεις αυτές προσεγγίσαμε τη μελέτη του κάρμα από μια νέα σκοπιά κι επιχειρήσαμε να δείξουμε τις πηγές των “επιδράσεων” που επενεργούν σ' όλες τις ατομικές ζωές.

Το άτομο ελέγχεται επίσης απ' τη δική του “ουσία” ή τη δική του εγγενή φύση ή κραδασμό, που ήταν η ποιότητα της καθαυτής ύλης προτού συναθροιστεί σε ηλιακό σύστημα και η οποία ήταν η κραδασμική δραστηριότητα που παρήχθη από τη ρυθμική ζωή ενός προηγούμενου ηλιακού συστήματος. Το ίδιο ισχύει επίσης για όλα τα άτομα όλων των βαθμίδων αλλά μόνο για το άτομο της ουσίας και σε κάποιο βαθμό για το ανθρώπινο άτομο είναι δυνατό να διακριβωθούν κάπως οι προδιαθέτουσες αιτίες.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σσ. 798-01

Μόνο στην ανθρώπινη οικογένεια και μόνο μεταξύ εκείνων των ανθρώπινων όντων που χρησιμοποιούν συνειδητά τη δύναμη του νου δημιουργούνται αίτια οποιουδήποτε είδους. Όλα τα αίτια, επειδή εισάγονται από κάποιο είδος νου που λειτουργεί συνειδητά και σκέπτεται καθαρά, προϋποθέτουν κάποιο Στοχαστή ... Το ηλιακό μας σύστημα είναι μια σκεπτομορφή, αλλά έχει πραγματική ύπαρξη για τόσο διάστημα όσο διαρκεί η σκέψη. Καθετί που υπάρχει αποτελεί μέρος του ρεύματος των ιδεών που εκπορεύονται από το θείο Στοχαστή. Όλες οι σκέψεις είναι μέρος ενός θείου ρεύματος.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 464

Κάθε σκεπτομορφή περιέρχεται υπό το Νόμο του Κάρμα μέσω του αποτελέσματος που προκαλεί ... Μόνο κοσμικοί και ηλιακοί κύριοι διατυπώνουν σκέψεις. Οι σεληνιακοί Κύριοι κι όλες οι μικρότερες διάνοιες δεν το κάνουν. Γι' αυτό οι δύο προαναφερθέντες όμιλοι περιέρχονται υπό τον καρμικό νόμο. Είναι οι μόντοι αυτοσυνειδητοί και συνεπώς υπεύθυνοι. Όπου δεν υπάρχει αυτοσυνείδηση, δεν υφίσταται ευθύνη.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 562

Η δοξασία της Αναδυόμενης Εξέλιξης και οι σύγχρονες θεωρίες της δράσης ενός καταλύτη πάνω σε δύο ουσίες – οι οποίες όταν έλθουν σε επαφή μεταξύ τους υπό την επίδραση του καταλύτη παράγουν μια τρίτη και διαφορετική ουσία – περιέχουν μεγάλο μέρος της αλήθειας περί του κάρμα... Ο Νόμος του Κάρμα, όταν κατανοηθεί ορθά και κατευθυνθεί ορθά, μπορεί να επιφέρει εκείνο που προκαλεί ευτυχία, καλό κι ελευθερία απ' τον πόνο ευκολότερα απ' ό,τι επιφέρει πόνο με την αλυσίδα των συνεπειών του.

Εσωτερική Θεραπευτική, σ. 20

Πίσω από όλα τα συμβάντα του κόσμου των φαινομένων (...και με αυτό εννοώ τους τρεις κόσμους της ανθρώπινης εξέλιξης), υφίσταται ο κόσμος των ενεργειών· αυτές έχουν τη μεγαλύτερη πολλαπλότητα και πολυπλοκότητα, αλλά όλες τους κινούνται και εργάζονται κάτω απ' το Νόμο του Αιτίου και Αποτελέσματος... Πνευματικές πειραματικές ενέργειες ... επιζητούν διαρκώς μία κρούση ή μια επαφή με τον κόσμο των φαινομένων. Αυτό το επιτελούν κάτω από πνευματική διεύθυνση, για να εκτελέσουν το Σχέδιο.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 60

Η ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΤΟΥ ΚΑΡΜΑ

Η απελευθέρωση απ' το κάρμα ... είναι ... η ελευθέρωση του ατόμου απ' το δικό του προσωπικό πρόβλημα (το πρόβλημα της ανταπόκρισης σε ένα αίσθημα μοναδικότητας) και η συνειδητή του συναίνεση στην ομαδική ανταπόκριση κι εργασία. Επισημαίνει τη διάσταση του ανθρώπινου ατόμου απ' το ρυθμό που επιβάλλεται πάνω του απ' τις κατώτερες “επιδράσεις” οι οποίες βρίσκουν τον αγωγό προσέγγισής τους δια των φορέων ή σεληνιακών του σωμάτων και την επακόλουθη πρόθυμη αναγνώριση από μέρους του της θέλησης-ώθησης του μεγαλύτερου συνόλου του ή της ζωής της εγωικής ομάδας – ενός κέντρου στο πλανητικό σώμα. Συνεπάγεται ατομικό έλεγχο, αλλά συνεπάγεται επίσης συνειδητή υποταγή στο κάρμα του Ουράνιου Ανθρώπου. Ο άνθρωπος δεν είναι πια σκλάβος του ρυθμού της *καθαυτής* ύλης, αλλά τον ελέγχει στους τρεις κόσμους του μόχθου του· ωστόσο ελέγχεται ακόμη από το ομαδικό κάρμα του πλανητικού κέντρου, από την επίδραση, τη ζωή και την κραδασμική του ώθηση. Το ίδιο μπορεί να δηλωθεί για έναν Ουράνιο Άνθρωπο και για έναν ηλιακό Λόγο.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 802

Όταν επιτευχθούν μια αληθινή προοπτική και μια ισορροπημένη άποψη, και κάποια επίγνωση του Αιώνιου Τώρα αρχίζει να εισδύει ... τότε το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον θα χαθούν από την όρα-

ση στη συνείδηση της περιεκτικότητας και της στιγμής που ΕΙΝΑΙ. Τότε οι περιορισμοί του χρόνου θα τερματισθούν και ο Νόμος του Κάρμα θα εξουδετερωθεί.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 437

Εκδήλωση και Νόμος Αιτίου και Αποτελέσματος σχετίζονται· όπου υφίσταται εκδήλωση, εκεί ο μεγάλος αυτός Νόμος – που διέπει την ουσία και είναι έμφυτος στην ύλη – πρέπει να ελέγχει και πρέπει να καθορίζει τη μορφή. Ο Διδάσκαλος όμως στέκει ελεύθερος, προικισμένος με τη Χριστική συνείδηση. Χειρίζεται τότε αυτό το Νόμο, αλλά δεν είναι αντικείμενο χειρισμού από αυτόν.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 340

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΥΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ο Νόμος του Αιτίου και Αποτελέσματος είναι πολύ πιο σημαντικός από το Νόμο της Επαναγέννησης, επειδή απαιτεί δράση από μέρους του ζηλωτή και αυτή η δράση ρυθμίζει αναπόφευκτα το μέλλον.

Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σ. 696

Ο Νόμος του Κάρμα είναι σήμερα ένα μεγάλο κι αναμφισβήτητο γεγονός στην συνείδηση της ανθρωπότητας παντού. Μπορεί να μην τον αποκαλούν μ' αυτό το όνομα, αλλά έχουν πλήρη επίγνωση ότι σ' όλα τα σημερινά γεγονότα τα έθνη θερίζουν ό,τι έσπειραν. Ο μεγάλος αυτός νόμος – που κάποτε ήταν θεωρία – είναι τώρα ένα αποδειγμένο γεγονός κι ένας αναγνωρισμένος παράγοντας στην ανθρώπινη σκέψη. Η ερώτηση “Γιατί;” που τόσο συχνά τίθεται, εισάγει σταθερά και αναπόφευκτα τον παράγοντα του αιτίου και αποτελέσματος. Οι έννοιες της κληρονομικότητας και του περιβάλλοντος είναι προσπάθειες για την εξήγηση των υφιστάμενων ανθρώπινων συνθηκών· οι ποιότητες, τα φυλετικά χαρακτηριστικά, οι εθνικές ιδιοσυγκρασίες και τα ιδανικά αποδεικνύουν το γεγονός κάποιου γενεσιουργού κόσμου αιτίων. Οι ιστορικές συνθήκες, οι σχέσεις μεταξύ των εθνών, τα κοινωνικά ταμπού, οι θρησκευτικές πεποιθήσεις και ροπές μπορεί να αναχθούν όλες σε γενεσιουργά αίτια – μερικά απ' τα οποία είναι πολύ αρχαία. Ό,τι συμβαίνει σήμερα στον κόσμο και επηρεάζει τόσο ισχυρά την ανθρωπότητα – πράγματα ομορφιάς και φρίκης, τρόποι ζωής, πολιτισμού και κουλτούρας, προλήψεις και συμπάθειες, επιστημονικές επιτεύξεις και καλλιτεχνικές εκφράσεις και οι πολλοί τρόποι με τους οποίους η ανθρωπότητα σ' ολόκληρο τον πλανήτη χρωματίζει την ύπαρξη – είναι όψεις αποτελεσμάτων που εγκαινιάσθηκαν κάπου, σε κάποιο επίπεδο κάποια εποχή, από ανθρώπινα όντα, ατομικά και μαζικά.

Κάρμα συνεπώς είναι εκείνο που ο Άνθρωπος – ο Ουράνιος Άνθρωπος μέσα στον οποίο ζούμε, η ανθρωπότητα σαν σύνολο, το ανθρώπινο γένος σε ομάδες σαν έθνη και ο άνθρωπος σαν άτομο – εγκαινίασε, προώθησε, υποστήριξε, παρέλειψε να κάνει ή έκανε ανά τους αιώνες ως την παρούσα στιγμή. Σήμερα η συγκομιδή είναι ώριμη και το ανθρώπινο γένος θερίζει ό,τι έσπειρε, προπαρασκευαστικά για μια νέα καλλιέργεια κατά την άνοιξη της Νέας Εποχής με μια νέα σπορά του σπόρου που (ας ευχηθούμε κι ας ελπίσουμε) θα παραγάγει καλύτερη συγκομιδή.

Η εξέχουσα απόδειξη του Νόμου του Αιτίου και Αποτελέσματος είναι η Ιουδαϊκή φυλή. *Όλα τα έθνη αποδεικνύουν αυτό το Νόμο, αλλά προτίμησα να αναφερθώ στους Εβραίους γιατί η ιστορία τους είναι πολύ γνωστή και το μέλλον και το πεπρωμένο τους αποτελεί αντικείμενο παγκόσμιου και καθολικού ενδιαφέροντος.* Οι Εβραίοι είχαν πάντα μια συμβολική σημασία· συνοψίζουν μέσα τους – σαν έθνος ανά τους αιώνες – τα βάθη του ανθρώπινου κακού και τα ύψη της ανθρώπινης θειότητας.

Εσωτερική Θεραπευτική, σσ. 262-63

Προσεγγίζουμε μια κορυφαία περίοδο στην ανθρώπινη ιστορία· σ' αυτή την περίοδο οι Κύριοι του Κάρμα είναι ασυνήθιστα δραστήριοι· ο Νόμος του Αιτίου και Αποτελέσματος φέρνει στην επιφάνεια τα

αποτελέσματα των περασμένων δραστηριοτήτων, την υποκειμενική σκέψη και τις κρυφές ωθήσεις· και απαιτεί την τιμωρία και το σχεδιασμένο ξεκαθάρισμα του μητρώου της ανθρώπινης ιστορίας. Όταν Αυτός τον Οποίο υπηρετούν όλοι οι μαθητές ήταν στη Γη πριν δύο χιλιάδες χρόνια, είπε ότι τα μυστικά θα γίνουν φανερά· μ' αυτή την ανάδυση του καλού και του κακού στην επιφάνεια οι άνθρωποι θα φτάσουν στη γνώση, στην κατανόηση και θα εξαναγκασθούν να κάνουν εκείνα τα βήματα που είναι αναγκαία για να δομήσουν ένα νέο και καλύτερο κόσμο που θα βασίζεται στο Νόμο της Αγάπης και όχι στο Νόμο του Χωρισμού και του μίσους.

Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σσ. 423-24

Ο Νόμος του Αιτίου και Αποτελέσματος ισχύει αιώνια και ιδιαίτερα στο βασίλειο της πνευματικής διόρασης ... που επιτρέπει στον ορώντα να δει το μέλλον όπως μπορεί να είναι και να προβλέψει τα επερχόμενα γεγονότα. Υπάρχουν διάφοροι τρόποι ανάπτυξης της πρόβλεψης... στη φυλή των ανθρώπων:

1. Δια της ανάπτυξης της ψυχικής επαφής μεταξύ των προχωρημένων μελών της φυλής...
2. Δια της ανάπτυξης της επιστήμης της αστρολογίας...
3. Δια της επιστροφής της “μαντικής” και της επανεμφάνισης των αρχαίων εκείνων “πληροφοριοδοτών της φυλής”, που στους Ρωμαϊκούς χρόνους ονομάζονταν “σίβυλλες”.

Το Πεπρωμένο των Εθνών, σσ. 27-28

Μια γιγαντιαία σκεπτομορφή αιωρείται πάνω από ολόκληρη την ανθρώπινη οικογένεια, η οποία δομήθηκε από τους ανθρώπους παντού στη διάρκεια των αιώνων, ενεργοποιείται από τις παράλογες επιθυμίες και τις κακόβουλες τάσεις οτιδήποτε είναι χειρότερο στην ανθρώπινη φύση, και διατηρείται ζωντανή από τις παρακινήσεις των κατώτερων επιθυμιών του. ... Πρόκειται γι' αυτό το τμήμα της δημιουργικής αδεξιότητας ... στην καταστροφή του οποίου έχουν απορροφηθεί τα Μεγάλα Όντα. Κάτω από το Νόμο του Κάρμα πρέπει να διασκορπιστεί από εκείνους που το δημιούργησαν· επομένως το έργο των Διδασκάλων πρέπει να προχωρήσει έμμεσα και πρέπει να πάρει τη μορφή φώτισης των υιών των ανθρώπων σε σταδιακά αυξανόμενο βαθμό, έτσι ώστε να μπορέσουν να δουν καθαρά αυτό τον “Ενοικο στο Κατώφλι” της νέας ζωής και τον ανταγωνιστή που στέκει ανάμεσα στο τέταρτο βασίλειο της φύσης και το πέμπτο.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 948

Ωστόσο, μέσα σε κάποια όρια, ο άνθρωπος σαφώς “ελέγχει το πεπρωμένο του” και μπορεί να εγκαινιάσει μια δράση που προκαλεί αποτελέσματα τα οποία μπορεί ν' αναγνωρίσει ότι εξαρτώνται από τη δραστηριότητά του σε μια ιδιαίτερη γραμμή. Επαναλαμβάνει σε μικροσκοπική κλίμακα τη διαδικασία του Λόγου σε αχανή κλίμακα κι έτσι είναι ο ρυθμιστής του δικού του πεπρωμένου, ο δημιουργός του δικού του δράματος, ο αρχιτέκτονας του δικού του οίκου κι ο εγκαινιάζων τις δικές του υποθέσεις. Παρότι μπορεί να είναι σημείο συνάντησης δυνάμεων έξω απ' τον έλεγχό του, μπορεί όμως να χρησιμοποιήσει τη δύναμη, τις περιστάσεις και το περιβάλλον και μπορεί να τα στρέψει, αν το επιθυμεί, σε δικούς του σκοπούς.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 804

Η μύηση είναι μια προοδευτική σειρά κατευθυνόμενων ενεργειακών κρούσεων που χαρακτηρίζονται από σημεία κρίσης και έντασης και διέπονται ... από το Νόμο του Αιτίου και Αποτελέσματος. Αυτός ο Νόμος του Αιτίου και Αποτελέσματος (από πνευματική σκοπιά) εμφανίζεται στον προοδευόντα μνημένο ν' αντιστρέφει τη διαδικασία η οποία μέχρι τώρα κυβερνούσε τη ζωή του. Αντί να παρωθείται στην ατραπό της εξέλιξης από πνευματικές ενέργειες οι οποίες από ανώτερες σφαίρες επικαλούνται κι εφελκύουν την ανταπόκρισή του και μια αναπτυσσόμενη διεύρυνση συνείδησης, κάθε διαδοχική μύηση που υφίσταται, κατανοεί και καταδεικνύει στο φυσικό πεδίο, γίνεται η αιτία και η επίδραση που προωθεί το μνημένο

πάνω στην Ατραπό της Μύησης. Στη μια περίπτωση το αίτιο της προόδου είναι μια ροή προς τα κάτω των ενεργειών που προκαλούν αποτελέσματα σε εκείνο που διεγείρεται μ' αυτό τον τρόπο· στην άλλη περίπτωση το αίτιο βρίσκεται στην ψυχικά εμποτισμένη προσωπικότητα και συνιστά μια ανοδική κίνηση της μνητικής αυτοκατευθυνόμενης δραστηριότητας, του μέτρου της αγαπητικής ενέργειας που μπορεί να εκφράσει η ψυχή του και της ενέργειας της θέλησης που είναι καθαυτή το αποτέλεσμα όλων των συγχωνεύσεων που σε κάθε δεδομένη στιγμή είναι ικανός να εστιάσει συνειδητά και να χρησιμοποιήσει.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σσ. 565-66

Θ. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΑΣ

ΤΟΝΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η επόμενη διαδοχική αποκάλυψη θα είναι εκείνη της δημιουργικότητας, του κόσμου των σκεπτομορφών και της επιθυμίας που δημιούργησε κάθε ανθρώπινο ον και η ανθρωπότητα σαν σύνολο και ... της κινητοποίησης από μέρους της ανθρωπότητας και σε σχέση με το πεπρωμένο της, του Νόμου της Αιτίας και του Αποτελέσματος ή του Κάρμα

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 323

Ενορατική κατανόηση... στην πραγματικότητα είναι περιεκτική συμμετοχή στη δημιουργική δραστηριότητα της θεότητας. Η θεία ιδέα πρέπει να γίνει το δυνατό ιδεώδες, και το ιδεώδες αυτό πρέπει να ανελιχθεί και να εκδηλωθεί σε ουσία πάνω στο φυσικό πεδίο.

Οι Ακτίνες και οι Μνήμες, σσ.468-69

Ο όμιλος των Δημιουργικών Εργατών ... είναι επικοινωνοί μεταξύ της τρίτης όψης της Θεϊότητας, της Δημιουργικής Όψης – καθώς εκφράζεται δια του δημιουργικού έργου και σε ανταπόκριση στον κόσμο της σκέψης – και της πρώτης όψης, της Ζωής. ... Το έργο τους είναι επίσης σε μεγάλο βαθμό φιλοσοφικό κι αφορά το έργο της σύνδεσης – πραγματικής κι επιστημονικής – των άλλων εννέα τύπων ομίλων ώστε να μπορούν να εργασθούν δημιουργικά πάνω στο φυσικό πεδίο και το θείο Σχέδιο να μπορεί να εμφανισθεί καθαρά σαν αποτέλεσμα αυτής της σύνθεσης που επιφέρουν.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 40

Οι μαθητές και οι παγκόσμιοι εργάτες πρέπει να λειτουργούν σαν ΔΙΑΝΟΙΕΣ, σαν δεκτικές και αντιληπτικές νοήσεις και σαν δημιουργοί σε νοητική ύλη.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 49

Ο μαθητής ... αποβαίνει ... «σπορέας του σπόρου μέσα στον κόσμο των ανθρώπων» διανέμει ιδέες, ζώσες και δυναμικές, στο πεδίο του κόσμου και αυτές τις δέχεται από δύο πηγές:

1. Την ψυχή του, καθώς αφυπνίζεται ή ενόραση του.
2. Το Άσραμ, καθώς συλλαμβάνει περισσότερο τους σκοπούς του κι εξοικειώνεται στην αφομοίωση της διδασκαλίας του.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 142

Ολόκληρος ο σκοπός της μελλοντικής και της τωρινής προσπάθειας είναι να φέρει την ανθρωπότητα στο σημείο όπου – μιλώντας αποκρυφιστικά – «θα εισέλθει μέσα στο φως». Ολόκληρη η τάση της σημερινής πίστευσης, που μπορεί να παρατηρηθεί τόσο καθαρά στη φυλή, είναι να βοηθήσει τη φυλή ν' αποκτήσει γνώση, να τη μετουσιώσει σε σοφία, με την βοήθεια της κατανόησης κι έτσι, να γίνει πλήρως φωτισμένη.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 52

Υπάρχουν οι λιγοστοί αληθινοί δημιουργοί που μοχθούν να κάνουν τον ήχο τους ν' ακουστεί, να μιλήσουν τις μυστικές εκείνες λέξεις που θα καταστήσουν την ανθρωπότητα ικανή να δει το όραμα. Έτσι θα διαλυθούν τελικά τα σύννεφα των σκεπτομορφών που τη στιγμή αυτή σκεπάζουν το καθαρό φως του Θεού.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 477

Ο ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ο Κύριος του Κόσμου δια του διαλογισμού προωθεί διαδικασίες που θέσπισε στον αρχικό, δημιουργικό διαλογισμό Του – πίσω στη σκοτεινότερη νύχτα του χρόνου όταν αποφάσισε να δημιουργήσει αυτό τον πλανήτη μας για καθαρά λυτρωτικούς σκοπούς. Η όλη δημιουργία είναι αποτέλεσμα της κατευθυνόμενης κι ελεγχόμενης σκέψης Του – μια διαδικασία διατηρούμενης σκέψης, η οποία παρασύρει όλες τις δημιουργικές ενέργειες σε εξελικτική και κυκλική δραστηριότητα, σε συμφωνία με το πρότυπο που οραματίζεται αιώνια. Οργάνωσε έναν όμιλο που ανταποκρίνεται στη διαλογιστική Του πρόθεση· τα Όντα αυτά Τον βοηθούν με το *συγκεντρωμένο και διαπιστωμένο Σκοπό Τους* να εισαγάγει στην πλανητική μας ζωή ορισμένες εξωπλανητικές ενέργειες που είναι αναγκαίες στην προώθηση του σχεδιασμένου έργου του πλανητικού Λόγου. Η Σαμπάλλα καθαυτή διαπερνάται επίσης από τη σκέψη Του κι έχει συνείδηση (αν μπορώ να μιλήσω συμβολικά) εκείνου που οραματίστηκε ο Λόγος. Είναι οι Θεματοφύλακες του Σκοπού Του, όπως αποκαλύπτεται σ’ Αυτούς κύκλο με κύκλο. Το μήκος αυτών των κύκλων είναι ένα από τα μυστήρια που φυλάσσονται αυστηρά στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου του Κόσμου· οι κύκλοι αυτοί αναφέρονται μόνο στην εκδήλωση στους τρεις κόσμους όπου ασκούν έλεγχο οι έννοιες του χρόνου και του χώρου.

Η Ιεραρχία είναι ο Θεματοφύλακας εκείνης της όψης του κυκλικού πλανητικού Σκοπού που αποκαλείται *Σχέδιο*· αυτό καλύπτει τέτοιες σχετικά σύντομες περιόδους όπως οι πολιτισμοί – όσον αφορά την ανθρωπότητα. Σε σχέση με τη Σαμπάλλα ο ενδιάμεσος όμιλος των διαλογιζόμενων, δημιουργικών Εργατών καλείται σε δραστηριότητα προκειμένου να δεχθεί την εντύπωση της άμεσης, επιθυμητής ιεραρχικής δραστηριότητας, να μεταβιβάσει τις αναγκαίες ενέργειες από τη Σαμπάλλα στα ενωμένα Άσραμ κι έτσι εσωτερικά να “πληροφορήσει” την Ιεραρχία για εκείνο που αξίζει άμεσης προσοχής.

Σε κατώτερο πάλι επίπεδο της εξελικτικής σπείρας η Ιεραρχία με τη σειρά της εντυπώνει το Νέο Όμιλο Υπηρετών του Κόσμου με το Σχέδιο που πρέπει να εφαρμοσθεί αμέσως για τη βοήθεια της ανθρωπότητας. Ο όμιλος αυτός είναι ο κύριος δημιουργικός πράκτορας στους τρεις κόσμους για το υπόλοιπο του παρόντος κύκλου πλανητικής εμπειρίας. Αυτό δε συνέβαινε πάντοτε. Η ανθρωπότητα μπορεί πλέον να εργασθεί νοημόνως με το παρουσιαζόμενο Σχέδιο κι αυτό για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία. Θα ήθελα να το σημειώσετε αυτό. Οι άνθρωποι μπορούν πια να δώσουν το μικρό τους μερίδιο για να έρθει ο θείος Σκοπός σε εκδήλωση, επειδή έχουν πλέον εξελίξει την αναγκαία νοητική ικανότητα. Ο έλεγχος και η δημιουργική ανάπτυξη των τριών κατώτερων βασιλείων της φύσης αναλαμβάνεται βραδέως από τα χέρια της ντεβαϊκής εξέλιξης (υπεύθυνης μέχρι τώρα) και περιέρχεται υπό την επίβλεψη του ανθρώπινου γένους· όπως αναφέρεται στα αρχαία Αρχαία των Διδασκάλων:

“Τελικά οι ηλιακοί Κύριοι μέσω του μάνας (του νου) θα ελέγξουν τους σεληνιακούς κυρίους της στοιχειακής ουσίας κι όχι μόνο της δικής τους, αλλά εκείνου που προσβλέπει σ’ αυτούς για βοήθεια. Έτσι θα έρθει η λύτρωση σε όλους δια του ανθρώπου κι έτσι θα ιδωθεί η δόξα του Κυρίου της Ζωής.”

Εστιασμένη πρόθεση, συγκεντρωμένος διαλογισμός, οραματισμός, κατευθυνόμενη επίκληση (που παράγει εφέλκωση) που οδηγεί σε ανταποκριτικά αποτελέσματα, είναι οι κύριες διαδικασίες δημιουργίας πάνω σε όλα τα επίπεδα κι απ’ όλα τα όντα. Προσευχή, εστιασμένη επιθυμία, διαλογισμός κι εστιασμένη πρόθεση είναι τα βαθμιαία και διαδοχικά μαθήματα που πρέπει να μάθει το ανθρώπινο γένος. Η λατρεία, ή η αναγνώριση της θείας Υπερβατικότητας και της θείας Πανταχού Παρουσίας, υπόκειται της όλης μαζικής αναγνώρισης της πνευματικής δυναμικότητας. Έτσι ο διαλογισμός του πλανήτη διεισδύει σ’ εκείνο που βρίσκεται πέρα από τον πλανήτη και συγχωνεύεται και σμίγει υπό ηλιακή έννοια με τη Φωνή Εκείνου που έφερε τα πάντα σε ύπαρξη και με τη Θέληση Εκείνου που προωθεί όλες τις μορφές της ζωής Του στην τελείωση που αποσκοπεί· κάνοντας αυτό, προωθούνται οι μεγάλες διαδικασίες της *Λύτρωσης* της οποίας όλοι οι Παγκόσμιοι Σωτήρες (αναφορικά με την ανθρωπότητα) αποτελούν σύμβολο, εγγύηση και αιώνια μαρτυρία.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σσ. 222-24

ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ

Ενδιάμεσα μεταξύ των μεγάλων πλανητικών κέντρων, μπορεί να βρεθεί ένας όμιλος από εκείνους που μπορούν να διαλογίζονται δημιουργικά: επιλέγονται από καθένα από τα μεγαλύτερα κέντρα κι από εκείνους που είναι ήδη εξοικειωμένοι στο διαλογισμό. ... Αναφέρομαι σ' όλους εκείνους οι οποίοι – με ήρεμο στοχασμό, εστιασμένη έκκληση και με αληθινό υπόβαθρο γνώσης – είναι ικανοί να “σκέφτονται διαμέσου” μιας ανώτερης κατάστασης συνείδησης από εκείνης που έχουν κανονικά επίγνωση: στην ανώτερη αυτή κατάσταση φτάνουν σ' εκείνες τις ενορατικές και πνευματικές “ανακαλύψεις” που μπορούν να παραγάγουν το σπόρο μιας νέας δημιουργίας, ή που μπορούν να διανοίξουν (για όσους είναι ακόμη ανίκανοι να διαλογιστούν έτσι) ένα νέο πεδίο *εφικτής* επίγνωσης. Κίνητρο όλων αυτών των ομαδικών διαλογισμών πρέπει να είναι η ανιδιοτελής υπηρεσία: βασικός τόνος όλων αυτών των ομίλων είναι η δημιουργικότητα: όλοι τους αποτελούν εκδηλώσεις της τελειοποιημένης τρίτης όψης της ενεργού νοημοσύνης, μαζί με άλλες αναπτυσσόμενες όψεις: όλοι τους βρίσκονται σε άμεση σχέση ή ευθυγράμμιση με έναν από τους Βούδδες της Δράσης.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 200

Οι Βούδδες της Δράσης... ενσωματώνουν μέσα Τους την ουσία της τρίτης Ακτίνας της Ενεργού Νοημοσύνης δια της οποίας η τρίτη όψη μπορεί να προβληθεί και να εκφρασθεί με επιτυχία. ... Είναι Ενσωματώσεις της ενόρασης και ελέγχουν την εισροή ενορατικής ενέργειας στις διάνοιες των ανθρώπων.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 200

Οι Βούδδες της Δράσης συνδέουν [τον μνημένο] ... με την Τρίτη όψη της θεότητας, την όψη της ενεργού νοημοσύνης.

Εσωτερική Θεραπευτική, σ. 146

Ο Νέος Όμιλος Εξυπηρετητών του Κόσμου είναι για την ανθρωπότητα ό,τι οι Βούδδες Δράσης για τη Σαμπάλλα και η ομάδα των θείων Ενατενιστών (των Νιρμανακάγια) για την Ιεραρχία. Μπορεί ... να δηλωθεί ότι:

1. Οι Βούδδες Δράσης εντυπώνονται από τη ΘΕΛΗΣΗ του Θεού καθώς ενεργοποιεί ολόκληρη την πλανητική ζωή.
2. Οι Νιρμανακάγια εντυπώνονται από την ΑΓΑΠΗ του Θεού καθώς καταδεικνύεται σαν η ελκτική δύναμη που ωθεί το Σχέδιο το οποίο εμπνέεται από το Σκοπό. Μ' άλλα λόγια είναι η Ιεραρχία που ωθείται σε δράση από τη Σαμπάλλα, ή η Θέληση-για-το-Καλό που εξωτερικεύεται σαν καλή θέληση.
3. Ο Νέος Όμιλος Υπηρετών του Κόσμου εντυπώνεται απ' την ενεργό ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ του Θεού: μεταφράζει τη θεία αυτή εντύπωση και την υποβιβάζει σε δύο μεγάλα στάδια, φέρνοντάς την συνεπώς σε συγκεκριμένη εκδήλωση.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 45-46

Οι Νιρμανακάγια συναθροίζουν το προσωπικό Τους απ' την Ιεραρχία, το δεύτερο μεγάλο πλανητικό κέντρο. Η σχέση Τους με τη Σαμπάλλα δεν είναι εκείνη της σύνδεσης, ούτε είναι ίδια μ' εκείνη του Νέου Ομίλου Υπηρετών του Κόσμου προς την Ιεραρχία. Η κύρια Τους σχέση είναι με το Τρίγωνο των Βουδδών Δράσης κι εργάζονται υπό τη δημιουργική Τους έμπνευση. Αυτό το ρεύμα έμπνευσης ή της “πλημμυρισμένης με δημιουργικό φως ενέργειας” είναι κάθε στιγμή στη διάθεση της Ιεραρχίας κι όποτε χρειαστεί στο δημιουργικό Της έργο: αποτελεί μέρος εκείνης της δυναμικής, γαλβανίζουσας ενέργειας που τρέφει τον ενθουσιασμό του Νέου Ομίλου Υπηρετών του Κόσμου, τους συνενώνει όλους στο Ένα Έργο και τους επιτρέπει να εργάζονται με νοημοσύνη και δημιουργική ικανότητα.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σσ. 201-02

Ο όμιλος των Νιρμανακάγια... είναι ο δεκτικός όμιλος ο οποίος δέχεται εντύπωση απ' τη Σαμπάλλα

σε σχέση με τον πλανητικό δημιουργικό σκοπό. Αυτοί, πάνω στο δικό Τους πεδίο ατμικής δραστηριότητας, δομούν – μέσω στοχαστικού διαλογισμού – ένα αχανές απόθεμα δυναμικών ενεργειών που διαποτίζονται απ’ τις ποιότητες των επτά ενεργειών των επτά πλανητικών Ακτίνων. Είναι οι Θεματοφύλακες της ζωής κάτω από την άμεση έμπνευση των Βουδδών Δράσης και περνούν τους αιώνες της πλανητικής Τους υπηρεσίας:

1. Σε ενεργή ενατένιση του θείου Σκοπού.
2. Σε μια αναπτυγμένη δεκτικότητα εκείνης της όψης του Σκοπού που πρέπει να εκφρασθεί διαμέσου του θείου Σχεδίου κι έτσι να παρουσιασθεί στην Ιεραρχία.
3. Στην ανάπτυξη εκείνου του πνεύματος της επταπλής δεκτικότητας που θα Τους καταστήσει αγωγό για την εισροή των ακτινικών ενεργειών από τη Σαμπάλλα στην Ιεραρχία. Η ενωμένη Τους αύρα ή περιοχή επιρροής Τους και η έκταση της μαγνητικής και δυναμικής Τους ακτινοβολίας αντιστοιχεί περίπου στην αύρα του ίδιου του πλανήτη· περιλαμβάνουν (μέσα στις τάξεις Τους) Μέλη που ταυτίζονται με τους Κυρίους των επτά Ακτίνων.

Κατά μια περίεργη έννοια είναι οι δημιουργικοί πράκτορες της ζωής καθώς διαχύνεται απ’ τη Σαμπάλλα σ’ όλες τις όψεις, περιοχές, βασιλεία και πεδία εκδήλωσης. Μπορούν να το κάνουν μέσα από υποστηρικτικό, συγκεντρωμένο, εντατικό και δυναμικό διαλογισμό. Είναι κατ’ ανάγκη όμιλος δεύτερης ακτίνας (καθώς η δεύτερη ακτίνα είναι επί του παρόντος η ακτίνα του πλανητικού Λόγου), αλλά εστιάζουν το διαλογισμό Τους κυρίως πάνω στις γραμμές της πρώτης ακτίνας (η οποία στο παρόν ηλιακό σύστημα είναι υποακτίνα της δεύτερης ακτίνας, όπως γνωρίζετε) επειδή είναι οι δημιουργικοί πράκτορες της ζωής καθαυτής και οι γνώστες και οι θεματοφύλακες της θέλησης του πλανητικού Λόγου, καθώς οδηγείται σε εκδήλωση. Είναι στην πραγματικότητα η πηγή της πλανητικής επίκλησης και εφέλκησης.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σσ. 210-11

Οι Νιρμανακάγια ... συσχετίζουν την επικλητική έκκληση της Ιεραρχίας με τον καρμικό νόμο κι έτσι καθορίζουν “στη βαθιά σιωπή του ενωμένου έργου Τους” ό,τι μπορεί να είναι εφικτό επειδή δεν παραβιάζει την καρμική πρόθεση κι ό,τι είναι προς το παρόν ανέφικτο σε χρόνο και χώρο – τους δύο αυτούς κύριους παράγοντες που διέπονται από καρμικό νόμο.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 206

Όπως ακριβώς υπάρχει ένας όμιλος Ενατενιστών Μυημένων που ονομάζονται στην Ανατολίτικη φρασεολογία “Νιρμανακάγια”, οι Οποίοι λειτουργούν σε βαθύ διαλογισμό σ’ ένα ενδιάμεσο σημείο μεταξύ της Ιεραρχίας και της Σαμπάλλα, έτσι κι αυτός ο πολύ ανώτερος όμιλος των Ακτινικών Κυρίων λειτουργούν σε βαθύτατο κοσμικό διαλογισμό μεταξύ του πλανήτη μας, της Γης και του αδελφού μας πλανήτη, της Αφροδίτης ... Μια κατώτερη αντιστοιχία των δύο αυτών σπουδαίων ομίλων σχηματίζεται ενδιάμεσα μεταξύ Ιεραρχίας και Ανθρωπότητας και του δίνουμε το όνομα Νέος Όμιλος Εξυπηρετητών του Κόσμου. Και οι τρεις αυτοί όμιλοι είναι βασικά “διαβιβαστές ενέργειας”

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 734

Ο Νέος Όμιλος Υπηρετών του Κόσμου αποβαίνει τάχιστα ένα κύριο κέντρο πλανητικού διαλογισμού. Μεγάλο μέρος αυτού του διαλογισμού απέχει πολύ από το να είναι αποκρυφιστικής φύσης, αλλά αυτό δεν είναι σημαντικό· βασίζεται κυρίως στο βαθύ στοχασμό πάνω στα προβλήματα της ανθρωπότητας, που υποστηρίζεται και βοηθείται από τη βαθιά έφεση των μυστικιστών που βρίσκονται στις τάξεις του και βοηθείται ακόμη από το διαλογισμό των λιγοστών εκείνων εσωτεριστών (μιλώντας τεχνικά) που εργάζονται επίσης εκεί. Ο όμιλος αυτός αποτελεί αντανάκλαση της επικλητικής και εφέλκυστικής ικανότητας των Νιρμανακάγια, αλλά αυτή η όψη της δραστηριότητάς τους βρίσκεται μόνο σε διαδικασία εκμάθησης και εφαρμογής ... Ο δημιουργικός διαλογισμός του Νέου Ομίλου Υπηρετών του Κόσμου έχει για σκοπούς του τη δημιουργία του νέου πολιτισμού και της νέας παγκόσμιας τάξης.

Αυτός καθαυτός ο όμιλος εργάζεται διαμέσου ενός άλλου ομίλου: των νοημόνων ανδρών και γυ-

ναικών πάνω στο νοητικό πεδίο, εκείνων οι οποίοι, επιπρόσθετα με τη νοημοσύνη, κατέχουν αγάπη για τους συνανθρώπους τους: αυτοί με τη σειρά τους εργάζονται μέσω των ιδεαλιστών που επιδιώκουν έναν καλύτερο κόσμο και εκείνων που ανταποκρίνονται στην έμπνευση της καλής θέλησης. Ο τελευταίος αυτός όμιλος με τη σειρά του εργάζεται με όλους εκείνους που είναι συναισθηματικά παρασυρμένοι από την επιθυμία να βοηθήσουν την ανθρωπότητα να αλλάξει προς το καλύτερο τις συνθήκες ζωής της. Οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι ανοιχτοί σε άμεση πνευματική εντύπωση, αλλά η διανοητική προσέγγιση και η παρουσίαση των ιδεών τους ελκύει.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σσ. 211-12

Από μια άποψη ο Νέος Όμιλος Εξυπηρετητών του Κόσμου μπορεί να θεωρηθεί όχι μόνο σαν ένας συνδετικός όμιλος, αλλά επίσης σαν ένας μεγάλος σταθμός μετασχηματισμού που θα προικιστεί αργότερα (αν κι όχι τόσο αξιοσημείωτα στην τωρινή εποχή) με δύο λειτουργίες σε σχέση με το Άσραμ:

1. Η μία λειτουργία είναι να επιτρέψει στις “εξωτερικευόμενες μονάδες τελείωσης” (τους ανώτερους μνημένους και τους Διδασκάλους) να υποβιβάσουν την ατομική τους δυναμικότητα σε τέτοιο βαθμό ώστε να γίνουν ικανοί να εργασθούν σε φυσική αντικειμενικότητα στη γη, δίχως ανεπιθύμητα αποτελέσματα στην ανθρωπότητα. Αναφέρομαι στα συνήθη και μη αναπτυγμένα ανθρώπινα όντα. Οι σπουδαστές πρέπει να έχουν κατά νου ότι η επαφή με μνημένους ανώτερου βαθμού και με μέλη ενός Άσραμ έχει τα ακόλουθα τρία αποτελέσματα στην ανθρωπότητα:
 - α. Σε εξελιγμένους ανθρώπους, ζηλωτές, δόκιμους και μαθητές το αποτέλεσμα είναι διεγερτικό και μαγνητικό.
 - β. Στα συνήθη ανθρώπινα όντα που είναι ικανά για μικρή ανταπόκριση, όμως είναι επιδεκτικά στην κρούση και ευαίσθητα στην εντύπωση, το αποτέλεσμα δεν είναι επιβλητικό και συχνά είναι καταστροφικό, επειδή τα αιθερικά τους σώματα δεν είναι ικανά να αποδεχθούν και να χρησιμοποιήσουν τόσο υψηλούς κραδασμούς.
 - γ. Στην υπανάπτυκτη ανθρωπότητα το αποτέλεσμα ονομάστηκε “συμπύκνωση ή σύμπληξη”: όλες οι φυσικές τους ποιότητες (η εξειδικευμένη ουσία των τριών τους σωμάτων) στερεοποιείται: έτσι δημιουργούν ένα αυτόματο εμπόδιο στην είσοδο των πολύ υψηλών παρωθήσεων και κραδασμών.
2. Η δεύτερη λειτουργία είναι να επιτρέψει σ’ όσους έχουν επιτύχει σαφή ψυχική επαφή να αναπροσανατολιστούν και πλησιάζοντας την περιφέρεια του Άσραμ να απορροφήσουν επωφελώς την ακτινοβολία της Ιεραρχίας.

Οι Ακτίνες και οι Μνήσεις, σσ. 373-7

ΤΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΡΕΥΜΑ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Όπως ακριβώς η Επιστήμη της Λύτρωσης, υπό το ιεραρχικό Σχέδιο, είναι η τεχνική που χρησιμοποιείται για τη λύτρωση του κόσμου των εμφανίσεων, έτσι –σε πολύ υψηλότερο επίπεδο– ... η Επιστήμη της Ενέργειας ... είναι η λυτρωτική διαδικασία ... η οποία επηρεάζει το έργο εκείνων που μοχθούν για λύτρωση στον κόσμο της έννοιας.

Όλο αυτό περιέρχεται κάτω απ’ τα τρία στάδια της Διείσδυσης, της Πόλωσης και της Καταστάλαξης, γιατί σχετίζεται με τη συνάθροιση των λυτρωτικών ενεργειών που εισάγονται στον αξεπέραστο δακτύλιο μας δια της δραστηριότητας των Όντων στη Σαμπάλλα, τα Οποία μπορούν να διεισδύσουν σε εξωπλανητικές σφαίρες κι έπειτα να εστιάσουν (στην Αίθουσα Συμβουλίου της Σαμπάλλα) τις ενέργειες που έτσι συναθροίστηκαν. Μπορούν τότε να τις κατασταλάξουν στον αξεπέραστο δακτύλιο της Ιεραρχίας και συνεπώς να επιταχύνουν το λυτρωτικό έργο και να μεταφέρουν τις ενέργειες από τα ανώτατα επίπεδα του κοσμικού φυσικού πεδίου στο κατώτατο επίπεδο της εξωτερικής, πυκνής φυσικής εκδήλωσης.

Ο πράκτορας αυτής της διαδικασίας είναι η ενέργεια της ενόρασης ή η ενέργεια του καθαρού λογι-

σμού. Αυτή είναι η νοητική ποιότητα “στον αξεπέραστο δακτύλιο του Παγκόσμιου Νου” που χρησιμοποιείται αυξητικά ... στο έργο της συνάθροισης ενεργειών. ...

Το πεδίο του καθαρού λόγου ή το βουδδικό πεδίο· είναι το κατώτατο απ’ τα κοσμικά αιθερικά επίπεδα· είναι συνεπώς ένα πεδίο “μεταβατικής εκτίναξης” – ένα επίπεδο απ’ όπου οι νέες και συναθροισμένες ενέργειες “εξαπολύονται στον κόσμο των εξωτερικών μορφών”.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σσ. 404-05

Το “νέφος των επιστητών πραγμάτων” ... είναι αυτό το επικρεμάμενο, επισκιάζον και αποκαλυπτικό απόθεμα ενέργειας, που αποτελεί την άμεση αιτία όλων των γεγονότων πάνω στη Γη και που υποδεικνύει την ανάδυση εκείνου που είναι νέο και καλύτερο και προοδευτικά ορθό...

Η καταστάλαξη των νέων κι από μακρού αναμενόμενων ενεργειών επέρχεται ... με την άμεση δράση της Ιεραρχίας καθώς τα Μέλη της εκπαιδεύουν τους μαθητές Τους να ψαύουν αυτή την πηγή έμπνευσης, να ευαισθητοποιούνται στην αναμενόμενη εντύπωση και να κατεβάζουν εκείνο που είναι αναγκαίο για τη φώτιση και αποκατάσταση του ανθρώπινου γένους στην αρχική υψηλή πνευματική του κατάσταση.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σσ. 160-61

Είναι καλό να έχετε υπόψη ότι οι παρακάτω παράγοντες διέπουν την ανάδυση της ιδέας από τον Παγκόσμιο Νου στον κόσμο των απτών μορφών. Αυτοί είναι:

1. *Οι ενέργειες που εκπορεύονται από το αρχέτυπο πεδίο.* Το πεδίο αυτό είναι η εστία της προσοχής της ανώτατης ομάδας Διανοιών στον πλανήτη μας. Οι συνειδήσεις τους μπορούν να ανταποκρίνονται και να περιλαμβάνουν αυτή τη σφαίρα δραστηριότητας στην οποία εκφράζεται η Διάνοια του Θεού, ελεύθερη από τους περιορισμούς εκείνου που νοούμε σαν μορφή. Είναι οι θεματοφύλακες της φόρμουλας· είναι οι μαθηματικοί που ετοιμάζουν τις κυανοτυπίες του μεγάλου Σχεδίου· υπολογίζουν τα αποτελέσματα των δυνάμεων με τις οποίες προωθείται το έργο και των ενεργειών που πρέπει να χειρισθούν· ανέχονται τις τάσεις και τις πιέσεις στις οποίες πρέπει να υποβληθούν οι μορφές υπό την κρούση της ζωικής δύναμης· ασχολούνται με τις κυκλικές ώσεις στις οποίες πρέπει να ανταποκριθεί η εξελικτική διαδικασία· καταπιάνονται με τη σχέση μεταξύ της μορφικής όψης και της ζωικής παρώθησης.
2. *Η ενορατική κατάσταση επίγνωσης.* Σ’ αυτό το επίπεδο συνείδησης συναντούμε τους Διδασκάλους της Σοφίας να διεξάγουν το έργο Τους και σ’ αυτή τη σφαίρα επιρροής εργάζονται με τη μεγαλύτερη άνεση και ευκολία στον ίδιο βαθμό που ένας κανονικός νοήμων άνθρωπος εργάζεται στο φυσικό πεδίο. Οι διανοίες Τους βρίσκονται διαρκώς σ’ επαφή με τις αρχέτυπες διάνοιες που φρουρούν τις φόρμουλες και αφού λάβουν τις κυανοτυπίες (μιλώ πάλι συμβολικά), ασχολούνται με τις προδιαγραφές, αναζητούν εκείνους που είναι κατάλληλοι για τον έλεγχο του έργου και συγκεντρώνουν το αναγκαίο προσωπικό. Ερευνούν μεταξύ των μαθητών Τους μέχρι να βρουν εκείνον που είναι κατάλληλος να γίνει εστιακό σημείο πληροφόρησης στο φυσικό πεδίο, ή την ομάδα που είναι πιο αρμόδια να φέρει σε εκδήλωση το επιθυμητό μέρος του Σχεδίου. Εργάζονται με όσους επελέγησαν έτσι, εντυπώνοντας στο νου τους την αιώνια εκείνη τριπλότητα της ιδέας-ποιότητας-μορφής μέχρι να αρχίσουν να προβάλλουν οι λεπτομέρειες και να μπορέσει να προχωρήσει το έργο εκείνου που κυριολεκτικά είναι μια “καταστάλαξη”.
3. *Η δραστηριότητα της νοητικής κατάστασης συνείδησης.* Στο νοητικό πεδίο γίνεται αναγκαστικά μεγάλο μέρος αυτού του έργου και εδώ βρίσκεται ένας επαρκής λόγος για την από μέρους του ζηλωτή ανάπτυξη μιας εκγυμνασμένης διάνοησης. Το “νέφος των επιστητών πραγμάτων” κατασταλάζει πρώτα απ’ όλα στο νοητικό πεδίο και μια παραπέρα καταστάλαξη συντελείται όταν οι δέκτες είναι μαθητές και ζηλωτές. Οι τελευταίοι επιδιώκουν με τη σειρά τους να εντυπώσουν και να καθοδηγήσουν τους μικρότερους εργάτες και ζηλωτές οι οποίοι καρμικά ή από προτίμηση βρίσκονται στην

ακτίνα επιρροής τους. Έτσι η παρουσιαζόμενη “ιδέα” αδράχεται από πολλές διάνοιες και η όψη της φόρμουλας του μεγάλου έργου έχει παίξει το ρόλο της.

Θα αντιληφθείτε ότι το έργο αυτό είναι συνεπώς και ουσιαστικά *ομαδικό έργο* και επομένως είναι αληθινά εφικτό μόνο για όσους κυριάρχησαν κάπως τη διαλογιστική διαδικασία και μπορούν να “συγκρατούν το νου σταθερά στο φως”. Το φως αυτό διαχύνεται στην πραγματικότητα από τον Παγκόσμιο Νου και είναι ποικίλων ειδών και (μιλώντας εσωτερικά) γεννήθηκε σ’ ένα προηγούμενο ηλιακό σύστημα και πρέπει να χρησιμοποιηθεί και να αναπτυχθεί στο τωρινό.

Με τις λέξεις “το φως της ενόρασης” μεταδίδεται στο νου μας εκείνος ο τύπος ενέργειας που ενσωματώνει το σκοπό, τη θέληση του Θεού, το Σχέδιο όπως το θεωρούμε. Στις λέξεις “το φως της ψυχής” έχουμε μια έκφραση που συνοψίζει το σκοπό, το σχέδιο, τη θέληση εκείνων των οντοτήτων οι οποίες ενσαρκωμένες σε ανθρώπινη μορφή και λειτουργώντας κατά καιρούς εκτός σώματος, έχουν την ευθύνη της υλοποίησης των θείων εννοιών στα τέσσερα βασίλεια της φύσης. Το ανθρώπινο βασίλειο είναι κατεξοχήν το μέσον έκφρασης του Παγκόσμιου Νου και όταν οι υιοί του Θεού σε ανθρώπινη μορφή τελειωθούν, τα προβλήματα του φυσικού κόσμου θα λυθούν σε μεγάλο βαθμό. Οι πλήρως συνειδητοί υιοί του Θεού που έχουν επίγνωση του εαυτού τους ενόσω είναι σε ανθρώπινη μορφή (κι αυτοί είναι λίγοι προς το παρόν) συνιστούν κυριολεκτικά τον εγκέφαλο της πλανητικής ζωής.

Υπάρχει μια αληθινή αποκρυφιστική σημασία στις λέξεις “ρίχνω φως” σ’ ένα πρόβλημα, μια κατάσταση ή περίπτωση. Στην ουσιαστική έννοια τους υποδηλώνουν την αποκάλυψη της παρουσιαζόμενης ιδέας, της αρχής που υπόκειται της εξωτερικής εκδήλωσης. Η αναγνώριση της εσώτερης και πνευματικής πραγματικότητας είναι εκείνο που παράγει την εξωτερική και ορατή μορφή. Είναι ο βασικός τόνος κάθε έργου στο συμβολισμό. Το έργο της εξακρίβωσης κάθε φόρμουλας, της κατάστρωσης των υποκειμενικών χαρτών ή σχεδίων της ενορατικής εντύπωσης και της έντονης δραστηριότητας στο νοητικό πεδίο είναι το αποκλειστικό έργο της οργανωμένης πλανητικής ιεραρχίας. Η δεύτερη φάση του έργου διεξάγεται από εκείνους τους εργάτες που σε συνειδητή συνεργασία με την ιεραρχία παρουσιάζουν την πραγματικότητα αυτού του έργου στους τρεις κόσμους της ανθρώπινης εξέλιξης. Φέρνουν το σπέρμα της ιδέας και την εμβρυακή έννοια σε εξωτερική και πλήρη ύπαρξη μέσω της διεργασίας της ορθής σκέψης, της αφύπνισης της επιθυμίας και της γαλούχησης της ορθής κοινής γνώμης. Έτσι προκαλούν την αναγκαία φυσική δραστηριότητα.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σσ. 458-61

ΟΙ ΕΝΟΡΑΤΙΚΟΙ

Όλες οι μεγάλες ιδέες έρχονται από τον κόσμο της θειότητας δια των μεγάλων Ενορατικών κι η ιστορία της ανθρωπότητας είναι ουσιαστικά ιστορία ιδεών – η προβολή τους μέσω των ενορατικών στοχαστών, η αναγνώρισή τους απ’ τους λίγους, η αύξηση της δημοφιλίας τους και η τελική τους ολοκλήρωση στην παγκόσμια σκέψη, το παγκόσμιο πρότυπο των διανοητών της φυλής.

Από τη Βηθλεέμ στο Γολγοθά, σσ. 167-68

Εάν ένας όμιλος διανοιών μπορέσει να συναθροιστεί έτσι και να συγχωνευθεί σε μια ικανοποιητική σύνθεση και εάν..... μένουν εστιασμένες ή προσανατολισμένες σε αυτό που μπορεί να κατανοηθεί, μεγάλες έννοιες μπορούν να συλληφθούν και μεγάλες ιδέες να ενοραθούν. Οι άνθρωποι μπορούν να εξασκηθούν – ομαδικά – να σκέπτονται τις ενοραθείσες αυτές ιδέες του αληθινού και του ωραίου και του Σχεδίου σε εκδηλωμένη ύπαρξη και έτσι θα μπορέσει να δομηθεί ένα δημιουργήμα ομορφιάς που θα ενσωματώνει κάποια θεία αρχή

Εσωτερική Ψυχολογία I, σσ. 11-12

Η υλοποίηση οποιασδήποτε όψης του οράματος στο φυσικό πεδίο δεν είναι ποτέ έργο ενός ανθρώπου. Μόνο όταν γίνει αισθητό από τους πολλούς, μόνο όταν εργασθούν στην υλική του μορφή μπορούν

οι συνδυασμένες προσπάθειές τους να το ελκύσουν σε εξωτερική εκδήλωση. Έτσι βλέπετε την αξία της εκπαίδευσης της κοινής γνώμης: φέρνει τους πολλούς βοηθούς στην αρωγή των λίγων οραματιστών. Πάντα ισχύει ο Νόμος: στην κάθοδο, η διαφοροποίηση. Οι δύο ή τρεις νιώθουν το σχέδιο ενορατικά: κατόπιν ο ρυθμός που εδραιώνουν με τη σκέψη τους παρασύρει την ύλη του νοητικού πεδίου σε δραστηριότητα: στοχαστές αδράχνουν την ιδέα.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 368

Οι άνθρωποι ξεπλανεύονται γοργά και συνεπώς βλέπουν καθαρότερα. Η παγκόσμια γοητεία απομακρύνεται σταθερά από τους δρόμους των ανθρώπων. Οι δύο αυτές αναπτύξεις επιτεύχθηκαν απ' τις εισερχόμενες νέες ιδέες που εστιάζονται μέσω των παγκόσμιων ενορατικών και αποδεσμεύονται για το πλατύ κοινό από τους παγκόσμιους στοχαστές.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 167

Η ελπίδα του κόσμου και η διάλυση της πλάνης βρίσκεται στην ανάπτυξη των ενορατικών και στην συνειδητή τους εκπαίδευση.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 184

Ένα από τα κύρια έργα της Ιεραρχίας είναι να αναζητά και να βρίσκει εκείνους οι οποίοι είναι ευαίσθητοι στην αποκάλυψη και των οποίων οι διάνοιες είναι εκπαιδευμένες, έτσι ώστε να διαμορφώνουν τις παρουσιαζόμενες αλήθειες κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να φθάνουν στ' αυτιά των παγκόσμιων στοχαστών, σχετικά αναλλοίωτες. Οποσδήποτε όμως, κάθε αποκάλυψη, όταν τίθεται σε λόγους και λεκτικές μορφές, χάνει κάτι από την θεία της καθαρότητα.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σσ. 185-86

Λίγοι ... από τους μαθητές και ενορατικούς του κόσμου σήμερα στέκουν μαζί σε μια διπλή δραστηριότητα: η μια είναι να νιώθουν και να αγγίζουν με μεγαλύτερη ακρίβεια το σταθερά εκδιπλούμενο υποκειμενικό σχέδιο· η άλλη είναι να μιλούν και να διδάσκουν με μεγαλύτερη διαύγεια και να διαλέγουν με σοφότερη ακρίβεια τις σωστές λέξεις (γραπτές και προφορικές) για να εκφράσουν την αλήθεια.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 55

Οι εκγυμνασμένοι μας ενορατικοί και στοχαστές ... θα είναι ικανοί να εργάζονται άμεσα στον κόσμο των εννοιών και να παρουσιάζουν (για χρήση της φυλής) τις υποδειγματικές ιδέες πάνω στις οποίες θα δομούν.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 115

Οι ενορατικοί ... Έχουν πάντοτε το πρόβλημα της υλοποίησης.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 285

Η εκδήλωση της ενορατικής αντίληψης στο φυσικό πεδίο υποβοηθείται πολύ από την προσπάθεια της ανάγνωσης, της κατανόησης κι έπειτα της έκφρασης αυτής της κατανόησης με λέξεις. Αυτό δεν είναι ποτέ ένα εύκολο έργο για το φυσικό ενορατικό... αλλά είναι ένα έργο που θα φέρει υψηλή ανταμοιβή.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 329

Οι ακόλουθες ικανότητες που είναι έμφυτες στην ψυχή... πρέπει να αναπτυχθούν σ' όλους σας αν πρόκειται να λάβετε μέρος στην αντιμετώπιση της παγκόσμιας ανάγκης και να εργασθείτε για την Ιεραρχία στο πεδίο της παγκόσμιας υπηρεσίας. Ας τις απαριθμήσουμε σύντομα:

1. Ενορατική ανταπόκριση στις ιδέες.
2. Ευαισθησία στην εντύπωση την οποία κάποιο μέλος της Ιεραρχίας μπορεί να προσπαθήσει να προξενήσει στο νου του μαθητή. ...
3. Γοργή ανταπόκριση στην πραγματική ανάγκη. ΜήπωςΔεν αναφέρομαι εδώ σε ηλιοπλεγματική αντίδραση αλλά σε καρδιακή γνώση. .

4. Ορθή παρατήρηση της πραγματικότητας πάνω στο ψυχικό πεδίο. Αυτή οδηγεί σε ορθή νοητική αντίληψη, σε ελευθερία από πλάνη και γοητεία και στη φώτιση του εγκεφάλου.
5. Ορθός χειρισμός της δύναμης, που προϋποθέτει συνεπώς κατανόηση των τύπων και ποιοτήτων της δύναμης και τη σωστή δημιουργική τους άσκηση στην υπηρεσία πάνω στο εξωτερικό πεδίο.
6. Μια αληθινή κατανόηση του στοιχείου του χρόνου, με την κυκλική του άμπωτη και πλημμυρίδα και τις ορθές περιόδους για δράση

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σσ. 49-50

Είναι η νέα αυτή Επιστήμη της Εντύπωσης που σχηματίζει την υποκειμενική βάση και το ενωτικό στοιχείο που συνδέει ολόκληρο το βασίλειο της γνώσης, της επιστήμης και της θρησκείας.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 47

Σήμερα μια ομάδα ή μια μονάδα ομάδων μπορούν να γίνουν εκτροφείς του σπέρματος της ενόρασης· η καλλιέργεια της ευαισθησίας στην τηλεπαθητική εντύπωση είναι ένας απ' τους πιο δυναμικούς παράγοντες στην ανάπτυξη της ερχόμενης χρήσης της ενορατικής ικανότητας.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 35

Καθώς ο μαθητής αρχίζει να καταδεικνύει ψυχική ποιότητα και η δεύτερη θεία όψη αποκτά την κατοχή του κι ελέγχει και χρωματίζει ολόκληρη τη ζωή του, αναπτύσσεται αυτόματα η ανώτερη ευαισθησία· γίνεται μαγνήτης για τις πνευματικές ιδέες και έννοιες· προσελκύει στο πεδίο της συνείδησής του το περίγραμμα κι αργότερα τις λεπτομέρειες του ιεραρχικού Σχεδίου· αποκτά τελικά επίγνωση του πλανητικού Σκοπού ... Αυτές οι εντυπώσεις ... πέφτουν στο πεδίο της συνείδησής του επειδή δημιούργησε μια μαγνητική αύρα που τις επικαλείται και τις φέρνει “στο νου του”.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σ. 95

Δια της τηλεπάθειας έχουν διασπαρθεί οι ιδέες στον κόσμο μέσω της διαδικασίας της νοητικής εντύπωσης του νου κάποιου μαθητή ή ευαίσθητου προσώπου. Χρέος τους είναι τότε να βρουν και να διευθύνουν το νου και τις δραστηριότητες εκείνων των ατόμων των οποίων το έργο δεν είναι μόνο να ανταποκριθούν σε αυτή την εντύπωση αλλά και να την μεταδώσουν στη συνείδηση των στοχαστών του κόσμου.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σσ. 63-64

Σχετικά με οποιαδήποτε τηλεπαθητική εργασία ... είναι η εντύπωση των ιδεών και όχι η επιβαλλόμενη διεύθυνση που είναι το ομαδικό ιδανικό.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σσ. 64-65

Υπάρχει... μια ομάδα ντέβα που συνδέεται με τη Στοά των Διδασκάλων, έργο των οποίων είναι να δομήσουν τις εφesiaκές μορφές προς τις οποίες ανατείνει ο μέσος άνθρωπος. Διαιρούνται σε ορισμένες ομάδες – τρεις σε αριθμό – που συνδέονται με την επιστήμη, τη θρησκεία και τη φιλοσοφία και μέσω αυτών των ομάδων ντεβαικής ουσίας, οι Αρχηγοί των τριών τμημάτων προσεγγίζουν τους ανθρώπους.

Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ. 677

Είναι απαραίτητο ... να μάθουν οι ενορατικοί του κόσμου να χρησιμοποιούν, να ελέγχουν και να καταλαβαίνουν την ικανότητα της πνευματικής εποπτείας, της θείας απομόνωσης και της πρόσφορης ανταπόκρισης που χαρακτηρίζει την ενόραση. Αυτό μπορούν να το κάνουν μέσα από την πρακτική της Τεχνικής της Παρουσίας.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 178

Η Τεχνική της Παρουσίας ... αποκαθιστά επαφή με τον διευθύνοντα Πνευματικό Παράγοντα και καθιστά ικανό τον μαθητή να αναλάβει την στάση του αποσπασμένου Παρατηρητή και ενός παράγοντα

του Σχεδίου... Δραστηριοποιεί την ενόραση και ο κόσμος της έννοιας (που βρίσκεται πίσω από τον κόσμο των φαινομένων) αποκαλύπτεται, διαλύοντας έτσι την πλάνη. Η αλήθεια, όπως είναι πραγματικά γίνεται φανερή και γνωστή. Οι μορφές στον εξωτερικό κόσμο των φαινομένων... φαίνονται σαν σύμβολα μια εσωτερικής και πνευματικής Πραγματικότητας.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 190

Όπως έχει ειπωθεί αποκρουστικά, « Ο άνθρωπος αποκτά επίγνωση της πραγματικότητας, όταν καταστρέψει εκείνο που αυτός ο ίδιος δημιούργησε».

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 200

Ο κόσμος πρέπει να σωθεί με ιδέες.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 561

Οι ιδέες είναι άμορφες και είναι στη πραγματικότητα σημεία ενέργειας, που κινούνται προς τα έξω για να εκφράσουν τελικά κάποια «πρόθεση» του θείου δημιουργού.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 50

Όλες οι ιδέες εισρέουν στην πλανητική συνείδηση κατά μήκος του αγωγού των επτά ακτίνων. ... Η Ιεραρχία είναι ορθάνοιχτη... στις επτά μεγαλύτερες ομάδες ιδεών, οι οποίες είναι η ΙΔΕΑ του Θεού, για οποιοδήποτε ειδικό σημείο χρόνου, που εκφράζεται κατά επτά τρόπους – που όλοι τους είναι εξίσου ορθοί και εξυπηρετούν την επταπλή ανάγκη της ανθρωπότητας.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 130

Ο κόσμος των ιδεών είναι κόσμος της ψυχής και του ανώτερου νου. Το ρεύμα των ανθρώπινων σκέψεων και γνώμων είναι το ρεύμα της δημόσιας συνειδήσεως και του κατώτερου νου. Ο ζηλωτής πρέπει να λειτουργεί ελεύθερος και στους δύο κόσμους.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 491

Οι ιδέες πολύ σπάνια έρχονται στον κόσμο της συνείδησης και στον ανθρώπινο νου απευθείας απ' τα ενορατικά επίπεδα ... Μπορούν να έρθουν απ' τα ενορατικά επίπεδα μόνο όταν υφίσταται μια πολύ αναπτυγμένη ψυχική επαφή, ένας δυναμικός νοητικός έλεγχος, μια εκγυμνασμένη νοημοσύνη, ένα εξαγνισμένο συναισθηματικό σώμα και ένας καλός αδενικός εξοπλισμός ...

Οι περισσότερες ιδέες, όταν είναι πολύ υψηλής τάξης, υποβιβάζονται στη συνείδηση του μαθητή απ' το Διδάσκαλό του και μεταδίδονται σ' αυτόν μέσω νοητικής τηλεπάθειας και σαν αποτέλεσμα της ευαισθησίας του στα "ψυχικά κύματα δώρων"... Οι ιδέες γίνονται επίσης αισθητές κατά την αλληλεπίδραση των μαθητών. Συχνά, όταν συναντώνται μαθητές και διεγείρουν έτσι αμοιβαία το νου τους και επικεντρώνουν αμοιβαία την εστιασμένη προσοχή τους, μπορούν από κοινού να έρθουν σε επαφή με τον κόσμο των ιδεών – κάτι που διαφορετικά θα ήταν αδύνατο – και να φέρουν σε ύπαρξη τις νεότερες αντιλήψεις. Επίσης ορισμένες μεγάλες ιδέες υφίστανται σαν ρεύματα ενέργειας επί του νοητικού πεδίου και μπορούν εκεί να προσεγγιστούν και να εξαναγκασθούν σε ενσωμάτωση δια της εκγυμνασμένης προσοχής των μαθητών. Αυτά τα ρεύματα νοητικής ενέργειας, χρωματισμένα από μια βασική ιδέα, τοποθετούνται εκεί από την Ιεραρχία.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 61

Ο μαθητής ... πρέπει να μάθει ... τη φύση των ιδεών και η διάκρισή τους από τις προσεγγιζόμενες σκεπτομορφές ... που ... είναι οι πλατιές, γενικές και οικουμενικές έννοιες και οι παγκόσμιες αντιλήψεις τις οποίες η βαθμιαία αναπτυσσόμενη νοημοσύνη του ανθρώπινου γένους κατέγραψε και αναγνώρισε και τις οποίες οι προηγμένοι διανοητές της φυλής συλλαμβάνουν με ευκολία.

Οι ιδέες ασχολούνται πρωταρχικά μ' εκείνο που τελικά θα υπάρξει και είναι εκείνες οι διαμορφωτικές, νέες πνευματικές και δημιουργικές παρωθήσεις που θ' αντικαταστήσουν το παλαιό και θα κτίσουν το "νέο οίκο" όπου θα ζήσει η ανθρωπότητα· κύκλο με κύκλο και πολιτισμό με πολιτισμό το καινούργιο

ρεύμα των εισερχόμενων ιδεών καθόρισε τους τόπους κατοικίας του ανθρώπου και τους τρόπους της ζωής και της έκφρασής του· διαμέσου αυτών των αιώνια ζωντανών και παντοτινά εμφανιζόμενων ιδεών προχωρά η ανθρωπότητα σε κάτι καλύτερο και μεγαλύτερο και καταλληλότερο για τη ζωή της βραδέως εκδηλωνόμενης θειότητας.

Οι ιδέες, όταν προσεγγιστούν ενορατικά από το μαθητή ... δια της ανταγκάρανα, πρέπει να μεταφερθούν συνειδητά στα αφηρημένα επίπεδα της σκέψης, όπου ... σχηματίζουν τις κυανοτυπίες πριν από την εγκαινίαση της δημιουργικής διαδικασίας που θα τους προσδώσει φαινομενική υπόσταση και ύπαρξη.λοιπόν να θυμάστε τους τρεις παράγοντες:

1. Την Ενόραση ... που προσεγγίζεται και αποκαλύπτει νέες ιδέες.
2. Τον Αφηρημένο Κόσμο ... όπου τους δίνεται μορφή και ουσία και που είναι για τη σκεπτομορφή που τελικά δημιουργείται ό,τι είναι το αιθερικό σώμα για τον πυκνό φυσικό φορέα.
3. Τη Συγκεκριμένη Σκέψη ... που προκαλεί τη συγκεκριμενοποίηση της σκεπτομορφής κι έτσι καθιστά την ιδέα διαθέσιμη στο ανθρώπινο γένος.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σσ. 280-81

Ο Κριός είναι ο τόπος που σχηματίζεται η αρχική ιδέα της επακόλουθης δράσης. Είναι ο χώρος όπου γεννιούνται οι ιδέες, και μια αληθινή ιδέα δεν είναι παρά μια πνευματική παρόρμηση που παίρνει μορφή υποκειμενική και αντικειμενική.

Εσωτερική Αστρολογία, σ. 92

Η παγκόσμια ιστορία βασίζεται στην ανάδυση ιδεών, στην αποδοχή τους, στο μετασχηματισμό τους σε ιδανικά και στην τελική αντικατάστασή τους από την επόμενη επιβολή ιδεών. Σ' αυτό το βασίλειο των ιδεών η ανθρωπότητα δεν είναι ελεύθερος πράκτορας ... Μόλις μια ιδέα γίνει ιδανικό, η ανθρωπότητα μπορεί ελεύθερα να το απορρίψει ή να το αποδεχθεί, αλλά οι ιδέες προέρχονται από μια ανώτερη πηγή κι *επιβάλλονται* στο φυλετικό νου είτε το θέλει ο άνθρωπος είτε όχι. Από τη χρήση αυτών των ιδεών (που έχουν τη φύση θείων εκπορεύσεων, ενσωματώνοντας το θείο σχέδιο για την πλανητική πρόοδο) θα εξαρτηθεί η ταχύτητα της ανθρώπινης προόδου ή της καθυστέρησής της από έλλειψη κατανόησης.

Το Πεπρωμένο των Εθνών, σσ. 7-8

Η δύναμη της ιδεοσύλληψης, οι μορφές που πρέπει να πάρουν οι ιδέες και η προαγωγή του πιστεύω των ορθών ιδεών είναι ένα από τα βασικότερα προβλήματα που πρέπει να χειριστεί η Νέα Εποχή.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 255

Το έργο του σύγχρονου μαθητή είναι να προωθήσει στη Νέα Εποχή την ιδέα να οδηγηθεί η γοητεία και η μεγάλη πλάνη στο φως. Στο φως θα εξαφανιστεί

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 69

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Η δύναμη του ανθρώπου να συνδέει τη σκέψη του με το κατάλληλο σύμβολο, και έτσι να το εκφράζει, εξαρτάται από την απλότητα του χαρακτήρα του, μ' άλλα λόγια, από την αγάπη του για την αλήθεια και την επιθυμία του να την μεταδώσει χωρίς απώλεια.

Ralph Waldo Emerson, *Quoted in Manas, 19/3/75*

Ο στόχος κάθε έργου που γίνεται στο Άσραμ οποιουδήποτε από του Διδασκάλους είναι η Αλήθεια – σε όλα τα επίπεδα και σε όλες τις εποχές.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 708

Στη διακήρυξη της αλήθειας έγκειται η ασφάλεια όλων των ανθρώπων.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 238

Η νεότερες αλήθειες της Υδροχοϊκής Εποχής μπορούν να κατανοηθούν μόνο ως αποτέλεσμα ομαδικής προσπάθειας.

Η Εξωτερική της Ιεραρχίας, σ. 30

Όλες οι διατυπώσεις της αλήθειας και της πίστης είναι μόνο μερικές σε χρόνο και χώρο και ταιριάζουν προσωρινά με τις ιδιοσυγκρασίες και τις συνθήκες της εποχής και της φυλής.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 408

Όλα τα περασμένα ιδανικά και οι δήθεν διατυπώσεις της αλήθειας δεν ήταν παρά μόνο ...οδοδείκτες ...Ο οδοδείκτης δείχνει το δρόμο· δεν αποκαλύπτει το τέρμα. Είναι ενδεικτικός, αλλά όχι αποφασιστικός. Έτσι και με κάθε αλήθεια μέχρι σήμερα. Η απαίτηση είναι λοιπόν για γνώστες και για εκείνους των οποίων οι διάνοιες και οι καρδιές είναι ανοικτές· που είναι απαλλαγμένοι από φανατικές προκαταλήψεις και από αρχαίους ιδεαλισμούς οι οποίοι πρέπει να αναγνωριστούν σαν μερικές μόνο ενδείξεις των μεγάλων μη αντιληπτών αληθειών.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σ. 170

Μπορείτε ...να βοηθήσετε στη δόμηση της μορφής σκέψης της διδασκαλίας της Νέας εποχής...με την πρακτική εφαρμογή από μέρους σας κάθε αλήθειας, που πιθανόν να έχετε κατανοήσει, στην καθημερινή σας ζωή με κάθε θυσία.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 712

Η αλήθεια είναι τελείως σχετική ενόσω προχωρεί η εξέλιξη και είναι προοδευτική στην εκδήλωσή της. Μπορεί να ορισθεί σαν η εκδήλωση στο φυσικό πεδίο τόσο μέρους της θείας πραγματικότητας όσο επιτρέπει το στάδιο εξέλιξης και το χρησιμοποιούμενο μέσον. Επομένως η αλήθεια συνεπάγεται την ικανότητα του νοούντος ή του ζηλωτή να βλέπει σωστά την ποσότητα του θείου που περικλείει μια μορφή (απτή, αντικειμενική ή λεκτική).

Συνεπάγεται επομένως την ικανότητα διείσδυσης στο υποκείμενο και της επαφής με ό,τι συγκαλύπτει κάθε μορφή. Συνεπάγεται επίσης την ικανότητα του ζηλωτή να κατασκευάζει μια μορφή (απτή, αντικειμενική ή λεκτική) που θα μεταδίδει την αλήθεια όπως είναι. Αποτελεί στην πραγματικότητα τα πρώτα δύο στάδια της μεγάλης δημιουργικής διαδικασίας:

1. Ορθή αντίληψη,
2. Ακριβής κατασκευή

και οδηγεί στην ...αποτελεσματικότητα όλων των λόγων και πράξεων στη μετάδοση της πραγματικότητας ή της αλήθειας όπως είναι.

Ο μύστης όχι μόνο βλέπει την αλήθεια σε όλα τα πράγματα, αλλά κατανοεί πώς να κάνει την αλήθεια ορατή, βοηθώντας έτσι την εξελικτική διαδικασία και “προβάλλοντας εικόνες στην οθόνη του χρόνου”.

Το Φως της Ψυχής, σσ. 195-96

ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ

«Βυθίζομαι στη λίμνη της σοφίας. Από εκεί έρχομαι, φέρνοντας τη γνώση των μυστηρίων της για τους συνανθρώπους μου».

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 357

Καθένας που έχει κατανοήσει τα θεμελιώδη της εξέλιξης έχει την ευθύνη να μεταδώσει τη γνώση του σε κάποιους άλλους.

ΑΓΚΝΙ ΓΙΟΓΚΑ, 153

Γνώση χρησιμοποιούμενη, είναι δύναμη που εκφράζει εαυτήν, σοφία χρησιμοποιούμενη, είναι ενέργεια σε δράση.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 453

Σοφία ... είναι αγάπη σε εκδηλωμένη δραστηριότητα

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 20

Η γνώση ασχολείται με το εξακριβωμένο και το αποτελεσματικό στο φυσικό πεδίο και στους τρεις κόσμους· η σοφία ασχολείται με τις ενδόμυχες ικανότητες και δυνατότητες της πνευματικής έκφρασης. Η γνώση μπορεί να εκφρασθεί με έννοιες και αντιλήψεις· η σοφία αποκαλύπτεται δια των ιδεών τις οποίες (πολύ συχνά) αντιστρατεύεται έντονα μεγάλο μέρος της εγκόσμιας γνώσης.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 279

Η σοφία είναι ο εξευγενισμός της διανόησης, αλλά περιλαμβάνει τον εξευγενισμό των ανώτερων καθώς και των κατώτερων όψεων του νου. Είναι ένα μείγμα ενόρασης, πνευματικής αντίληψης, συνεργασίας με το σχέδιο και αυθόρμητης διανοητικής εκτίμησης εκείνου με το οποίο γίνεται επαφή και όλα αυτά συγχωνεύονται και σμίγουν με και από την... αγάπη ... συν την εσωτερική αίσθηση που πρέπει να ανελιχθεί πριν μπορέσει να ληφθεί η δεύτερη μύηση.

Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σ. 99

Η αίσθηση της αθανασίας, η σιγουριά για ένα αιώνιο μέλλον, η έμφυτη πίστη στο Θεό, η αποκάλυψη του φωτός, η επίτευξη μιας σοφίας που βοηθά και στηρίζει, δεν είναι προνόμιο των Σενέκα, των Απ. Παύλων, των Ακμπάρ της φυλής. Συναντάται (και μερικές φορές στην αγνότερη μορφή της) στον πιο ταπεινό χωρικό. Λόγια που είναι σοφές συμβουλές βγαίνουν από τα χείλη των αγράμματων και η γνώση του Θεού και η πίστη στην αθανασία της ψυχής βρίσκεται να λανθάνει στις καρδιές των πιο απίθανων και συχνά των πιο αμαρτωλών. Αλλά όταν οι πολύ εξελιγμένοι και οι πιο νοήμονες της φυλής ανακαλύπτουν μέσα τους τη θεία Φλόγα ... είναι πολύ επιρρεπείς να βάζουν τον εαυτό τους σε μια κατηγορία ανώτερη από τους άλλους ανθρώπους και να κατατάσσουν όσους δεν έχουν τη δική τους νοητική σύλληψη των διαφοροποιήσεων της εξελικτικής ανάπτυξης σαν τόσο πολύ διαφορετικούς από τους ίδιους, ώστε να μην αξίζουν το όνομα των Υιών του Θεού.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 356

Από ... την υπομονή και τη διαυγή σκέψη πρέπει να προέλθει η σοφία.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 441

Μόνο η ενέργεια της σοφίας επαρκεί για να διαλύσει τις δυνάμεις παγκόσμιας γοητείας και της παγκόσμιας πλάνης.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή I, σ. 70

Η ψυχή έχει σαν εξέχουσα ποιότητα την αγάπη που εκδηλώνεται και σαν σοφία όταν η νοημοσύνη της σωματικής φύσης συγχωνευθεί με την αγάπη της ψυχής.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 40

Βρισκόμαστε ... σε διαδικασία επανερμηνείας και επαναδιευθέτησης εκείνου που μπορεί να αποκληθεί «η δογματική δομή που υπόκειται της σχέσης μεταξύ γνώσης και σοφίας». Συνεπάγεται την καταστροφή των παλαιών εννοιών – όπως η τριαδικότητα της εκδήλωσης – και τη συνάθροιση εκείνων των νέων και ορθότερων ιδεών που πρέπει αναπόφευκτα να αντικαταστήσουν το παλαιό.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 403

Η σοφία της Τριάδας υπάρχει για τη χρήση της προσωπικότητας, αλλά φράζεται από τις αναζητήσεις του κατώτερου νου. Όταν το πυρ του νου καίει υπερβολικά βίαια, σχηματίζει ένα ρεύμα που αντιστρατεύεται την ανώτερη επίχυση και εξαναγκάζει το κατώτερο πυρ σε απομόνωση.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 80

[Όταν ο μαθητής] γνωρίζει ... γιατί ο πλανήτης αυτός είναι – για σοφούς και αποχρώντας λόγους– ο πλανήτης της ταλαιπωρίας, της απάθειας και της απόσπασης ...γνωρίζει παν ότι η πλανητική μας ζωή μπορεί να του πει, και να του αποκαλύψει. Έχει μετουσιώσει την γνώση σε σοφία.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 540

ΙΔΑΝΙΚΑ

Τα νέα ιδανικά αφορούν τη ζωή και όχι τη μορφή.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 532

Ιδανικό είναι η προσωρινή έκφραση μιας βασικής ιδέας· δεν προορίζεται να είναι μόνιμο, αλλά απλώς να υπηρετήσει μια ανάγκη και να υποδείξει μια διέξοδο απ' το παρελθόν σ' ένα περισσότερο επαρκές μέλλον. Όλα τα τωρινά ιδανικά που εκφράζονται μέσω των σύγχρονων ιδεολογιών, θα υπηρετήσουν το σκοπό τους και τελικά θα παρέλθουν ... και θα παραχωρήσουν τελικά τη θέση τους σε μια αναγνωρισμένη πνευματική σχέση, μια υποκειμενική συντροφικότητα, σαν καθορισμένη και εκφρασμένη αδελφότητα.

Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα, σσ.134-35

Τα ιδανικά, όπως είναι διατυπωμένα τώρα, πρέπει να παρέλθουν επειδή εισερχόμαστε σε μια νέα εποχή όπου όλα τα πράγματα θα γίνουν νέα. Μπορούν να εγκαταλειφθούν με ασφάλεια όταν τη θέση τους πάρει μια αληθινή ψυχική αγάπη για την ανθρωπότητα – περιεκτική, υγιής και πρακτική. Τα ιδανικά είναι διατυπώσεις του ανθρώπινου νου. Η Ιεραρχία δεν έχει ιδανικά. Η Ιεραρχία είναι απλώς αγωγός αγνής αγάπης και όπου υπάρχει αγάπη δεν υπάρχει κίνδυνος βιαιότητας, σκληρότητας, παρανόησης, υπεκφυγής γεγονότων ή βλαπτικότητας.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σσ. 530-31

Σήμερα δύο ποιότητες «χρωματίζουν» το ιδανικό του επερχόμενου πολιτισμού για το οποίο εργάζονται όλοι οι μαθητές: ελευθερία και πνευματική ασφάλεια.

Μαθητεία στη Νέα Εποχή II, σ. 392

Ο Υδροχοϊκός άνθρωπος θα φέρει σ' εκδήλωση μεγάλα ιδανικά, γιατί ο αγωγός επαφής μεταξύ ψυχής και εγκεφάλου, διαμέσου του νου, θα εδραιώνεται σταθερά με την ορθή κατανόηση και ο νους θα χρησιμοποιείται όλο και πιο πολύ στη διπλή του δραστηριότητα – σαν εκείνος που εισχωρεί στον κόσμο των ιδεών και σαν εκείνος που φωτίζει τη ζωή πάνω στο φυσικό πεδίο. Αυτό θα επιφέρει τελικά μια τέτοια σύνθεση της ανθρώπινης προσπάθειας και μια τέτοια έκφραση των αληθινότερων αξιών και των πνευματικών πραγματικοτήτων, που ο κόσμος δεν έχει δει ως τώρα.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 122

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

Ο βασικός τόνος της επερχόμενης νέας εποχής θα είναι η χαρά.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 120

Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα ... είναι τρεις λέξεις που πρέπει να κυβερνούν τη νέα εποχή

Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σ. 271

Οι έννοιες του θανάτου, της υποκατάστασης, της επισκοπικής ενοποίησης και της θυσίας, θα αντικατασταθούν – στη Νέα εποχή – από τις έννοιες της ανάστασης ή της βίωσης, της πνευματικής ενότητας,

της μετάθεσης και της υπηρεσίας, έτσι που ένας καινούργιος τόνος θα μπει στην ανθρώπινη ζωή, φέρνοντας ελπίδα, χαρά δύναμη και ελευθερία.

Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 437

Η αξία του ατόμου βασίζεται στην έμφυτη θειότητα του ανθρώπινου πνεύματος και στην ακεραιότητα του συνόλου. Θεμελιώνεται επίσης στη γνώση ... ότι στην καθαυτή καρδιά του σύμπαντος υπάρχει μια θεία Δύναμη και στην πίστη ότι η αγάπη είναι ο καθαυτός νόμος της ίδιας της ζωής.

Η Εξωτερική Ιεραρχία, σ. 380

Ορισμένες βασικές ιδέες... πρέπει αμέσως να τις ενστερνιστούμε: την μοναδική αξία του ατόμου, την ομορφιά της ανθρωπότητας, τη σχέση του ατόμου με το σύνολο και την ευθύνη του να προσαρμοστεί μέσα στη γενική εικόνα κατά έναν εποικοδομητικό τρόπο και θεληματικά.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 74

Η εδραίωση της Επιστήμης των Ορθών Σχέσεων είναι το επόμενο άμεσο βήμα στη νοητική ανέλιξη της φυλής.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 94

Η επιστήμη της Εντύπωσης ... είναι στην πραγματικότητα η βάση της θεωρίας των σχέσεων και θα οδηγήσει στη διεύρυνση της ιδέας των ορθών ανθρώπινων σχέσεων. ..

Η Επιστήμη της Εντύπωσης ... θα βάλει την ανθρωπότητα σε ορθή σχέση με όλες τις όψεις και εκφράσεις της θείας φύσης, βαθαινοντας την υποκειμενική επαφή κι επιφέροντας μια πιο θεία αντικειμενική εκδήλωση και πιο ευθυγραμμισμένη με το θείο σκοπό.

Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας, σσ. 48-49

Τα καλύτερα στοιχεία του παρελθόντος πρέπει να διατηρηθούν, αλλά πρέπει να θεωρηθούν μόνο σαν θεμέλια για ένα καλύτερο σύστημα και σαν μια πιο συνετή προσέγγιση στο στόχο να γίνει πολίτης του κόσμου.

Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή, σ. 80

Μερισμός ή διανομή ... είναι ο βασικός τόνος για τη γενική ευημερία της ανθρωπότητας. ... Υπάρχει έλλειψη ελεύθερης ροής των αναγκαίων για τη ζωή προς τα σημεία διανομής· αυτά τα σημεία διανομής είναι αδρανή· η κατεύθυνση της διανομής είναι ελαττωματική και μόνο με μια συνετή και παγκόσμια σύλληψη της αρχής του μερισμού της Νέας Εποχής τα ανθρώπινα δεινά θα θεραπευτούν· μόνο με την ορθή διανομή ενέργειας... Αυτό προϋποθέτει επίσης μια οριστική και επιστημονική αναγνώριση του αιθερικού σώματος του πλανήτη και συνεπώς του ανθρώπου.

Εσωτερική Θεραπευτική, σσ. 549-50

I. ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τόσο ακαταμάχητη είναι αυτή η ώθηση στην εποχή μας, ώστε προσελκύει κάθε ανοιχτή διάνοια προς μια φιλοσοφία η οποία περιλαμβάνει ταυτόχρονα ένα θεωρητικό σύστημα, έναν κανόνα δράσης, μια θρησκεία και ένα προαίσθημα, αναγγέλλοντας και υποδηλώνοντας, κατά τη γνώμη μου, την αποτελεσματική και φυσική εκπλήρωση κάθε ζωντανής ύπαρξης.

Τεγιάρ ντε Σαρντέν, *Το Μέλλον του Ανθρώπου*, σ. 21

Η φιλοσοφία, η οποία κάποτε – παράλληλα με τις οργανωμένες θρησκείες – παρείχε μια συνεκτική δύναμη, έχει παύσει πια να είναι η κοινωνική δύναμη που υπήρξε. Στο βιβλίο του, *Ο Μη Ανακαλυφθείς Εαυτός*, ο Καρλ Γιουνγκ επεσήμανε ότι η φιλοσοφία σήμερα δεν είναι πλέον τρόπος ζωής όπως ήταν στην αρχαιότητα. Έχει μετατραπεί σε ακαδημαϊκή υπόθεση για διανοούμενους απομονωτιστές, και πνευματικά ευνουχισμένους· δεν φέρει την δυναμική του σπόρου ώστε να γονιμοποιήσει μια νέα κουλτούρα για την ανθρωπότητα. Η φιλοσοφία θα έπρεπε να είναι κάτι περισσότερο από μια στεία ανάλυση λέξεων και φράσεων από τις κληροδοτημένες παγκόσμιες γλώσσες· θα πρέπει να αποτελέσει έναν τρόπο ζωής, όπως θεωρούσαν τη φιλοσοφία Έλληνες και Ρωμαίοι. Χρειάζεται να ανακτήσουμε αυτή τη στάση και προοπτική – καθώς ιδίως οι παραδοσιακές παγκόσμιες θρησκείες δεν συνιστούν πλέον όργανα κοινωνικού ελέγχου και ηθικής καθοδήγησης.

Βέβαια, στην πραγματικότητα, έχουμε κάπως υπεραπλουστεύσει την ιστορία. Επί του παρόντος υπάρχουν δύο σημαντικές αντιλήψεις ως προς τις λειτουργίες της φιλοσοφίας. Όπως υποδεικνύει ο C. D. Broad, τα δύο κύρια καθήκοντα της φιλοσοφίας είναι τα εξής:

1. Κριτική Ανάλυση (α) Ανάλυση των επιστημονικών εννοιών: νόμος, αιτιότητα Εννοιών, ομοιομορφία, χώρος, χρόνος κ.λπ.
(β) Τακτική γλωσσική ανάλυση, π.χ. πρόγραμμα Οξφόρδης (κάτι που δεν είχε προβλεφθεί από τον Broad).
2. Υποθετική Συνθετική Φιλοσοφία ως μια σύνθεση Επιστημών (Spencer), η αναζήτηση σοφίας ως κατεύθυνσης στη ζωή και την κοινωνική εξέλιξη.

Κάθε ένα από αυτά τα προγράμματα είναι θεμιτό. Το ιδεώδες είναι να συνδυάσουμε και τα δύο: χρειαζόμαστε ανάλυση και σύνθεση, ώστε να συμπληρώνονται αμοιβαία.

Για τρεις δεκαετίες, ως καθηγητής φιλοσοφίας, αναρωτήθηκα, ποια υποχρέωση έχει ο φιλόσοφος στον σύγχρονο κατακερματισμένο κόσμο; Η καλύτερη απάντηση που βρήκα είναι βάσει της ιστορίας, του Πλάτωνα: η φιλοσοφία πρέπει να παρέχει σοφία, συνοπτικό όραμα και καθοδήγηση. Είναι απόλυτα απαραίτητο να επαναφέρουμε τη φιλοσοφία σε αυτόν τον οριστικό ρόλο, επειδή η σοφία είναι εκείνη που λείπει τόσο πολύ από τον σύγχρονο κόσμο μας. Για να υποδείξω πώς μπορεί να εκπληρωθεί αυτός ο ιστορικός ρόλος, θα προτείνω επτά θέσεις.

Υπόθεση¹. Η οργανική ενότητα του Δυτικού Κόσμου έχει θρυμματιστεί, υπερβαίνοντας σχεδόν κάθε όριο αποκατάστασης.

Ο κόσμος μας αντιμετωπίζει την κοινωνική αποσύνθεση, εκτός και εάν μπορέσουμε να διαμορφώσουμε μια νέα σύνθεση από τα υλικά που διαθέτουμε και δημιουργήσουμε νέες αρχές σε σύντομο χρονικό διάστημα..

Η τεράστια επιτάχυνση και οι αλλαγές στο περιεχόμενο των σύγχρονων επιστημονικών ανακαλύψεων, που ξεκίνησαν βραδέως κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, έφτασαν σε μια κορύφωση στον εικοστό,

και συνεχίζουν να καλπάζουν, άφησαν στο πέρασμα τους την καταστροφή μιας τεράστιας διανοητικής κληρονομιάς, μαζί με ορισμένα τρομερά πολύπλοκα επιστημονικά ευρήματα και δηλώσεις που δεν έχουν ακόμη φτάσει στο επίπεδο κατανόησης για την απαιτούμενη δημιουργική αναπαραγωγή.

Κοντολογίς, εμείς που ζούμε στον κόσμο, στο δεύτερο μισό του παρόντος (εικοστού) αιώνα, είμαστε στ' αλήθεια παρατηρητές της καταστροφής των Δυτικών πολιτιστικών προτύπων μας. Πριν από τα χτυπήματα των σύγχρονων επιστημονικών εξελίξεων υπήρχε μια εγγενής σύνθεση – ή τουλάχιστον η υπόσχεση και η δύναμη μιας σύνθεσης – στην ταξινομημένη κίνηση των δυτικών πολιτιστικών εξελίξεων. Αυτή η υπόσχεση αντιμετωπίζει τώρα θανάσιμους κινδύνους.

Με το συνηθισμένο του πάθος για υπερβολική απλοποίηση, ο Bertrand Russell δήλωσε ότι ο σύγχρονος δυτικός πολιτισμός είναι προϊόν τριών παραγόντων – της Βίβλου, των Ελλήνων και των μηχανών. Λίγο ως πολύ αυτό ισχύει. Η Βίβλος, δηλαδή η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη, μας έδωσε τη θρησκευτική μας παράδοση – την Ιουδαιοχριστιανική σύνθεση. Οι Έλληνες μας έδωσαν την επιστήμη και τον πολιτικό ορθολογισμό – χαρακτηριστικά είναι η Δημοκρατία του Πλάτωνα και η Πολιτική και το Όργανον του Αριστοτέλη. Και οι μηχανές, που είναι μια συντομογραφία για τη βιομηχανική επανάσταση, μας έδωσαν το εργοστάσιο, τις μεγαλουπόλεις, την κορδέλα παραγωγής και όλα τα προβλήματα που δημιούργησε ο μηχανικός πολιτισμός.

Και σίγουρα, αυτή η σύνθεση δεν ήταν ποτέ απόλυτα αρμονική. Υπήρχαν πάντα αντιφάσεις: ο Χριστιανισμός δεν μπορούσε πάντα να συμφιλιωθεί με την ελληνική ορθολογική συνιστώσα, και οι επιχειρήσεις και η βιομηχανία δεν μπορούσαν πάντα να εναρμονιστούν με την ηθική του Ιησού – και ούτω καθεξής.

Με την πάροδο των δεκαετιών του παρόντος αιώνα, ο χρόνος λειτουργεί ενάντια στην διατήρηση αυτής της παραδοσιακής σύνθεσης, της μεγάλης κληρονομιάς της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας προτού αυτή καταρρεύσει. Δεν είναι μόνο ότι οι ελαύνουσες επιστημονικές εξελίξεις δεν εναρμονίζονται με τις παραδοσιακές ιδέες και θεσμούς. Είναι, επίσης, ο συνεχώς επιταχυνόμενος ρυθμός νέων ανακαλύψεων εκείνο που μας αποδιοργανώνει. Δεν έχουμε απλώς μία νέα κρίση τη φορά, και ανεπάρκεια άνεσης στην αντιμετώπισή της, αλλά επιπροσθέτως έναν αυξανόμενο αριθμό ριζοσπαστικών εννοιών, οι οποίες μας επιβάλλονται, πολλαπλασιαζόμενες όλο και ταχύτερα με κάθε νέα κρούση. Ιδού, οι σημαντικότερες καινοτομίες:

1. Ατομική δομή, θεωρία της σχετικότητας στη φυσική, κβαντομηχανική, πυρηνική φυσική, κοσμικές ακτίνες.
2. Επικοινωνιακά μέσα μαζικής ενημέρωσης: τηλετύπος, ραδιόφωνο, κινηματογράφος: τηλεόραση.
3. Βιολογική κληρονομικότητα, επιλεκτική αναπαραγωγή, DNA.
4. Ψυχιατρική (Φροϋδική και Γιουγκιανή ψυχανάλυση) και ψυχοσύνθεση (Ασατζιόλι και Αουρομπίντο)
5. Ραντάρ, ραδιοτηλεσκόπια και αστρονομία
6. Αναισθησία, ανοσοποιήσεις, ασηπτική χειρουργική, αντιβιοτικά, ηρεμιστικά.
7. Ηλεκτρο-εγκεφαλικές μελέτες (εγκεφαλικά κύματα).
8. Κυβερνητική, θεωρία πληροφοριών, ηλεκτρονικοί υπολογιστές.
9. Τεχνητοί δορυφόροι και κατακτήσεις του εξώτερου διαστήματος
10. Φυσική πλάσματος, θεωρία υπερφωτεινής ταχύτητας, κοσμικός μαγνητισμός (μαγνητοϋδροδυναμική).

Θα υποστηριχτεί ότι δεν υπήρξαν συγκρίσιμα επιτεύγματα στη θρησκεία ή τη φιλοσοφία, ούτε υπήρ-

ξε καμία «έκρηξη γνώσης». Εντούτοις, οι αφοσιωμένοι οπαδοί της παράδοσης δεν θα παραδεχτούν ότι ο παλιός κόσμος – τριάντα αιώνες πολιτισμού – βρίσκεται προ της αποχώρησής του. Θα τονίζουν ότι οι δραματικές ανακαλύψεις βρίσκονται στην φυσική (θερμοπυρηνική ενέργεια), στην χημεία (συνθετικά), στη βιολογία (DNA), στην ιατρική (αντιβιοτικά, ηρεμιστικά), στη βιομηχανία (αυτοματοποίηση) και ότι έχουμε ήδη αποδείξει την ικανότητά μας να «τα καταφέρνουμε στα δύσκολα» και να χρησιμοποιούμε τέτοιες αλλαγές χωρίς κάποια ριζική αναθεώρηση των θεμελιωδών εννοιών ή αξιών μας. Οι αυταρχικές θρησκευτικές απόψεις εξακολουθούν να ισχύουν – αενάως τέλειες ως διαθήκη – αν και δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι, για τη δυνατότητά μας να εφαρμόσουμε την έννοια της μεσσιανικής αποστολής του Χριστού στους κατοίκους άλλων αστρικών σωμάτων, εφόσον αυτοί οι κάτοικοι δεν υπήρξαν ένοχοι για το «προπατορικό αμάρτημα» του Αδάμ και της Εύας στον Κήπο της Εδέμ.

Η συντηρητική άποψη, η οποία επιδιώκει να αφομοιώσει τα οφέλη της σύγχρονης επιστήμης με την επερχόμενη σύνθεση χωρίς να προβεί σε οποιαδήποτε θεμελιώδη αλλαγή όσον αφορά την λοιπή συμφωνία, απλά δεν θα αντέξει να σταθεί υπό ενδελεχή εξέταση. Για να καταδείξω την παραπλάνησή της, επιτρέψτε μου να εκθέσω την δεύτερη υπόθεσή μου, ως εξής:

Υπόθεση 2^η. Συμπαεραίνω ότι υπάρχει ένας στενός παραλληλισμός ανάμεσα στην σύγχυση που επικρατεί αναφορικά με την θεμελιώδη έννοια της επιστήμης, των μαθηματικών και της φυσικής, και τις μεθόδους, σκοπούς και αξία που χαρακτηρίζουν τη σύγχρονη ζωή, από κοινωνική και ηθική άποψη.

Καθώς η προηγούμενη ήρθε στο προσκήνιο με τα ευρήματα της πρόσφατης φυσικής επιστήμης, όμοια και η σύγχυση στην κοινωνική και ηθική ζωή είναι κυρίως ανιχνεύσιμες στην επίδραση της εφαρμοσμένης επιστήμης, μέσω των εφευρέσεων και τεχνολογιών, σε παλαιούς θεσμούς, σε παραδοσιακά ήθη και τρέχουσες κοινωνικές δραστηριότητες. Οι κρίσεις στα πολιτικο-οικονομικο-ιδεολογικά μας συστήματα παραλληλίζονται με την ανάγκη της θεωρητικής αποκατάστασης επιστημονικών διατυπώσεων. Ως εκ τούτου, θα ήθελα να διερευνήσω αυτήν την υπόθεση σχετικά με την ανάγκη αναπροσαρμογών στις κοινωνικές σχέσεις και στα θεωρητικά θεμέλια της επιστήμης ως δύο φάσεις της αυτής ενιαίας προσέγγισης. Τουλάχιστον, είναι σαφές ότι δεν μπορεί κάποιος να αποσαφηνίσει τις κοινωνικές έννοιες (π.χ. ανθρώπινη ελευθερία, υπευθυνότητα, δημοκρατία) χωρίς να αποσαφηνίσει τις έννοιες που χρησιμοποιούνται στη φυσική επιστήμη (π.χ. νόμος, ντετερμινισμός, τελεολογία κ.λπ.). Ακόμη και ο κομμουνισμός, με τη αποκρυσταλλωμένη κομματική του γραμμή, δεν είναι σε θέση να επεξεργαστεί μια ατομική και κοινωνική ηθική για την ανθρωπότητα στο πλαίσιο του διαλεκτικού υλισμού.

Το πρόβλημα της επίτευξης μιας σύνθεσης στο πεδίο των φυσικών επιστημών, ως προς τις διατυπώσεις, τις μεθόδους και τα γενικά τους συμπεράσματα, είναι το ίδιο με εκείνο της φιλοσοφίας της φύσης και του ανθρώπου· το πρόβλημα επίτευξης όχι μόνο αυτής της ενοποίησης αλλά και της περαιτέρω εναρμόνισης μεταξύ των συμπερασμάτων, των σκοπών και των αξιών της πολιτιστικής ζωής της ανθρωπότητας, είναι εκείνο της φιλοσοφίας με την ευρύτερη έννοια. Μέχρι στιγμής, η φιλοσοφία έχει αποτύχει σε αμφότερα.

Αυτό το καθήκον δεν είναι δικής μου επινόησης. Παρουσιάζεται από τον σύγχρονο πολιτισμό. Στόχος είναι η εναρμόνιση των μεθόδων, της γενικής θεωρίας και των συγκεκριμένων συμπερασμάτων της επιστήμης σε ποικίλους τομείς, ώστε να έρθουν σε μια ομοιογενή σχέση με τις διαμάχες που εγείρονται στη σύγχρονη ανθρώπινη ύπαρξη, με την τεράστια ποικιλία της και τις κατευθύνσεις ενδιαφερόντων και δράσεων..

Υπόθεση 3^η. Εμείς οι άνθρωποι που ζούμε στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα θα πρέπει συνειδητά να δημιουργήσουμε μια νέα σύνθεση, έναν πλανητικό τρόπο σκέψης και συναισθήματος, ο οποίος να καταφέρει τον επόμενο αιώνα ότι κατάφερε ο Θωμισμός (Σχολαστικισμός) στον κόσμο του Μεσαίωνα και ότι υποτίθεται κάνει ο Μαρξισμός για το ήμισυ του σύγχρονου κόσμου.

Αυτή η νέα σύνθεση πρέπει να αποτελέσει μια παγκόσμια φιλοσοφία –όχι πλέον την αποκλειστική

ιδιοκτησία ή συνεισφορά του «Δυτικού ανθρώπου»– και θα πρέπει να είναι εφαρμόσιμη στους πολιτισμούς της Ανατολής και της Δύσης.

Υπόθεση 4^η. Προκειμένου να συλλάβουμε το σύγχρονο υπόβαθρο της σκέψης σε κάθε τομέα γνώσης, θα πρέπει να υπάρχει μια εμβριθής κατανόηση της «προϊστορίας», και συγκεκριμένα, μια ξεκάθαρη ιστορία της εξέλιξης της φιλοσοφίας, της επιστήμης, της θρησκείας, της ψυχολογίας, της πολιτικής επιστήμης και των υπολοίπων.

Μόνο με μια συνολική και ολιστική μελέτη αυτής της προϊστορίας καθίσταται δυνατή η δημιουργική αντιμετώπιση της αλλαγμένης δομής που χαρακτηρίζει τις ριζοσπαστικές και νέες προκαταλήψεις σε κάθε τομέα του εικοστού αιώνα. Εάν δεν θέλουμε να επαναλάβουμε τις τραγωδίες της ιστορίας, πρέπει να κατανοήσουμε το παρελθόν – και έπειτα, να το υπερβούμε.

Ασφαλώς, υπάρχουν ήδη αναρίθμητες ιστορίες φιλοσοφίας και επιστήμης, οι οποίες πολύ συχνά δεν είναι παρά απλές καταγραφές γεγονότων με μικρή συνοπτική αξία του νοήματος των αιτιωδών συνδέσεων. Κατά συνέπεια, το ευρύ κοινό έχει αποκλειστεί από μια οπτική της συνολικής σημασίας των τεράστιων εννοιολογικών αλλαγών που έχουν λάβει χώρα –στη διάρκεια σχεδόν της ζωής του– και έχουν κυριολεκτικά αναποδογυρίσει το ίδιο το έδαφος πάνω στο οποίο στέκουμε. Αυτές οι νέες ιδέες, που επηρεάζουν τις βασικές προκαταλήψεις, υπεισέρχονται σε κάθε τομέα ύπαρξης και περιλαμβάνουν όχι μόνο τις φυσικές επιστήμες και τις κοινωνικές επιστήμες, αλλά εξίσου, τη θρησκεία και τη φιλοσοφία.

Ο Αϊνστάιν δήλωσε ότι η ατομική βόμβα έχει αλλάξει τα πάντα, εκτός από τους τρόπους σκέψης μας. Αναγνώρισε την ανάγκη για έναν «νέο τρόπο σκέψης» – αλλά ο ίδιος δεν είχε τη δύναμη να προωθήσει αυτήν τη νέα προσέγγιση. Αυτό μας φέρνει στην πέμπτη υπόθεσή μας.

Υπόθεση 5^η. Η επιστήμη και η φιλοσοφία έχουν ένα διπλό καθήκον: (α) να αναδείξουν την έμμεση συνέπεια, ότι μια νέα μορφή σκέψης και προσανατολισμού πρέπει να καταστεί λειτουργική στον ερχόμενο πολιτισμό εάν πρόκειται ο άνθρωπος να επιβιώσει σε αυτόν τον πλανήτη· και (β) να προσπαθήσουν να προβλέψουν πως θα φαίνεται ότι είναι η γη, η ανθρωπότητα και ο κόσμος, όταν κατανοηθούν στο πλαίσιο αυτών των αναδυόμενων αρχών.

Το νέο όραμα δεν μπορεί να είναι μια εκ των προτέρων προσθήκη, άνωθεν. Θα πρέπει να είναι το αναδυόμενο αποτέλεσμα μιας δημιουργικής εξέλιξης στο ανθρώπινο επίπεδο.

Υπόθεση 6^η. Το καθήκον της φιλοσοφίας είναι να παρέχει το νοητικό κήμα μιας παγκόσμιας ενότητας. Θα πρέπει να παρέχει τις μορφογενετικές δυνάμεις μιας κοινωνικής δημιουργικότητας. Ωστόσο, η επερχόμενη παγκόσμια ενοποίηση δεν μπορεί να είναι εντελώς νέα.

Πρέπει να έρθει ως μια δημιουργική σύνθεση από κάθε ανθρώπινη προσπάθεια, παρελθόντος και παρόντος. Μόνο κατ' αυτόν τον τρόπο μπορεί να διασωθεί η ανθρώπινη περιπέτεια. Οι μύθοι είναι τα όνειρα της φυλής και οι υποσυνείδητες εφέσεις της ανθρωπότητας, στην περίπτωση αυτή, η πίεση για την αναδόμηση της ανθρωπότητας ως αρχετυπικής εικόνας ενός νέου ανθρώπινου μοντέλου.

Κανένας άνθρωπος, οποιασδήποτε ηλικίας, δεν έχει πλήρη επίγνωση γι' αυτό που συμβαίνει, γι' αυτό που προσπαθεί να κάνει. Οι ανείπωτες προσπάθειες της ανθρωπότητας είναι τα προμηνύματα ενός μελλοντικού ιδανικού κόσμου, ο οποίος, όπως η Πολιτεία του Θεού, του Αγ. Αυγουστίνου, έχει την αρχή της σε αυτόν τον κόσμο του παρόντος και προβάλλεται σε έναν κόσμο του μέλλοντος, πέραν του ανάστατου και διαβρωμένου ορίζοντα ενός άσχημου παρόντος.

Υπόθεση 7^η. Η ανάδυση της νέας σύνθεσης δεν διασφαλίζεται ούτε με «θεική πρόνοια» ούτε με φυσικό νόμο.

Ο άνθρωπος πρέπει να μάθει να κάμπτεται το τόξο της ανθρώπινης ιστορίας δημιουργώντας την σπείρα μιας χρονικά δεσμευτικής σύνθεσης. Το «νεκρό παρελθόν» είναι αυτό που είναι – ή ήταν – παρότι δεν

γνωρίζουμε τί «αυτό καθαυτό» ήταν. Όμως, το παρελθόν ως ζωντανή ιστορία, φερ' επείν μια ιστορία υπό το φως της ανθρώπινης φαντασίας – όπως πιστεύουν οι μελετητές ότι είναι, και εφόσον από μια νέα άποψη επιτύχουν οι παρατηρητές μας να προσδώσουν μια νέα οπτική στην έννοια της ιστορίας ως κοινωνικο-πολιτιστική σύνδεση αιτιότητας, θα έχουμε πραγματικά αλλάξει την ιστορία. Ένα πράγμα, γεγονός ή διαδικασία, είναι αυτό που είναι, εν μέρει και λόγω των αποτελεσμάτων του σε μεταγενέστερους χρόνους και εάν αλλάξουμε τα αποτελέσματα (δηλαδή τις αντανάκλαστικές συνέπειες) μαθαίνοντας τα «μαθήματά» του και τροποποιώντας τις μελλοντικές μας ενέργειες, θα έχουμε αλλάξει τα ίδια τα γεγονότα. Κάθε γεγονός διατηρείται εν ζωή μέσα από την ακτινοβολία των συνεπειών του. Η ιστορία, επομένως, πρέπει συνεχώς να ξαναγράφεται εάν θέλουμε να προχωρήσουμε, γιατί η πρόοδος αλλάζει την συνέπεια των προηγούμενων δεσμών στην αιτιώδη αλυσίδα της ανθρώπινης περιπέτειας. Αυτός είναι ο οργανικός, μη-Αριστοτελικός– σε αντίθεση με έναν τελεολογικό, Αριστοτελικό – τρόπος επεξήγησης

Αυτή η αφομοίωση της γνώσης αποτελεί ένα δύσκολο εγχείρημα. Αντιμετωπίζουμε ωστόσο μια ιδιαίζουσα κρίση, και για να κατανοηθεί ορθολογικά και να αντιμετωπιστεί αυτή η κρίση, θα πρέπει να συμπεριλάβει μια μεθοδευμένη ιστορική επισκόπηση όσον αφορά την οργάνωση της ανθρώπινης σκέψης, προκειμένου να αντιληφθούμε τα απίστευτα σοκ που δέχτηκε αυτός ο οργανισμός τα τελευταία 150 χρόνια. Κατ' επέκταση, θα πρέπει να διερευνήσουμε αυτό που μπορεί να γίνει – που πηγαίνουμε από εδώ και μπρος.

Oliver L. Reiser, *Synthesis as the Function of Philosophy*

– Απόσπασμα άρθρου δημοσιευμένου από Το Ερευνητικό Ίδρυμα Ψυχοσύνθεσης

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Το σχέδιο όπως είναι επί του παρόντος αισθητό και για το οποίο εργάζονται σταθερά οι Διδάσκαλοι, θα μπορούσε να οριστεί ως εξής: Είναι η δημιουργία μιας υποκειμενικής σύνθεσης στην ανθρωπότητα και μιας τηλεπαθητικής αλληλεπίδρασης που τελικά θα εκμηδενίσει το χρόνο. Θα θέσει στη διάθεση κάθε ανθρώπου όλες τις περασμένες επιτεύξεις και γνώσεις, θ' αποκαλύψει στον άνθρωπο την αληθινή σημασία του νου και του εγκεφάλου του και θα τον κάνει κύριο αυτού του εξοπλισμού και συνεπώς θα τον καταστήσει πανταχού παρόντα και τελικά θ' ανοίξει τη θύρα στην παντογνωσία.

Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, σ. 403

Η σημαντική όψη ... της βασικής εναδικότητας που υπόκειται όλων των μορφών και πρέπει αμέσως να τονίσουν οι σημερινοί εργάτες, είναι το γεγονός του βασιλείου του Θεού, της πλανητικής Ιεραρχίας. Οι πολίτες αυτού του βασιλείου και τα μέλη αυτής της Ιεραρχίας συγκεντρώνονται από κάθε έθνος, κάθε πολιτικό κόμμα, κάθε κοινωνική ομάδα, κάθε θρησκευτική λατρεία ή αίρεση και κάθε οργάνωση – άσχετα με τους εκφρασμένους αντικειμενικούς τους σκοπούς – και η καθολικότητα του πεδίου από το οποίο προβάλλουν αυτοί οι άνθρωποι, καταδεικνύει την υποκειμενική ενότητά τους. Όταν η ενότητα αυτή προσλάβει επαρκείς διαστάσεις στα μάτια του ανθρώπινου γένους, θα επακολουθήσει μια πραγματική σύνθεση...

Σε όλους τους υποψηφίους απευθύνεται το κάλεσμα να δουν τον Χριστό όπως είναι, προκειμένου (όπως το θέτει η *Καινή Διαθήκη*) “καθώς Εκείνος εστί και ημείς εσμέν εν τω κόσμω τούτω”. Στους μαθητές και μνημένους απευθύνεται το κάλεσμα να αποκαλύψουν στον κόσμο τον ομαδικό σχηματισμό όλων των πνευματικών εργατών, τη φύση της Χριστικής συνείδησης η οποία δε γνωρίζει χωριστικότητα, η οποία αναγνωρίζει όλους τους ανθρώπους παντού σαν Υιούς του Θεού σε διαδικασία έκφρασης. Όλα αυτά είναι επιθυμητά εξαιτίας της ανάγκης να τονισθεί η παμπεριεκτική προσέγγιση της θειότητας στην ανθρωπότητα. Οι εργαζόμενοι αυτοί μαθητές και μνημένοι θεωρούν όλους σαν ουσιαστικά ένα και σαν αδελφούς, ... και λένε σ' όλους τους ανθρώπους παντού: “Είμαστε όλοι τέκνα του Θεού· είμαστε όλοι εξίσου θείοι· είμαστε όλοι στο δρόμο μας για την αποκάλυψη της θειότητας κι αυτό στο φυσικό πεδίο

ύπαρξης· ό,τι έχει σπουδαιότητα είναι αυτό που αποκαλύπτουμε· ό,τι αποκαλύπτεται σε μας έχει μικρότερη σημασία παρότι έχει την αρμόζουσα θέση του στη διαδικασία εκγύμνασης και τελείωσης”.

Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σσ. 300-01

Πρέπει να απαλλαγούμε από μια προκατάληψη που βρίσκεται βαθιά ριζωμένη στη σκέψη μας, και συγκεκριμένα τη συνήθεια του νου που μας οδηγεί στην αντιπαραβολή της ενότητας με την πολλαπλότητα, του στοιχείου με το σύνολο και του ατόμου με τη συλλογικότητα, ως εάν αυτά να αποτελούσαν διαμετρικά αντίθετες ιδέες. Επιχειρηματολογούμε συνεχώς, ως εάν ο όρος σε κάθε περίπτωση διέφερε διαμετρικά, και το κέρδος της μιας πλευράς σήμαινε αυτόματα απώλεια για την άλλη, γεγονός που με τη σειρά του οδηγεί στην διαδεδομένη ιδέα ότι κάθε πεπρωμένο στα πλαίσια του «μονισμού» θα απαιτούσε θυσία, επιφέροντας την καταστροφή κάθε ατομικής αξίας στο Σύμπαν.

Η προέλευση αυτής της προκατάληψης, που εν πολλοίς υφίσταται φαντασιακά, μπορεί δίχως αμφιβολία να ανιχνευτεί στη δυσάρεστη αίσθηση απώλειας και περιορισμού που βιώνει το άτομο όταν βρίσκεται να λειτουργεί ομαδικά ή χαμένο σε κάποιο πλήθος. Ισχύει ασφαλώς, ότι κάθε συσσωμάτωση τείνει να καταστέλλει και να εξουδετερώνει τα στοιχεία που την συνθέτουν. Γιατί, ωστόσο, χρειάζεται να αναζητούμε ένα μοντέλο συλλογικότητας σε κάτι που δεν είναι παρά ένα μίγμα ή συνονθύλευμα; Παράλληλα με αυτές τις τεράστιες ανόργανες ομαδοποιήσεις, μέσα στις οποίες τα στοιχεία αναμιγνύονται και πνίγονται, ή πιο συγκεκριμένα στον αντίθετο πόλο τους, η Φύση αποκαλύπτει ότι είναι πλήρης συσχετισμών που λειτουργούν και ταξινομούνται οργανικά από έναν ακριβώς αντίθετο νόμο. Στην περίπτωση ενώσεων αυτού του τύπου (οι μόνες αληθινές και φυσικές ενώσεις), η συγκέντρωση των ξεχωριστών στοιχείων επ’ ουδενί εξαλείφει τις διαφορές τους. Αντιθέτως, τις προβάλλει. Σε κάθε πρακτικό επίπεδο, η αληθινή ένωση (τουτέστιν, σύνθεση) μάλλον διαφοροποιεί, παρά περιπλέκει και δημιουργεί σύγχυση.

Τεγιάρ ντε Σαρντέν, Το Μέλλον του Ανθρώπου, σσ. 54-55

Οι τεράστιες κοινωνικές αναταράξεις που σήμερα δυσκολεύουν τον κόσμο φαίνεται να σημαίνουν ότι η ανθρωπότητα με τη σειρά της έχει φτάσει στο στάδιο, κοινό σε κάθε είδος, όπου πρέπει από βιολογική ανάγκη να υποβληθεί στον συντονισμό των στοιχείων της. Στην εποχή μας η Ανθρωπότητα φαίνεται να προσεγγίζει το κρίσιμο σημείο της, της κοινωνικής οργάνωσης.

Αυτόθι, σσ. 41-42

Μπορούμε να προοδεύσουμε μόνο ενωμένοι: αυτός ... είναι ο νόμος της Ζωής. Αλλά η ενοποίηση μέσω εξαναγκασμού οδηγεί απλά σε μια επιφανειακή ψευτο-ενότητα. Μπορεί να εγκαθιδρύσει έναν μηχανισμό, αλλά δεν θα επιτύχει καμία θεμελιώδη σύνθεση, και συνεπώς δεν προάγει την ανάπτυξη της συνείδησης. Υλοποιεί εν ολίγοις, αντί να πνευματικοποιεί. Μόνο η ενοποίηση μέσω ομοψυχίας είναι από βιολογική άποψη βάσιμη. Αυτό και μόνο μπορεί να λειτουργήσει θαυματουργά, προκαλώντας την ανύψωση και ανάδυση της προσωπικότητας από τις δυνάμεις της συλλογικότητας. Αυτό και μόνο αντιπροσωπεύει μια αυθεντική επέκταση της ψυχογένεσης που μας έφερε στον κόσμο. Επομένως, η ένωση μας πρέπει να γίνει εσωτερικά και με πλήρη ελευθερία.

Αυτόθι, σ. 77

Όσο περισσότερο εντρυφώ στο θεμελιώδες ερώτημα σχετικά με το μέλλον της Γης, τόσο περισσότερο θεωρώ, ότι η παραγωγική αρχή της ενοποίησης της, θα πρέπει τελικά να εξευρεθεί, όχι μόνο στον επωαστικό στοχασμό για μια μοναδική Αλήθεια ή μια μοναδική επιθυμία ενός Πράγματος, αλλά στην κοινή έλξη που ασκείται από μια μοναδική Ύπαρξη. Αφενός, διότι εάν πρόκειται να επιτευχθεί η σύνθεση του Πνεύματος στην ολότητά της (και αυτός είναι ο μόνος πιθανός ορισμός της προόδου), αυτό μπορεί να συντελεστεί, σε τελική ανάλυση, μόνο μέσω σύγκλισης κέντρου προς κέντρο των ανθρώπινων μονάδων, έτσι ώστε να πραγματοποιηθεί σε μια παγκόσμια, αμοιβαία αγάπη. Αφετέρου, υπάρχει μόνο ένας πιθανός τρόπος με τον οποίο τα ανθρώπινα στοιχεία, αναρίθμητα διαφορετικά από τη φύση τους, μπο-

ρούν να αγαπούν το ένα το άλλο· γνωρίζοντας ότι ο καθείς και όλοι είναι εστιασμένοι σε ένα μοναδικό «υπέρ-κέντρο» κοινό για όλους, το οποίο μπορούν μόνο να κατακτήσουν, υπερβαίνοντας ο καθείς τον εαυτό του, με την ενότητά τους.

«Αγαπάτε ο ένας τον άλλο, αναγνωρίζοντας ότι στην καρδιά του καθενός γεννιέται ο ίδιος Θεός». Αυτά τα λόγια, ειπώθηκαν για πρώτη φορά πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, ενώ τώρα αρχίζουν να αποκαλύπτονται ως ο ουσιώδης διαρθρωτικός νόμος γι' αυτό που αποκαλούμε πρόοδο και εξέλιξη. Υπεισέρχονται στον επιστημονικό τομέα της κοσμικής ενέργειας και στους απαραίτητους νόμους της.

Αυτόθι, σσ. 78-79